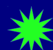

Απόλυτο Κακό

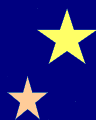

Ημερολόγιο Δωδέκατο
(2006-2009)

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1517154691 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 14η:
Μία Άλλη Διάσταση Τρόμου

Τρίτη, 15 Αυγούστου 2006 *(ξημερώνει της Παναγίας...)*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι ότι διαβάζω μια λίστα με διάφορες λέξεις. Απορώ και ανησυχώ όταν ανάμεσά τους διακρίνω τη λέξη "κόλαση". Η Περσεφόνη στέκεται πλάι μου. Ξυπνώ ταραγμένη αλλά γρήγορα νιώθω ανακούφιση μόλις συνειδητοποιώ πως ήταν μονάχα ένα όνειρο. Ελπίζω, μόνο, αυτό το ***εφιαλτικό μήνυμα*** να μην επαναληφθεί ποτέ ξανά...۩

Τι στραβώνει -ξανά; Η Ειρήνη έχει εξαφανιστεί και όταν της τηλεφωνώ δηλώνει πως δεν μπορεί να με δει αυτές τις μέρες. Όσο για τον Βίκτωρα, του τηλεφωνώ στις 2:30 για να συναντηθούμε σήμερα το βράδι, εκείνος όμως μου λέει ότι δεν είναι σίγουρος και να τον ξαναπάρω στις 3:30. Έτσι κάνω, κανονίζουμε για απόψε αλλά ο κύριος μου τηλεφωνεί κατά τις 5:15 για να το ακυρώσει και υπόσχεται να επικοινωνήσει μαζί μου αύριο.

Παρασκευή, 18 Αυγούστου 2006

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Το πρωί πηγαίνω μόνη μου για μπάνιο στο "Πεύκο": Κολυμπώ ήσυχα κι ωραία από την παραλία μέχρι τα βράχια και τις σπηλιές που έχουν σχηματιστεί κάτω από την καφετέρια "Νότος", γυρίζω πίσω και συνεχίζω στην αντίθετη κατεύθυνση, μέχρι το "Βο". Στέκομαι για λίγο στην είσοδο του ορμίσκου πάνω στην ξέρα, αγναντεύω την ήρεμη θάλασσα, τους φοίνικες, τα μπαμπού παγκάκια αντι-κρυστά στο κύμα, τις ψάθινες ομπρέλες.

Φεύγοντας το μεσημέρι, παίρνω το στενό χωμάτινο δρομάκι, άκρη-άκρη στους κάθετους χορταριασμένους βράχους που στεφανώνουν τις διαδοχικές μικρές γραφικές αμμουδιές μέχρι το ύψος του Ασκληπιείου Βούλας. Απολαμβάνω την

αίσθηση του φυσικού περιβάλλοντος γύρω μου, ενώ η θάλασσα χρυσίζει μαγευτικά ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων. *Absolute Paradise...*

Στο μεταξύ, ο Βίκτωρας δεν έχει ξαναδώσει σημεία ζωής μέχρι τις 4:30 το απόγευμα, που τον παίρνω εγώ. Περίμενε δικό μου τηλεφώνημα, λέει. Στη συνέχεια με προσκαλεί επίμονα, πάλι, να πάω να τον βρω στο σπίτι του στο Γαλάτσι. Αρνούμαι σταθερά.

Εντέλει συναντιώμαστε απόψε (τέταρτο ραντεβού με τον ίδιο άνδρα, μιλάμε για ρεκόρ!), φιλιόμαστε στα μάγουλα -πιο θερμά από την προηγούμενη φορά- και βολευόμαστε στο υπαίθριο αναψυκτήριο "Evergreen" της Πλατείας Κοραή, όπου κουβεντιάζουμε ευχάριστα για κανένα τρίωρο. Αύριο αναχωρεί για το χωριό του, την Παναγιά, κοντά στη Δημητσάνα, όπου θα μείνει για λίγες μέρες. Μόλις το άκουσα, έμεινα άναυδη: Από το ίδιο ακριβώς χωριό κατάγεται και η Ευγενία! Τι αλλόκοτη ***σύμπτωση*** είναι αυτή; Μόλις επιστρέψει θα μου τηλεφωνήσει να πάμε για μπάνιο, λέει.

Δευτέρα, 21 Αυγούστου 2006

Νωρίς το πρωί πηγαίνω με την αδελφή μου σ' ένα κοντινό κοσμηματοπωλείο για ν' αγοράσει ένα χρυσό ματάκι και μια ασημένια εικόνα της Παναγίας με τον Χριστό πάνω σε καβαλέτο. Ωραίο δώρο για το βαφτιστήρι της που γεννήθηκε πριν δυο βδομάδες.

Ύστερα, περνάμε ευχάριστα την ώρα μας στο μπαλκόνι, η Αλίκη, η μαμά κι εγώ. Ζέστη, νωχέλεια, χαρωπές συζητήσεις μέχρι τις 2:00 το μεσημέρι που η αδελφή μου θα φύγει για τη δουλειά: Στη Ρόδο, όπου πήγε διακοπές, γνώρισε έναν 24χρονο φοιτητή ιατρικής, όμορφο, πάμπλουτο, με τεράστια εξοχική βίλα. "Και τον άφησες να σου φύγει;" της είπα. Όσο για τη φίλη της τη Τζούλη, είχε κι εκείνη μια σύντομη περιπέτεια μ' έναν 35χρονο, που γνώρισε μια νύχτα στο κλαμπ Paradiso. "Τέτοιοι νέοι άνδρες, χρυσή μου", έλεγε η Τζούλη δεν είναι για μέλλον· είναι μόνο για να περνάς καλά καμιά δεκαριά χρόνια, και μετά τον αφήνεις να πάει να κάνει κανένα παιδί, στα 45 προλαβαίνει

ακόμα!" ... "Μα δέκα χρόνια διαρκεί ένας γάμος!" γελά η αδελφή μου.

Ακόμη: Από σήμερα έχουμε ένα γατάκι στο σπίτι. Είναι μικρό, γκρίζο, χαδιάρικο και το έφερε χθες βράδι ο Γιάννης. Το ζωάκι τον ακολούθησε μέχρι το σπίτι, ενώ ο ανηψιός μου οδηγούσε τη μηχανή του. Θα το κρατήσουμε. Μου αρέσει η ιδέα να έχουμε μια γάτα στο σπίτι. Ίσως να είναι γούρι, ίσως αρχίσει να αλλάζει κάτι εδώ μέσα...

Τρίβεται τρυφερά στα πόδια μου, το έχω συμπαθήσει, του αγόρασα και Friskies. Ωστόσο, αύριο το πρωί δεν θα είναι πια στην αυλή μας. Απλά θα εξαφανιστεί, μάλλον προσπαθώντας να ακολουθήσει ξανά τον Γιάννη που φεύγει κάθε πρωί με τη μηχανή για τη δουλειά του...

Πέμπτη, 24 Αυγούστου 2006

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα στο δωμάτιό μου. Ξαφνικά ο χώρος γεμίζει με μικροσκοπικές αιωρούμενες ακαθαρσίες, που θυμίζουν στάχτη. Βγαίνω έξω και ανακαλύπτω ότι πετάγονται με ορμή, σαν πίδακας, μέσα από μια βαθιά τρύπα στο έδαφος. Πλήθος από σταχτόχρωμες ακαθαρσίες και άγριες γκρίζες νυχτερίδες εξέρχονται από εκεί και εφορμούν μέσα στο σπίτι μου.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές και αρχίζω να προσεύχομαι δυνατά: “Στο όνομα του αναστάντος Ιησού Χριστού, προστάζω να φύγει το κακό από το σπίτι μου!”. Σχεδόν αμέσως, ο χώρος καθαρίζει, φως γεμίζει τα δωμάτια. Στην αυλή παίζει ο Νάσος, σε νεαρότερη ηλικία, μαζί με άλλα παιδιά. Χρώματα φωτεινά, επιφάνειες αρμονικά διαμορφωμένες, χαρούμενη ατμόσφαιρα, αισιοδοξία...

Πέρασα ευχάριστα το απόγευμά μου στην αυλή της Περσεφόνης, στο πίσω μέρος του τεράστιου κήπου, πίσω από τον κόσμο. Η γατούλα Βίκυ τριβόταν κι έγλυφε τα πόδια μου. Φραπεδάκι, ζωηρές συζητήσεις, ξεγνοιασιά. Πιο αργά, ακολούθησαν έξι παρτίδες Magic (τελευταία δεν πολυπαίζουμε το παιγνίδι, για την ακρίβεια παίζουμε όλο και πιο σπάνια). Ηρεμία, ησυχία, φιλική ατμόσφαιρα. Τι άλλο να ζητήσει κανείς;

Σάββατο, 26 Αυγούστου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μετά από ένα συναρπαστικό ταξίδι στο διάστημα, φθάνω σε μια πέτρινη μεσαιωνική πόλη γεμάτη τρούλους. Εξερευνώ το γοητευτικό μέρος, αναρριχώμαι σε μια πυραμίδα, στην κορυφή της οποίας υπάρχει θάλασσα -τι παράξενο! Μπαίνω μέσα σ' ένα εντυπωσιακό κτήριο, περνώ από πανέμορφες υπερπολυτελείς κρεβατοκάμαρες με βελούδινα κλινοσκεπάσματα και μεγάλες οθόνες ολόγυρα. Είναι και η Ανθή εκεί. *Ξυπνώ ικανοποιημένη. Καιρό είχα να ονειρευτώ κάτι όμορφο...*

Το απόγευμα πήγα για μπάνιο στην πλαζ του Blue Rose μαζί με την αδελφή μου. Απολαυστικό κολύμπι, εκτενείς

φιλοσοφικές συζητήσεις (πώς το 'παθε η Αλίκη;), θετική ατμόσφαιρα. Είχα επίσης δυο ευχάριστα τηλεφωνήματα, από την Πέρσα και από τον Βίκτωρα, ο οποίος μόλις επέστρεψε από το χωριό του. Θα κανονίσουμε σύντομα να βγούμε, λέει...

Το βράδι συνάντησα τη Λουίζα (καιρό είχε να με καλέσει), μαζί με τη φίλη της τη Σούλα και τα παιδιά τους, στις κούνιες της οδού Ιασωνίδου. Καθήσαμε σ' ένα παγκάκι πίσω από το συντριβάνι, φάγαμε ηλιόσπορους, κουβεντιάσαμε ευχάριστα για κανένα δίωρο. Καλή κοπέλα μου φάνηκε η Σούλα, είχα κι ένα ανέλπιστα θετικό ***σημείον:*** Η μικρή της κόρη φορούσε μια μπλούζα με την επιγραφή “Paradise”.

Παρασκευή, 1 Σεπτεμβρίου 2006

Παλαιότερα η 1η Σεπτέμβρη υπολογιζόταν ως Πρωτοχρονιά και ο σημερινός αγιασμός θεωρείται ο πιο σημαντικός όλου του χρόνου. Ξεκινώ λοιπόν νωρίς το πρωί για την εκκλησία, γεμάτη πίστη κι αισιοδοξία, για να φέρω αγιασμό. Ευελπιστώ, μόνο, να μην ακούσω ή δω κάποιο δυσοίωνο *σημείον* ειδικά σήμερα.

Μετά το τέλος της θείας λειτουργίας, στα σκαλιά της εκκλησίας συναντώ μια γειτόνισσά μου, τη Στέφη, γνωστή θρήσκα. Καθώς ανεβαίνουμε μαζί την Αθανάτου, με πληροφορεί ότι έχει αναλάβει να προσφέρει εθελοντική εργασία σε κάποιο γηροκομείο, ενώ προσφέρει πολύ χρήμα σε διάφορους αναξιοπαθούντες. Δεν σταματά λεπτό να γκρινιάζει για τον πατέρα Δωρόθεο, ότι δεν βοηθάει την προστατευόμενή της -μια Πακιστανή που της τα τρώει χοντρά. Μόλις ένα δευτερόλεπτο πριν χωρίσουμε, μου πετάει: “Κολάζεσαι με τέτοιους παπάδες!”

Ταράζομαι πάρα πολύ, τα νεύρα μου σπάνε και όλη την υπόλοιπη μέρα είμαι ανήσυχη και απογοητευμένη. Ήταν ανάγκη να ακούσω αυτό το ***σημείον*** ειδικά σήμερα, και μάλιστα επιστρέφοντας από την εκκλησία; Μαύρες σκέψεις κυκλώνουν γοργά το νου μου: *Ίσως ο Θεός να μην έχει σκοπό να με δεχθεί, ότι κι αν κάνω. Σίγουρα, πάντως, δεν μου παρέχει καμία προστασία...*

Σε αυτό τον κόσμο δεν υπάρχει Καλό και Κακό. Υπάρχει μόνο Κακό και Χειρότερο. Αυτό που φαίνεται σαν "Καλό" είναι ουσιαστικά το Χειρότερο. Δεν γνωρίζουμε στ' αλήθεια τι είναι το Καλό επειδή εδώ στη γη δεν εμφανίζεται πουθενά. Το Καλό και το Κακό δεν συνυπάρχουν ούτε αλληλοσυμπληρώνονται, όπως διδάσκουν οι θρησκείες του Ψεύδους. Όπου υπάρχει το Κακό δεν υπάρχει το Καλό -και αντίστροφα. Στο κόσμο μας υπάρχει βεβαιωμένα το Κακό, άρα δεν εμφανίζεται πουθενά το Καλό. Εμφανίζεται μόνο το Δήθεν Καλό, που είναι χειρότερο από το Κακό. Όλες οι θρησκείες λατρεύουν το Δήθεν Καλό.

Η ουσία: Δεκαέξι χρόνια πρακτική ενασχόληση με τη μεταφυσική, ούτε διανοήθηκα ποτέ την ύπαρξη των *σημείων*. Λίγοι μήνες ενασχόληση με το Χριστιανισμό και μου έχουν γίνει ψύχωση, εφόσον τα βιώνω σχεδόν καθημερινά πλέον! Υπάρχει, μάλιστα, μια συγκεκριμένη δέηση στην Παναγία όπου ο ιερέας, με ιδιαίτερα κλαψιάρικο τόνο στη φωνή, παρακαλεί την Μητέρα του Θεού να μεσολαβήσει ώστε ο Υιός της να μη στέλνει στους πιστούς "σημεία"!

Αυθόρμητα η σκέψη μου τρέχει στους χιλιάδες Μάρτυρες της Πίστεως οι οποίοι, κατά τη διάρκεια των Διωγμών, ήταν πρόθυμοι να βασανιστούν και να πεθάνουν με φρικτούς τρόπους οι ίδιοι και τα μικρά παιδιά τους, παρά να εγκαταλείψουν την χριστιανική πίστη -ή έστω να υποκριθούν πως την εγκατέλειψαν. Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος να δεχθεί κάτι τέτοιο; Μόνο μία λογική εξήγηση μπορώ να βρώ: Γύρευε τι είδους απανωτά *σημεία της κόλασης* βίωναν εκείνοι οι άνθρωποι, ή τι είδους φρικτά όνειρα έβλεπαν τις νύχτες, έτσι και τους περνούσε από το νου να αλλαξοπιστήσουν ή έστω να υποκριθούν...

Κυριακή, 3 Σεπτεμβρίου 2006

Η κατάσταση με τον Βίκτωρα αρχίζει να γίνεται αρκετά περίεργη: Δεν μου ξανατηλεφώνησε καθόλου από τότε που επέστρεψε από το χωριό του, χθες το μεσημέρι του τηλεφώνησα εγώ για να βγούμε, προφασίστηκε ότι είχε δουλειά και υποσχέθηκε πως θα με καλούσε αργότερα. Εντέλει, με πήρε

τηλέφωνο στις 10:00 τη νύχτα και μου πρότεινε να βρεθούμε σήμερα μετά τη δουλειά του, εφόσον έχει ξεκουραστεί. Εγώ, όμως, έχω ήδη κανονίσει έξοδο με τις κοπέλες.

Έτσι, γύρω στις 5:00 το απόγευμα τηλεφωνώ στο Βίκτωρα να τον ρωτήσω αν μπορεί να έλθει το βράδι μαζί μας, που θα συναντηθώ με τη Φιλιώ και την Ευγενία -δεν γίνεται αλλιώς. Μου λέει να τον ξαναπάρω σε καμιά ώρα επειδή δεν είναι σίγουρος, δεν έχει ξεκουραστεί ακόμα. Ξαναπαίρνω κατά τις 6:15 μα πάλι δεν είναι σίγουρος και μου ζητά να του ξανατηλεφωνήσω στις 7:30, μήπως και προλάβει να μας συναντήσει στην καφετέρια.

Συναντώ τις φίλες μου στην Πλάκα στις 7:00 το απόγευμα. Δεν τους αναφέρω τίποτα για την πιθανή άφιξη του Βίκτωρα (το φυλάω για έκπληξη, τι να κάνω;) και στις 7:30 πάω στην τουαλέτα, όπου τον αναζητώ με το κινητό, ακόμη μια φορά. Ο νυμφίος μου αναγγέλλει ότι δεν θα καταφέρει τελικά να έλθει επειδή δεν έχει ξεκουραστεί ακόμη από τις 4:00 που σχόλασε, λέει.

Κάτι δεν πάει καθόλου καλά: Φαίνεται πως ο τύπος το παίζει δύσκολος, θέλει να τον κυνηγάμε. Εξάλλου, είναι αντικειμενικά πολύ μικρός για μένα και όχι τόσο σοβαρός όσο νόμιζα. Ούτε και ήταν κανένας μεγάλος έρωτας, εδώ που τα λέμε. Αρχίζει, λοιπόν, να μου περνάει η όρεξη...

Πέμπτη, 7 Σεπτεμβρίου 2006

Παρόλα αυτά, χθες το μεσημέρι αποφάσισα να επικοινωνήσω ξανά με το Βίκτωρα και του πρότεινα να βρεθούμε. Μου απάντησε ότι ήταν πολύ νωρίς για να ξέρει αν μπορεί, είχε κάτι δουλειές, να ξαναπάρω σήμερα.

Του ξανατηλεφωνώ, λοιπόν, κατά τις 5:00 το απόγευμα σήμερα, μου αναγγέλλει ότι άργησα (!) κι ότι τώρα έχει ήδη κανονίσει να συναντηθεί με τη Φιλιώ στις 8:00 το βράδι. Αν θέλω, μπορώ να έλθω κι εγώ, λέει. Με ξενίζει αρκετά αυτή η εξέλιξη (εγώ τον κυνηγώ εδώ και δυο βδομάδες και τελικά αυτός κανονίζει συνάντηση με τη Φιλιώ) μα δέχομαι.

Υπάρχει όμως ένα τεχνικό πρόβλημα: Το ραντεβού είναι

για τις 8:00 το βράδι κι εγώ 5:00-7:00 έχω μάθημα με τη Ξένια. Φροντίζω να τελειώσω λίγο πιο νωρίς για να προλάβω, μα χάνω το λεωφορείο για ένα δευτερόλεπτο και το επόμενο αναμένεται μετά από κανένα μισάωρο. Απογοητεύομαι, ειδοποιώ να μη με περιμένουν και περνώ όλο το απόγευμα μέσα στη θλίψη και στην κατήφεια.

Το βράδι πηγαίνω βόλτα στα πέριξ με τη μητέρα μου, μήπως και ξεσκάσω λίγο. Κάποια στιγμή, διασταυρωνόμαστε μ' ένα γνώριμο βλαμμένο αλητάκι πάνω στο ποδήλατό του, το οποίο με κοροϊδεύει κάθε φορά που με βλέπει στο δρόμο. Με κοιτάζει ειρωνικά, ουρλιάζει κοροϊδευτικά, αφήνει μια ηχηρή κλανιά και μετά εξαφανίζεται σε χρόνο ρεκόρ...

Παρασκευή, 8 Σεπτεμβρίου 2006

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Πρωινό μπάνιο στην παραλία του Ζέρβα. Η θάλασσα ήταν υπέροχα γαλήνια, κι έτσι τόλμησα να περιπλεύσω τα βράχια της μαρίνας, μέχρι πέρα, στην άλλη άκρη. Κολύμπησα ολομόναχη εκεί πίσω, μακριά από τους άλλους που πλατσούριζαν στα ρηχά, βιώνοντας απόλυτη, ηδονική μοναξιά. Τέσσερα ιστιοπλοϊκά σκάφη πηγαινοέρχονταν στην ακτή· ένα παλιό, αποχρωματισμένο μπαλόνι σε σχήμα σκύλου που αλυκτά σειόταν με τον αέρα, παγιδευμένο ανάμεσα στις κοτρώνες χαμηλά· κάποιος διασκέδαζε μ' ένα κανώ.

Βγαίνοντας έξω από το νερό, ύστερα απο μιάμιση ώρα, βρήκα μέσα στην άμμο της θάλασσας μια μεταλλική κονκάρδα που απεικονίζει τον Chillin, ήρωα της Marvel Comics...

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 2006

Σήμερα το πρωί στις 11:00 έχω κανονίσει να συναντήσω το Βίκτωρα -για πρώτη φορά μετά από 24 μέρες. Μόλις με βλέπει να φεύγω, η μαμά μου φορτώνει το βιβλιάριο ασθενείας του Νάσου για να το θεωρήσω στο ΤΑΞΥ της οδού Ακαδημίας. Φθάνω στο ραντεβού με ένα τέταρτο καθυστέρηση και επιπλέον πρέπει να τρέχω, μαζί με το Βίκτωρα, στο ΤΑΞΥ. Η ταλαιπωρία, ευτυχώς, δεν διαρκεί πάνω από δέκα λεπτά, ωστόσο δεν μου θεωρούν το βιβλιάριο επειδή χρειάζονται και της αδελφής

μου. Γύρω στις 11:30 βολευόμαστε σε μια υπαίθρια καφετέρια επί της Ιπποκράτους. Συζητάμε ζωηρά κι ευχάριστα, ως συνήθως, μα ξαφνικά ο Βίκτωρας μου λέει και μου ξαναλέει να του γνωρίσω τη φίλη μου την Ευγενία! Κατά τις 12:40 ζητά να φύγουμε, μάλλον βαριεστημένος. Του προτείνω να μείνουμε ως τις 1:00.

Τότε ακριβώς, πλακώνει μια γριά τσιγγάνα παχουλή και δυσκίνητη, που έρχεται κατευθείαν σε μας για να ζητιανέψει. Της δίνω μισό ευρώ κι εκείνη, αντί να ξεκουμπιστεί, παίρνει μελιστάλακτο ύφος και μου λέει: "Έχεις κακό σημάδι πάνω σου κορίτσι μου, κάποιοι σου έχουν μελετήσει κακό. Κοίτα να το διώξεις το σημάδι όσο είσαι ακόμα νέα!" Στη συνέχεια, μου δίνει να σχίσω ένα κομμάτι λευκό χαρτί: "Τώρα σχίζω το κακό", μου εξηγεί και κατόπιν δίνει το σχισμένο χαρτί στο Βίκτωρα. "Κάποιος σου εύχεται κακό εσένα, μια γυναίκα στη δουλειά σου! Πες μου το όνομά της!" του κάνει επιτακτικά.
"Είναι η Ζωή" ξεφυσά εκείνος, γεμάτος απορία.

Σύμφωνα με τις οδηγίες της γριάς, ξανασχίζει κι αυτός το χαρτί, μετά το σφίγγει μέσα στο χέρι του, κάτι λέει η τσιγγάνα μέσα από τα δόντια της κι όταν ο Βίκτωρας ανοίγει το χέρι του, το χαρτί είναι πάλι ολόκληρο! Κάτι ανάλογο γίνεται και με μια κλωστή κομμένη στα τέσσερα, που μετά εμφανίζεται στο χέρι του ολόκληρη! "Τώρα έχει εξουδετερωθεί το κακό", μας διαβεβαιώνει η τσιγγάνα.

Τέλος, η γριά ζητά από το Βίκτωρα να βάλει μέσα στη χούφτα του όσα χρήματα κουβαλά μαζί του, δηλαδή 50 ευρώ, και να τα σφίξει μαζί με την κλωστή. Όταν ο ξανανοίγει το χέρι, έχουν εξαφανιστεί και η κλωστή και τα χρήματα!
"Το απόγευμα, στις 5:00 η ώρα, θα βρεις στο σπίτι σου τα λεφτά και δυο φωτογραφίες ατόμων που σου 'χουν κάνει κακό", του λέει η γριά και φεύγει γρήγορα.

Αποσβολωμένοι και οι δυο, δεν αντιδράμε άμεσα. Αισθάνομαι μόνο ένα κρύο ρίγος να με διαπερνά. Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 1:00.
"Κατάλαβες τι έγινε τώρα;" με ρωτά ο Βίκτωρας προβληματισμένος.

“Δεν ξέρω”, του απαντώ σκεπτική. “Άκουσε, όμως, επειδή έχουν δει πολλά τα μάτια μου, όταν φθάσει η ώρα 5:00 το απόγευμα, κοίτα στο σπίτι σου μήπως όντως βρεις τις φωτογραφίες και τα λεφτά!”

Ο Βίκτωρας δεν έχει πια χρήματα για να πληρώσει τον καφέ του, οπότε πληρώνω εγώ και για τους δυο μας. Αμέσως μετά, σηκωνόμαστε και αποχωρούμε, ενώ εκείνος φαίνεται απογοητευμένος, ντροπιασμένος, ίσως και θυμωμένος: αν είχαμε φύγει την ώρα που είχε προτείνει εκείνος, το παραπάνω αλλόκοτο γεγονός δεν θα είχε συμβεί. Αυτή τη φορά δεν με συνοδεύει μέχρι τη στάση ούτε με φιλάει πριν φύγει, όπως το συνήθιζε μέχρι τώρα. Εγώ, από τη μεριά μου, δυσκολεύομαι να πιστέψω τόση γκαντεμιά: Έχω βγει με διάφορες παρέες χιλιάδες φορές τα τελευταία 20 χρόνια· τώρα, ειδικά με τον Βίκτωρα, έπρεπε να συμβεί αυτό;

! Επιστρέφοντας στο σπίτι, βρίσκω πεσμένο στο πάτωμα της κουζίνας ένα μικρό λευκό φτερό (αγγελικό σημάδι;) παρόλο που είχα αφήσει όλα τα παντζούρια κλειστά. Αναθαρρώ αμέσως: Ίσως τα πράγματα να πάνε καλά, τελικά...

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2006

Το απόγευμα ήλθε η Περσεφόνη στο σπίτι μου, είδε τα παλιά ζωγραφικά έργα μου που έχω αραδιάσει πάνω στο τραπέζι του χωλ, τα θαύμασε αυθόρμητα και θέλησε να ρίξει μια ματιά σε όλα τα άλμπουμ. *Όχι όπως η Λουίζα, η οποία με επισκέφθηκε προχθές αλλά έκανε πως δεν πρόσεξε τίποτα...*

Ακολούθησε διεξοδική συζήτηση τριών ωρών επί παντός επιστητού: Ουσιαστικά, δεν γνωρίζουμε τίποτα, για κανένα θέμα. Δεν γνωρίζουμε, για παράδειγμα, πώς ήταν στ' αλήθεια ο κόσμος πριν από 2000 χρόνια· ούτε ξέρουμε πραγματικά, τι είδους δυνάμεις θέτουν σε λειτουργία τα σύγχρονα τεχνολογικά θαύματα: αυτοκίνητα, τηλεοράσεις, κομπιούτερς, τηλέφωνα κλπ. Γνωρίζουμε μονάχα όσα γράφουν τα βιβλία.

Οι μοντέρνες εφευρέσεις θυμίζουν έντονα μαγεία: Η τηλεόραση, ας πούμε, μπορεί να θεωρηθεί ως ένα “μαγικό παράθυρο” που επιτρέπει στον “μάγο-χρήστη'” να παρατηρεί

γεγονότα εξ' αποστάσεως· ομοίως, το τηλέφωνο επιτρέπει την ανθρώπινη επικοινωνία εξ' αποστάσεως, σαν την τηλεπάθεια· το τηλεκοντρόλ μπορεί να θεωρηθεί ως “μαγικό ραβδί”, και πάει λέγοντας.

Συχνά νοσταλγούμε το παρελθόν, έστω κι αν αντικειμενικά δεν ήταν πιο ευχάριστο από το παρόν. Γιατί άραγε; “Είναι αυτό που ανέδυαν τα πράγματα τότε! Ο σημερινός κόσμος μοιάζει όλο και πιο εικονικός, πιο virtual”, εξηγεί η Πέρσα κι εγώ συμφωνώ: *Οι άνθρωποι είναι όλοι εγκλωβισμένοι σε μια εικονική πραγματικότητα, όπου ο καθένας παίζει τον αυστηρά προκαθορισμένο ρόλο του...*

Τι χαρά! Πολύ καιρό είχα να συμμετάσχω σε μια τόσο ουσιαστική συζήτηση! Θυμήθηκα τις παλιές καλές εποχές, ένιωσα ότι ξαναβρήκα τον εαυτό μου για λίγο! Ακόμη και το χθεσινό φιάσκο μου φαίνεται τώρα σαν μια μακρινή, ανούσια ανάμνηση! *Σ' ευχαριστώ, Περσεφόνη...*

Πέμπτη, 14 Σεπτεμβρίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στην τεράστια αυλή ενός ναού. Πίσω μου ακολουθεί μια πομπή από χρυσοφορεμένους παπάδες που γρυλίζουν συνεχώς: “Κολάζομαι, κολάζομαι!” Στην είσοδο της αυλής υπάρχει ένα τεράστιο, πέτρινο κεφάλι με κέρατα και την επιγραφή “Σατανάς” μπροστά του. Ξυπνώ τρομαγμένη και αναρωτιέμαι για την ερμηνεία του ονείρου: *Ίσως ο Χριστιανισμός να μην είναι καθόλου αυτό που φαίνεται...*

Το πιο ανησυχητικό, όμως, είναι ότι εδώ κι ένα μήνα (δηλαδή από τότε που άρχισα να αναπτύσσω μια ψυχική αυτοάμυνα ενάντια στα *σημεία* και να τα αντιμετωπίζω κάπως πιο ψύχραιμα) το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” ή “hell” έρχεται στα όνειρά μου γύρω στις τρεις φορές τη βδομάδα, είτε γραπτά είτε προφορικά! Κάθε φορά ελπίζω ότι θα είναι η τελευταία, ωστόσο το έχω μάθει πια: Οι δικές μου ελπίδες δεν πραγματοποιούνται ποτέ.

Το βράδι πηγαίνω στην εκκλησία, γεμάτη θετική διάθεση, πίστη και κατάνυξη, για να παρακολουθήσω τη θεία λειτουργία

του Σταυρού. Παρά τις αμφιβολίες που έχουν αρχίσει να με ζώνουν, εγώ επιμένω χριστιανικά: Συνεχίζω να εκκλησιάζομαι, να κοινωνάω, να πιστεύω και να κάνω υπομονή, στη σκέψη ότι ο Θεός με δοκιμάζει. Ελπίζω ότι όλα αυτά είναι ένας κακός εφιάλτης, που είναι μόνο θέμα χρόνου να τελειώσει...

Σάββατο, 16 Σεπτεμβρίου 2006

Για απόψε έχω κανονίσει βραδινή έξοδο στο Κολωνάκι με τη Φιλιώ, την Ευγενία, το Βίκτωρα κι έναν φίλο του. Φθάνοντας στο σημείο συνάντησης κατά τις 8:00, βλέπω μόνο το Βίκτωρα, ο οποίος έχει έλθει πρώτος. Έτσι, βρίσκει την ευκαιρία να μου πει:

“Δεν φαντάζομαι να νομίζεις πως βρήκα στο σπίτι μου τα χρήματα και τις φωτογραφίες!”

“Τελικά, ήταν όλα μια απάτη! Όλα εκείνα τα κόλπα που έκανε η τσιγγάνα, ήταν σκέτες ταχυδακτυλουργίες!” συμπεραίνω. *Πώς, όμως, μέσα στο χέρι του;*

“Και κάτι άλλο”, συνεχίζει ο Βίκτωρας. “Μόλις έφυγε η γριά, κοίταξα να δω προς τα που πήγαινε· εκείνη όμως είχε ήδη εξαφανιστεί, σα να την κατάπιε η γη! Πώς είναι δυνατόν, μια τόσο ηλικιωμένη και βαριά γυναίκα να κινείται τόσο σβέλτα;”

“Τρέχα γύρευε”, του απαντώ.

Όταν καταφθάνουν και οι υπόλοιποι, καταλήγουμε σ' ένα κοντινό μπαρ όπου περνάμε αρκετά ευχάριστα για λίγες ώρες. Στο τέλος, φθάνοντας στο τέρμα των λεωφορείων, όλη η παρέα εκφράζει την επιθυμία να τα ξαναπούμε σύντομα. Μάλιστα, ο φίλος του Βίκτωρα δηλώνει ότι θα του άρεσε να ξαναβρεθούμε και αύριο.

... Ωστόσο, δεν θα τον ξαναδούμε ποτέ! Ο Βίκτωρας θα ξαναφανεί στην παρέα μας μετά από κανένα μήνα, για καφέ στο Θησείο. Μετά απ' αυτό, δεν θα ξανάρθει ποτέ πια μαζί μας· μονάχα πότε-πότε επικοινωνεί τηλεφωνικά με τη Φιλιώ, όπως πληροφορούμαι από την ίδια.

Δευτέρα, 18 Σεπτεμβρίου 2006

Ερωτικό Όνειρο: Ο Βίκτωρας με οδηγεί στο σπίτι του, το

οποίο βρίσκεται πάνω σε έναν χαμηλό λόφο, έχει ευρύχωρα δωμάτια με πολυτελή έπιπλα και ωραία θέα στη θάλασσα. Ύστερα με πηγαίνει κάπου αλλού, σ' ένα εξωτικό νησί με μαγευτική παραλία. Αργότερα με οδηγεί κάπου ψηλά, καθόμαστε στο πάτωμα και μου εξομολογείται πως με αγαπά. "Κι εγώ το ίδιο", του λέω και τον χαϊδεύω τρυφερά στο πρόσωπο και στο στήθος. Μετά φιλιόμαστε μ' ένα φιλί συγκρατημένο, ίσως ψυχρό.

Σε επόμενο όνειρο, οδηγώ τους γονείς μου στο σπίτι του Βίκτωρα. *Τι παράξενος, γλυκός τρόπος για να τελειώσει η σχέση μας...*

Τετάρτη, 20 Σεπτεμβρίου 2006

Συντονισμός του Πλέγματος: Είναι ακόμα πρωί και κάθομαι να ζωγραφίσω, όταν ξαφνικά χτυπά το κουδούνι. Είναι η μητέρα μου, η οποία απαιτεί να της δώσω 40 ευρώ και να τη συνοδέψω στα μαγαζιά. Μου εξηγεί ότι πριν από λίγο τηλεφώνησε ο πρίγκηψ Γιάννης και διέταξε να πάμε να του αγοράσουμε μια ηλεκτρική ξυριστική μηχανή. Φυσικά, η μητέρα μου θεώρησε καλό να υπακούσει αμέσως στη διαταγή -όπως κάνει πάντα.

Ξεκινάμε, ο καιρός είναι ζεστός, έχει λιακάδα· μόνο κοντά στο βουνό υπάρχουν μερικά γκρίζα σύννεφα. Όσο κατηφορίζουμε προς τη Γεννηματά, τα σύννεφα μας ακολουθούν αργά· πιστεύουμε όμως ότι θα προλάβουμε τη μπόρα. Άλλωστε, ο ήλιος λάμπει ακόμη όταν μπαίνουμε στο κατάστημα ηλεκτρικών ειδών. Μέσα στα πέντε λεπτά που μένουμε εκεί, ξεκινά δυνατή νεροποντή. Προτείνω στη (γενικά μυγιάγγιχτη και λεπτεπίλεπτη) μητέρα μου να περιμένουμε κανένα τέταρτο, όμως αυτή επιμένει να φύγουμε τώρα αμέσως. Μέχρι να φθάσουμε σπίτι (δέκα λεπτά δρόμος) η βροχή μαίνεται άγρια, γινόμαστε λούτσα, ενώ οι δρόμοι έχουν γίνει χείμαρροι όπου αναγκαζόμαστε να τσαλαβουτάμε σαν πάπιες. Μόλις πλησιάζουμε στο σπίτι, η μπόρα σταματά απότομα και ο ήλιος λάμπει ξανά!

Φαινόμενα και Αυτοκριτική: Αργά το βράδι, αντί να λουφάξω μπροστά στην τηλεόραση (όπως κάνουν όλοι οι "νορμάλ" άνθρωποι), παίρνω το ποδήλατό μου και κάνω μια ήρεμη βόλτα προς την Αργυρούπολη. Σε μια στιγμή ο νούς μου αρχίζει να γυρίζει πίσω, στην εποχή που με χλεύαζαν όλοι στο σχολείο, στο δρόμο, σε δημόσιους χώρους, παντού: Από τα 12 ως τα 27 μου χρόνια περίπου, δεν τολμούσα να ξεμυτίσω από το σπίτι επειδή σχεδόν σε κάθε γωνία υπήρχε και μια δεκαμελής σπείρα αλητών που με κορόιδευαν χυδαία.

Παράξενο, λοιπόν: Φυσιολογικά, τέτοιες σπείρες δεν συναντώνται συχνά ούτε στη σημερινή εποχή – πόσο μάλλον τότε, σ' εκείνα τα σχετικώς "αθώα" χρόνια! *Λες και κάποια σατανική δύναμη τους έστηνε εκεί, ειδικά για μένα...*

Τώρα που το σκέφτομαι: Δεν αποκλείεται καθόλου, λοιπόν, τα φαινόμενα εκείνα να ήταν ίδιας προέλευσης με τα αφύσικα δυσοίωνα *σημεία* που βιώνω εδώ και ένα χρόνο. Υποθέτω πως όλα αυτά τα φαινόμενα, παλιά και νέα, αποτελούν δαιμονικούς συντονισμούς του Matrix εναντίον μου· ή μήπως, λέω μήπως, οφειλονται σε μαύρη μαγεία;

Αναπώληση: Εκείνη την εποχή ήμουν ένα αθώο, αγνό, καλοκάγαθο πλάσμα, γεμάτο θετικές προθέσεις και φιλοδοξίες για τον εαυτό μου και για τον κόσμο. Πίστευα ότι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος μέσω της γνώσης και της επιστήμης – μάλιστα, φιλοδοξούσα να συμβάλλω κι εγώ σ' αυτό, ήθελα να γίνω πετυχημένη επιστήμων και να προσφέρω στο Matrix!

Ακόμη: Θυμάμαι και απορώ για το πώς ονειρευόμουν τότε, τους καταπληκτικούς, πολύ ζωντανούς κόσμους που επισκεπτόμουν στον ύπνο μου, τις απίθανες περιπέτειες που βίωνα στα αστρικά μου ταξίδια, κι όλα αυτά εντελώς αυθόρμητα, χωρίς καμία προσπάθεια και καμία μεταφυσική εκπαίδευση!

Ωστόσο, η χρόνια, επίμονη, συντονισμένη αποδοκιμασία που εισέπρατα σε κάθε μου βήμα, με κλόνισε σοβαρά: η ψυχή μου τραυματίστηκε, η αυτοπεποίθησή μου καταστράφηκε, η αμφιβολία για τον εαυτό μου μ' έριξε χαμηλά και πείστηκα ότι έπρεπε να κάνω οτιδήποτε δυνατόν για ν' αλλάξω, να γίνω

"φυσιολογική" και "αρεστή". Έτσι, από τα 27 μου επιδίδομαι σε έναν ατέρμονο αγώνα δρόμου για κοινωνικοποίηση κι επιβεβαίωση μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία. Και τι έχω καταφέρει;

Ναι μεν δεν με κοροϊδεύουν πια στους δρόμους (οι δεκαμελείς σπείρες αλητών, που κάποτε με καταδίωκαν παντού, έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς), ενώ έχω αποκτήσει και αρκετές παρέες: Όμως, οι φίλες αυτές ήταν πάντα άσπονδες, βαρετές ή προβληματικές, τις οποίες μάλιστα συχνά χρειαζόταν να κυνηγάω εγώ με το τουφέκι. Ενίοτε έβλεπα το αδιέξοδο κι επιχειρούσα να ξαναθυμηθώ τον παλιό, καλό εαυτό της νιότης μου, ωστόσο... ένα πράγμα παράξενο: Όποτε ανεβαίνω ψυχολογικά και πνευματικά και η αυτοπεποίθησή μου αναπτερώνεται, τότε όλα ξαφνικά στρέφονται εναντίον μου:

* Στην παιδική κι εφηβική ηλικία της αθωότητας ("You are omnipotent when you are innocent", που λέει και το τραγούδι του Michael Oldfield) αντιμετώπιζα συντονισμένη χλεύη και απόρριψη παντού.
* Στη νεανινή ηλικία, όταν άρχιζαν να ανθίζουν ξανά τα όνειρά μου και ήθελα να σπουδάσω Αστρονομία, ήλθε το φιάσκο της Ιταλίας.
* Κατά τη δεκαετία του '90, όταν συνειδητοποίησα τις δυνατότητές μου στο ονείρεμα, ο "Ιανός" με απομάκρυνε μεθοδικά, αφού πρώτα προσπάθησαν να με αποθαρρύνουν με διάφορους τρόπους.
* Αργότερα, ανακάλυψα το Προσωπείο του Κόσμου (Νοέμβριος 1998, *Τα Πράγματα Δεν Είναι Όπως Φαίνονται*) και στις αρχές του '99 ξεκίνησα και πάλι συστηματικά το ονείρεμα. Τότε ακριβώς, οι φίλες απομακρύνθηκαν όλες μαζί σαν συνεννοημένες· στο τεκβοντό με πολέμησαν άγρια ώσπου τα παράτησα -μόνο που δεν με πέταξαν έξω με τις κλωτσιές· η Παγγαία, όπου δούλευα σχεδόν δέκα χρόνια, πρακτικά γκρεμίστηκε πάνω μου...
* Κατά τα έτη 2002-5, στην κορύφωση της πορείας μου με την Υπέρτατη Τελετουργία, ολόκληρο το Matrix άρχισε να συντονίζεται εναντίον μου με πρωτοφανή, δαιμονική βιαιότητα: γενικευμένη απομόνωση και απόρριψη, αφύσικος ηχητικός

πόλεμος, πρωτοφανείς κακοτυχίες, ξεκάθαροι συντονισμοί του Πλέγματος, η παγίδα των λεξαρίθμων και, τέλος, ο τρόμος των *σημείων*.
* Τώρα, από τον Αύγουστο και μετά, που άρχισα να αναπτύσσω μια ψυχική αυτοάμυνα ενάντια στις σατανικές συμπτώσεις των *σημείων,* το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" στοιχειώνει τα όνειρά μου δύο-τρεις φορές την εβδομάδα! *Πόσο χειρότερα μπορούν να γίνουν, πια, τα πράγματα;*

Κατακλείδα: Την επιβεβαίωση του Matrix όχι μόνο να μη την εμπιστεύεσαι αλλά να τη φοβάσαι! Όταν το Πλέγμα σε επιδοκιμάζει, επίκειται νέος πόλεμος, νέες παγίδες που τώρα ούτε καν φαντάζεσαι...

Κυριακή, 24 Σεπτεμβρίου 2006

Μετά από -ούτε που θυμάμαι πόσους- μήνες, η Λουίζα με έχει προσκαλέσει στο σπίτι της για καφέ σήμερα το απόγευμα. Παρούσες θα είναι και κάποιες γειτόνισσές της: η γιαγιά, η κόρη και η δεκαπεντάχρονη εγγονή. Έχω την τιμή να φθάσω πρώτη απ' όλους και η Λουίζα φροντίζει να με προϊδεάσει για την ανωτερότητα της γιαγιάς: "Θα δεις, Υβόννη, η κυρία Τασία είναι καταπληκτικός άνθρωπος, δεν έχει καθόλου κακίες και δεν κατηγορεί ποτέ κανέναν!" [*σε αντίθεση με μένα, εννοεί, επειδή εγώ συχνά θίγω τα κακώς κείμενα και δεν το παίζω "θετική σκέψη" = δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλώ για το κακό*].

Μόλις καταφθάνουν οι υπόλοιπες καλεσμένες και πρωτοαντικρύζω τη γιαγιά, από την τετράγωνη δεσποτική φάτσα της και μόνο καταλαβαίνω ότι πρόκειται για τον συνήθη τύπο της παχουλής, καμαρωτής, καλοζωισμένης νοικοκυράς που όλα της έρχονται πάντα ρολόι.

Αφού βολευόμαστε όλες γύρω από το μεγάλο τραπέζι στο μπαλκόνι, δεν αργώ να διαπιστώσω ότι η εν λόγω κυρία καταφέρνει να μονοπωλεί διαρκώς τη συζήτηση, περιαυτολογώντας ασταμάτητα σχετικά με το πόσο τέλεια είναι η ίδια, πόσο υπέροχα τα καταφέρνει σε όλα και πώς βγάζει γρήγορα από τη μέση όσους της μπαίνουν στο μάτι: "Όταν η εγγονή μου πήγαινε στο δημοτικό, ήλθε μια μέρα από το σχολείο και μου

ανέφερε πως η αγγλικού τους είπε ότι η στάση λεωφορείου στ' αγγλικά λέγεται "μπάσα στόπα"! [*αν είναι δυνατόν, να είπε όντως έτσι η δασκάλα!*]. Την επόμενη κιόλας μέρα, πήγα στο σχολείο για να βρώ αυτή την ηλίθια: "Είπες στα παιδιά ότι η στάση λεωφορείου στ' αγγλικά είναι μπάσα στόπα"; τη ρώτησα κι εκείνη μου απάντησε με θράσος "ναι, το είπα". Τότε εγώ της έβαλα τις φωνές: "Είσαι άσχετη, να σχίσεις το δίπλωμά σου!" και μετά απαίτησα να φύγει από το σχολείο η άχρηστη!"

Οι ώρες περνούν και η κυρία εξακολουθεί να κομπάζει ακάθεκτη σχετικά με τα ανδραγαθήματά της, την εποχή που πήγαινε στο γυμνάσιο: "Ήμουν πάντα πρώτη στην τάξη, έπαιρνα άριστα σε όλα τα μαθήματα! Αν ήθελα, θα μπορούσα να είχα γίνει η καλύτερη γιατρός της Ελλάδας!" ... "Επίσης, ήμουν πάντα μέλος της χορωδίας! Θα μπορούσα να έχω γίνει διάσημη σοπράνο, σαν την Κάλλας!" (*αλλά, παραδόξως, αντί για ένδοξη καριέρα στην Ιατρική ή στη Σκάλα του Μιλάνου, προτίμησε τελικά την Ανωτάτη Παντρευτική*) ... "Ήμουν πάντα η πιο δημοφιλής μαθήτρια, πρόεδρος της τάξης σε όλες τις χρονιές!" ... "Μόνο ένας καθηγητής δεν με συμπαθούσε και κάθε πρωί που εγώ τον χαιρετούσα "Καλημέρα σας, κύριε", αυτός μου απαντούσε πάντα "την κακή και τη μαύρη σου!" (*αναρωτιέμαι γιατί*). Έτσι κι εγώ, μάζεψα υπογραφές από όλους τους συμμαθητές μου και κανόνισα να τον διώξουν από το γυμνάσιο! Ύστερα ήλθαν όλοι οι μαθητές και οι καθηγητές, με ευχαρίστησαν για την πρωτοβουλία μου και μου εξέφρασαν την ευγνωμοσύνη τους επειδή τους απάλλαξα από εκείνο το υποκείμενο!" (*αν τολμούσαν, ας έκαναν κι αλλιώς*). Και καταλήγει, φουσκώνοντας σαν παγώνι: "Από την εποχή ακόμη που ήμουν μαθήτρια, ποτέ δεν σήκωνα μύγα στο σπαθί μου και δεν χωράτευα καθόλου με όσους μου έδιναν στα νεύρα: Στα γρήγορα κανόνιζα κι έπαιρναν πόδι από το σχολείο!" [*γύρευε σε τι είδους μαφιόζικα κυκλώματα ήταν χωμένη η οικογένειά της εν λόγω κυρίας...*].

Κάποια στιγμή, η σούπερ γούμαν παθαίνει κρίση μετριοφροσύνης, σταματά να μιλά για τον εαυτό της και αλλάζει θέμα συζήτησης: "Η εγγονή μου πηγαίνει τεκβοντό,

έχει φθάσει στην πράσινη ζώνη, αλλά ο δάσκαλος λέει ότι γρήγορα θα φθάσει στη μαύρη και ότι είναι τόσο άριστη ώστε προορίζεται για χρυσό μετάλλιο στους Ολυμπιακούς Αγώνες!" [*αρχικά νόμιζα πως αστειευόταν η γριά γκιόσα, μα όχι· μιλάει πολύ σοβαρά*].

Μόλις βρίσκω την ευκαιρία, ακολουθώ τη Λουίζα στην κουζίνα κι εκείνη δεν χάνει την ευκαιρία να μου εκφράσει τον ενθουσιασμό της για την κυρία Ψώνιου:

"Είδες τι καλή γυναίκα που είναι; Δεν μιλάει ποτέ για τους άλλους, δεν λέει ποτέ κακό λόγο για κανέναν!"

"Δεν μιλάει ποτέ για τους άλλους επειδή μιλάει διαρκώς για τον εαυτό της, σχετικά με το πόσο ιδιοφυία είναι και πόσο επικίνδυνη μπορεί να γίνει!" επισημαίνω ήρεμα.

Αφού το σκέφτεται για λίγες στιγμές, η Λουίζα δεν μπορεί να διαφωνήσει μαζί μου -πράγμα που μάλλον της κακοφαίνεται...

Τετάρτη, 27 Σεπτεμβρίου 2006

Πρώτη συνάντηση για φέτος για την ***"Ομάδα Αγγέλων"*** στη μεταφυσική σχολή "Stardust" της Ναταλίας Δερβίση. Κατ' αρχήν, όλοι οι μαθητές εκφράσαμε τις προσδοκίες μας γι' αυτή τη χρονιά: επίτευξη αυτοελέγχου, διαλογισμοί, εμπειρίες channeling, ψυχική ηρεμία και τα συναφή.

Αναφέρθηκαν και οι "Τέσσερις Συμφωνίες" του πνευματικού οδηγού Ρουίθ Μιγκέλ:

α) Να χρησιμοποιείτε το λόγο θετικά, επιλέγοντας λέξεις που έχουν θετικό νόημα [*λογικό μου φαίνεται*].

β) Μην κάνετε υποθέσεις. Ελλιπείς πληροφορίες σας οδηγούν σε λανθασμένα συμπεράσματα [*επίσης λογικό*].

γ) Μην παίρνετε προσωπικά ό,τι λένε ή κάνουν οι άλλοι. Τα λόγια και οι πράξεις των άλλων αποτελούν προβολή του δικού τους ονείρου και όχι του δικού σας. Έτσι, γλυτώνετε από αναίτιο πόνο [*πολύ χρήσιμη "συμφωνία" αυτή*].

δ) Να δίνετε πάντα τον καλύτερο εαυτό σας σε οτιδήποτε κάνετε [*σωστό κι αυτό*].

Τετάρτη, 4 Οκτωβρίου 2006

Σήμερα το πρωί κατά τις 11:00 πέθανε ο θείος Χρήστος, σύζυγος της θείας Πηνελόπης, εντελώς ξαφνικά, από συγκοπή. Παραξενευτήκαμε όλοι επειδή ήταν μόνο 72 ετών, υγιέστατος, αισιόδοξος, χωρίς στεναχώριες ή άγχος, πρόσεχε τη διατροφή του και κάθε τόσο έκανε όλα τα απαραίτητα τσεκ-απ για την υγεία του. *Όμως, όταν τελειώσει η εποχή σου, φεύγεις αμέσως -κι αυτό δεν αλλάζει με τίποτα...*

Τουλάχιστον, ο θείος έζησε μια πολύ καλή ζωή γεμάτη χαρές κι επιτυχίες, ενώ ο θάνατός του ήταν γρήγορος και ανώδυνος. "Πολύ έμπειρη ψυχή", όπως θα έλεγε και ο Αλέξανδρος Ρωμανός, κάποτε στον Ιανό...

... Μερικές μέρες αργότερα, θα μας καλέσει η θεία Πηνελόπη στην κουζίνα της για να πιούμε τον καφέ της παρηγοριάς. *Πώς και δεν έγινε αυτό στο καφενείο, μαζί με όλους τους συγγενείς και φίλους;*

Σάββατο, 7 Οκτωβρίου 2006

Σάββατο απόγευμα και δεν έχω καμία πρόταση για έξοδο. Οι καινούργιες φιλενάδες μου έχουν αραιώσει, ιδίως από τότε που γνωρίστηκαν μεταξύ τους. Εδώ και λίγο καιρό δεν δείχνουν ενδιαφέρον για μένα· τους τηλεφωνώ πάντα εγώ και βγαίνουν μαζί μου μόνον όταν δεν έχουν τίποτε άλλο να κάνουν.

Σήμερα, λοιπόν, προτιμώ να περάσω το βράδι μου στη μεζονέτα της αδελφής μου, η οποία έχει απόψε καλεσμένους: τη Λίτσα (φίλη, πρώην συνάδελφο στο Blue Rose και μελλοντική κουμπάρα της, εφόσον σύντομα θα της βαφτίσει το παιδί), τον σύζυγο Σάκη (παχουλός, μελαμψός και κακάσχημος σα μαύρη αρκούδα, έχει όμως δυο γάμους στο ενεργητικό του) και το δυο μηνών αγοράκι τους και υποψήφιο βαφτιστήρι της Αλίκης.

Παρούσα είναι επίσης η Μιλένα η οποία, όλο χαμόγελα και χιούμορ, διηγείται το θαλασσινό ατύχημα που έστειλε στον τάφο τον άνδρα της πριν τρία χρόνια. Τώρα εργάζεται ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα ρούχων στην Κάτω Γλυφάδα. Παρά την ώριμη ηλικία και την πλήρη απειρία της, την προσέλαβαν τελικά ως μόνιμη, επειδή συνέτρεξαν ορισμέ-

νες συγκυρίες: α) Η προηγούμενη πωλήτρια ήταν φίλη της Μιλένας και τη σύστησε στο μαγαζί για να την πάρουν ως έκτακτη κατά την περίοδο των Χριστουγέννων. β) Η κοπέλα έμεινε τότε έγγυος, με πολύ δύσκολη εγκυμοσύνη, και δεν μπορούσε να συνεχίσει να δουλεύει. γ) Θα προσλάμβαναν ως μόνιμη μια άλλη κοπέλα, εκείνη όμως έπεσε κι έσπασε το πόδι της, οπότε τα αφεντικά αναγκάστηκαν να κρατήσουν τη Μιλένα. *Είναι, πράγματι, απίστευτο πόσο "θετικά" πλέκεται το Matrix γύρω από ορισμένους ανθρώπους. Αυτοί είναι οι "τυχεροί". Βέβαια, η καλοτυχία του ενός συνήθως βασίζεται στην κακοτυχία κάποιου άλλου...*

Στο μεταξύ, έξω βρέχει καταρρακτωδώς κι εμείς παρακολουθούμε τη μπόρα μέσα από τη μεγάλη τζαμόπορτα ή βγαίνουμε έξω, στο μπαλκόνι. Ευτυχώς που δεν κανόνισα έξοδο απόψε! Θα μ' έπιανε η νεροποντή στην Αθήνα, θα ταλαιπωριόμουν και θα γινόμουν λούτσα για το τίποτα...

Φόρτιση

Τετάρτη, 12 Οκτωβρίου 2006

Εδώ και τρεις βδομάδες έχουν ξεκινήσει πάλι τα μαθήματα με την ***Ομάδα Αγγέλων***, στο "Stardust". Κατά τη διάρκεια της σημερινής συγκέντρωσης, δηλώνω ότι: "Έχω αρχίσει να πολεμώ τις αρνητικές μου σκέψεις και προσπαθώ να βλέπω τα πράγματα πιο θετικά. Είναι όμως δύσκολο, γιατί με κυνηγάει διαρκώς η ατυχία".

Η Ναταλία με κοιτάζει με το σύνηθες περιφρονητικό της βλέμμα και με νουθετεί: "Μιλάς πολύ γρήγορα και νευρικά, δεν καταλαβαίνω τι λές! Επιπλέον, η ατμόσφαιρα δονείται πολύ αρνητικά!". Αμέσως μετά γυρνάει στην ομήγυρη και ρωτάει: "Καταλαβαίνετε τι λέει;" όλοι γνέφουν αρνητικά κι εγώ απορώ: *Είναι δυνατόν να μιλάω τόσο γρήγορα και μπερδεμένα ώστε να μη γίνομαι κατανοητή και μέχρι σήμερα να μη το έχω πάρει χαμπάρι;* "Ακόμη", συνεχίζει η Ναταλία με το ίδιο επιτιμητικό ύφος, "χρησιμοποιείς συνεχώς λέξεις αρνητικές, όπως "προσπαθώ". Προσπαθώ σημαίνει δοκιμάζω αλλά δεν τα καταφέρνω! Ακόμη, είπες τη λέξη "πολεμώ": Όταν γίνεται πόλεμος, κάποιος θα χάσει! Και πώς περιμένεις να σου συμβεί οτιδήποτε καλό, όταν χρησιμοποιείς λέξεις όπως "δύσκολο" και "ατυχία";"

Σωπαίνω αμέσως, μάλλον από φόβο μήπως μου ξεφύγει πάλι καμιά "αρνητική" λέξη. Δεν αργώ όμως, να επιδοθώ νοερά στην "κακή" μου συνήθεια, δηλαδή την κριτική: Τελικά, με όλη αυτή την ύποπτη μπουρδολογία περί θετικής σκέψης, οι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής καταφέρνουν να κλείνουν το στόμα και να μπλοκάρουν τη νόηση των ακροατών τους, καθώς τους ενσταλλάζουν το φόβο της αρνητικότητας. Παράλληλα, έτσι καταπνίγουν οποιαδήποτε κριτική σκέψη εφόσον αυτή θεωρείται εξ ορισμού αρνητική. Κατά τ' άλλα, οι ξερόλες με τη θετική σκέψη ενοχλούνται όταν ακούνε "αρνητικές" λέξεις όπως προσπάθεια, δύσκολο, ατυχία, ωστόσο δεν ενοχλούνται καθόλου από το γεμάτο αγριότητα γαύγισμα του σκυλάραπά τους.

Στη συνέχεια, η Ναταλία υποστηρίζει (ακόμα μια φορά) πως το κακό δεν υφίσταται πραγματικά αλλά υλοποιείται μονάχα όταν εμείς το σκεπτόμαστε. “Δεν υπάρχουν προβλήματα, εμείς οι άνθρωποι δημιουργούμε τα προβλήματα στον εαυτό μας”, λέει. Αμέσως μετά, μας μιλά για μια πελάτισσά της με πολλά προσωπικά προβλήματα η οποία -κατά τη γνώμη της δασκάλας- δεν έχει ενδιαφερθεί ιδιαίτερα για να τα λύσει: “Πρόσφατα, η εν λόγω κυρία έμαθε πως πάσχει από διάχυτο καρκίνο! Τι περίμενε αλήθεια; Όταν κάποιος δεν κάθεται τα επιλύσει τα ζητήματά του, οτιδήποτε κι αν πάθει το αξίζει!” ξεσπαθώνει με μπόλικο καμάρι. “Με ρωτούν μερικοί: "Μα είναι δυνατόν να μη λυπάσαι;" Ε, λοιπόν, όχι! Δεν λυπάμαι!” καταλήγει με χαιρέκακο ύφος. *Αυτό θα πει “θετική σκέψη”...*

Σαφέστατα, λέγονται πολλές μπαρούφες (όπως σε όλα αυτά τα κέντρα αυτογνωσίας), ωστόσο έφυγα από εκεί γαλήνια και ήρεμη. Ίσως, τελικά, να είναι καλύτερα να δέχεσαι ένα ευχάριστο ψέμα παρά μια ζοφερή αλήθεια. Άλλωστε, μέσα στο Matrix τα πάντα είναι ψέμα, πού να βρεις την αλήθεια;

Κυριακή, 15 Οκτωβρίου 2006

Γεμάτη πίστη και θετική διάθεση, πηγαίνω νωρίς το πρωί στο Ναό του Αγίου Παύλου για να λειτουργηθώ και να παραλάβω μια εικόνα της Παναγίας που είχα αφήσει εκεί πριν από 40 μέρες. Φεύγοντας, ρίχνω 20 ευρώ στο φιλόπτωχο.

Έπειτα, πηγαίνω να ψηφίσω για τις δημαρχιακές εκλογές. Φθάνοντας έξω από την πόρτα του δικού μου εκλογικού κέντρου, δηλαδή ακριβώς στην αίθουσα όπου ψηφίζω εγώ, διαπιστώνω εμβρόντητη ότι έχει τον αριθμό: 2311 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ! Άγρια ταραχή, τρόμος, απογοήτευση με κατακλύζουν. *Γιατί ειδικά σήμερα, που πήγα να εκκλησιαστώ και να πάρω μια λειτουργημένη εικόνα, έπρεπε να μου συμβεί αυτό;* Και σα να μην μου έφθανε αυτό, χθες τη νύχτα η λέξη “κόλαση” επανήλθε στο όνειρό μου ύστερα από δυο βδομάδες! Είχα αρχίσει να ελπίζω ότι θα εξαφανιζόταν μα τώρα η ελπίδα έχει χαθεί -μάλλον για πάντα...

Μετά το σημερινό ***σημείον***, κραυγαλέο, αρνητικότατο και ειρωνικότατο, το σκέφτομαι σοβαρά να μην ξαναψηφίσω ποτέ! Όσο για την περίφημη "προστασία του Θεού", πού είναι αλήθεια; Αρχίζω να αμφιβάλλω έντονα πια σχετικά με το τι πραγματικά είναι οι θρησκείες, ωστόσο συνεχίζω: τους εκκλησιασμούς, τις προσευχές, τις αγίες κοινωνίες και τα τοιαύτα, ελπίζοντας πάντα στη βοήθειά Του...

Τύχες και τύχες: Σήμερα είναι η τελευταία μέρα της αδελφής μου στο Blue Rose. Φεύγει με εθελουσία αποχώρηση και θα εισπράξει 25.400 ευρώ ως ειδική αποζημίωση. Εγώ, ούτε στον ύπνο μου δεν έχω δει τόσα λεφτά. Με το παραπάνω ποσό, η Αλίκη θα ξοφλήσει τα χρέη για τη μεζονέτα που έχει φτιάξει παράνομα στην ταράτσα, θα αγοράσει αυτοκίνητο αξίας 8000 ευρώ για το Νάσο, θα κλείσει ορισμένες άλλες "τρύπες" και σύντομα θα μείνει ταπί ξανά! Εγώ, πάντως, απορώ που βρίσκει η αδελφή μου όλη αυτή την άνεση με την οποία σπαταλάει τόσα χρήματα, πριν καλά-καλά τα πιάσει στα χέρια της! Πέρα απ' αυτά: *Είναι δυνατόν να χτίσεις μεζονέτα 50 μ2 στην Άνω Γλυφάδα με 15.000 ευρώ;*

Και κάτι ακόμη: Φέτος η Αλίκη ξεκινά το νυχτερινό λύκειο, όπου αρχικά προοριζόταν να κάνει τέσσερις χρονιές. Ωστόσο, φέτος ειδικά, μόλις άλλαξε ο νόμος και θα φοιτήσει εντέλει μονάχα δυο χρόνια επειδή κάποτε, προ εικοσαετίας, είχε βγάλει τη δευτέρα τάξη του τεχνικού λυκείου χωρίς να πάρει καν ενδεικτικό...

Τετάρτη, 18 Οκτωβρίου 2006

Παρουσίαση κρυστάλλων "Tachyon" και "Biophenix" στης Ναταλίας Δερβίση: Σύμφωνα με όσα λέει η δασκάλα, κάποιοι επιστήμονες στην Ελβετία (που αλλού;) κατόρθωσαν να "πιάσουν" τη συχνότητα του Θεού (!) και εμβαπτίζουν με αυτήν τα πετράδια "Τάχυον", έτσι ώστε να εκπέμπουν θετική ενέργεια επί ~320 έτη!

Κατά πάσα πιθανότητα, η όλη υπόθεση είναι μπαρούφα: Απλώς, ορισμένοι επιτήδειοι δημιούργησαν το ανωτέρω σενάριο ώστε να μπορούν να πουλάνε χρωματιστά γυαλάκια του

ενός ευρώ στην τιμή των 50 ευρώ. Από την άλλη πλευρά, δεν μπορώ να αποκλείσω το ενδεχόμενο να συμβαίνει όντως κάτι με αυτούς τους κρυστάλλους· ίσως να τους βομβαρδίζουν με κάποια μυστηριώδη σωματιδιακή ακτινοβολία ή κάτι τέτοιο...

Διατίθενται κρύσταλλοι σε μενταγιόν, άλλοι σε μορφή πλακέτας που τοποθετούνται πάνω στο κομπιούτερ, άλλοι στο κινητό τηλέφωνο, άλλοι σε γεννήτριες κλπ, προκειμένου όλα αυτά τα μηχανήματα να εκπέμπουν θετική ενέργεια αντί αρνητική. *Έτσι, η σύγχρονη τεχνολογία προκύπτει ξαφνικά ακίνδυνη και αβλαβής...*

Τέλος πάντων, δεν αγόρασα τίποτα, ωστόσο πέρασα την ώρα μου αρκετά ευχάριστα. Στο τέλος κάναμε διαλογισμό, όπου ο προσωπικός μου φύλακας άγγελος μου υπαγόρευσε νοερά: "Να γίνεις ένας άγγελος χαράς και γαλήνης για όλους, βοηθώντας τους ανθρώπους να λύνουν τα προβλήματά τους με τέτοιο τρόπο ώστε οι ίδιοι να μην καταλαβαίνουν την επέμβασή σου". Όταν το ανέφερα στην ομάδα, η Ναταλία επικρότησε και μου εξήγησε πως όταν εγώ καταφέρω να επιλύσω τα ζητήματά μου, δεν θα χρειάζεται να δίνω συμβουλές επειδή η αύρα μου θα εκπέμπει θετικά και θα επηρεάζει και τους άλλους θετικά σε ψυχικό επίπεδο, χωρίς αυτοί να το συνειδητοποιούν.

Καλά όλα αυτά, εμένα όμως γιατί δεν βρίσκεται ποτέ κάποιος "θετικός" που θα με επηρεάσει "θετικά" και θα λύσει έτσι, "μαγικά", τα προβλήματά μου;

Δευτέρα, 23 Οκτωβρίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πανέμορφη παραλία με ήρεμα καταγάλανα νερά, σαν σε εξωτικό νησί. Συνομιλώ με μια κοπέλα και της εκμυστηρεύομαι πως
"Την ημέρα είμαι δασκάλα αγγλικών· τη νύχτα κάνω αστρικές προβολές!"
"Είσαι τόσο απαλή, λευκή, ουράνια!" μου απαντά εκείνη... ⇑

Κι ένα, μάλλον θετικό, ***σημείον:*** Αργά το βράδι φαντασιώνομαι ότι περπατώ στο δρόμο, όπου συναντώ τυχαία μερικούς βουδιστές μοναχούς ντυμένους με σκουροκόκκινα ιμάτια. Με πλησιάζουν φιλικά κι ένας απ' αυτούς μου λέει: "Μη

στενοχωριέσαι για τίποτα, μη δίνεις σημασία στα φαινόμενα, γιατί η πραγματικότητα είναι ο Μεγάλος Αγύρτης!"

Το επόμενο πρωί λαβαίνω μια διαφημιστική επιστολή ενός βουδιστικού κέντρου (τη λαβαίνω μια φορά το χρόνο), η οποία περιλαμβάνει τυπωμένες φωτογραφίες κοκκινοντυμένων μοναχών...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Έχουν αρχίσει να μου χτυπάνε άσχημα όλα αυτά τα κακότεχνα graffiti που λερώνουν τους τοίχους των πόλεων. Οι "καλλιτέχνες" δεν αφήνουν πλέον ούτε εκατοστό επιφάνειας ακάλυπτο, καθώς επιτίθενται κυριολεκτικά σε οτιδήποτε: μάντρες, τοίχους, τοιχάκια, γέφυρες, καμιόνια, παραπετάσματα ελενίτ, στάσεις λεωφορείων, κολώνες, ακόμη και σε κάδους σκουπιδιών.

Το κακό ξεκίνησε πριν από δεκαπέντε-είκοσι χρόνια περίπου, μα μέχρι πέρυσι το φαινόμενο διατηρούσε κάποια όρια λογικής. Όμως, εδώ και κανένα χρόνο κάθε λογική έχει εκλείψει, εφόσον τώρα πια και η παραμικρή γωνιά της πόλης ξεχυλίζει από μαυριδερά, κακάσχημα, δυσανάγνωστα ή παραμορφωμένα ορνιθοσκαλίσματα, συχνά γιγαντιαίων διαστάσεων. Η μεγάλη πλειοψηφία αυτών των "έργων τέχνης" αναδύουν αγριότητα, επιθετικότητα, μαυρίλα, μίσος, παραφροσύνη. Σχεδόν ποτέ δεν ζωγραφίζουν κάτι καλαίσθητο, ούτε γράφουν τίποτα ευχάριστο. Κατά κανόνα πρόκειται για μυστηριώδη αρχικά (DASK, SONK, WS, SOVE κ.ά.) ή ζοφερά συνθήματα (PSOFA, TEZA, DEVIL, HELL, TRANE, DARK κλπ). Μέσα απ' αυτά τα κατ' ευφημισμόν "graffiti", το Δαινονοαννθρώπινο Πλέγμα επιβάλλει μια συγκεκριμένη, νοσηρή αισθητική στον πληθυσμό, η οποία επηρεάζει ανάλογα τον ανθρώπινο ψυχισμό. Το Πλέγμα αλλάζει ταχύτατα, επιδεικνύοντας σταδιακά το αληθινό, αποτρόπαιο πρόσωπό του και κανένας (εκτός από ορισμένους "προβληματικούς" σαν εμένα) δεν το παίρνει χαμπάρι...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος *(Η Συντέλεια του Κόσμου έχει ήδη αρχίσει):* Από τον Αύγουστο του 1999, μετά την περίφημη σύνοδο των εννέα πλανητών του ηλιακού μας

συστήματος, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα εξελίσσεται όλο και πιο γρήγορα, μεταλλάσσοντας εντυπωσιακά τις δομές του. Όλοι νιώθουν την αλλαγή μα δεν μπορούν να την προσδιορίσουν.

Από το έτος 2000 και μετά, κάθε είδους αρνητικές σκεπτομορφές υλοποιούνται με απίθανη ταχύτητα, παράγοντας πλήθος από απίθανες αντιξοότητες, σατανικές συμπτώσεις, συντονισμένες κακοτυχίες, ακόμη και *σημεία.* Σαφώς, αντιξοότητες συνέβαιναν και πιο πριν. Η ύπαρξη της μοίρας γινόταν αισθητή ανέκαθεν, παρουσίαζε όμως μια πιο γενική δράση, δεν γινόταν προκλητικά φανερή στο παραμικρό γεγονός της καθημερινής ζωής. Με δυο λόγια, άλλοτε υπήρχε σχετική ελευθερία κινήσεων, ενώ τώρα η πραγματικότητα φαντάζει όλο και πιο εικονική.

Άλλο να λες "φοβάμαι τις αράχνες και ανατριχιάζω όταν τις βλέπω" κι άλλο να διαπιστώνεις ότι *επειδή φοβάμαι τις αράχνες, είναι φυσικό και λογικό σε κάθε μου βήμα να συναντώ μια αράχνη μεγάλη σαν πιάτο, και σε κάθε συζήτηση όπου παρευρίσκομαι να γίνεται πάντα λόγος για αράχνες!* Αφύσικο, παράλογο κι όμως, τώρα πια (μου) συμβαίνει...

Έχω την πεποίθηση ότι τα αφύσικα φαινόμενα που με κυκλώνουν τα τελευταία χρόνια (συντονισμοί του Matrix, ηχητικός πόλεμος, δαιμονικές συμπτώσεις, *σημεία* κρυπτογραφημένα ή όχι, επαναλειπτικά απειλητικά μηνύματα στα όνειρά μου), δεν θα μπορούσαν ποτέ να συμβαίνουν πριν το έτος 2000 -τουλάχιστον όχι με τέτοια συχνότητα!

Τώρα, όμως, κάτι έχει αλλάξει στη λειτουργία της πραγματικότητας. Τον παλιό (ας πούμε καλό) κόσμο που ήξερες, ξέχασέ τον. Τα χρόνια της αθωότητας ανήκουν στο παρελθόν. Στο εξής τίποτα δεν θα είναι πια το ίδιο: Ούτε οι ανέμελες βόλτες με το ποδήλατο, ούτε οι ξέγνοιαστες συζητήσεις με φίλους και συγγενείς, ούτε καν η μοναχική γαλήνη της νύχτας. Γιατί, τώρα πια το Matrix μολύνει ακόμα και τα όνειρα...

Τρίτη, 24 Οκτωβρίου 2006

Το πρωί πήγα στη λαϊκή με τη μητέρα μου -έτσι ξαφνικά,

χωρίς να το έχουμε προσχεδιάσει. Ασυναίσθητα, στάθηκα σε μερικούς πάγκους κι έκανα ορισμένα ψώνια: Μια ωραία τυρκουάζ μπλούζα κι ένα γκρίζο παντελόνι. Την τυρκουάζ μπλούζα τη φόρεσα μαζί μ' ένα γκρι σακάκι και πήγα το βράδι στο "Stardust" για να λάβω μέρος στην

Αγγελική Θεραπευτική Ομάδα: Αρχικά, η Ναταλία τοποθετεί στη μέση του χώρου ένα κρυστάλλινο ομοίωμα του Ναού του Αρχαγγέλου Ραφαήλ. Κατόπιν, σύμφωνα με τις οδηγίες της δασκάλας, διαλέγουμε ο καθένας ένα χρωματιστό μολύβι (εγώ προτιμώ το μωβ) και γράφουμε σ' ένα λευκό φύλλο χαρτί το όνομα του ατόμου που θέλουμε να θεραπευτεί. Εγώ γράφω το όνομα της θείας Αιμιλίας, η οποία πάσχει από καρκίνο του στήθους και πρόκειται να εγχειριστεί σύντομα). Ύστερα βάζουμε όλοι τα χαρτάκια μας μέσα στο ομοίωμα του Ναού. Η Ναταλία μας εξηγεί ότι θα κάνουμε διαλογισμό για να καλέσουμε τον Αρχάγγελο Ραφαήλ να έλθει να κατοικήσει στο ναό. Πάνω που είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε, μας αναγγέλλει ότι ο Μπάμπης (σύζυγος της Ναταλίας) μόλις πήρε σήμα ότι θέλει και ο Αρχάγγελος Ζακχιήλ να έλθει στο ναό!

Κάτω από το στήριγμα του ναού έχουν τοποθετήσει μια κανάτα με νερό, το οποίο αναμένεται να ενεργοποιηθεί από τον ομαδικό διαλογισμό και τους ενεργοποιημένους κρυστάλλους του ναού. Στο τέλος, πίνουμε όλοι. Το νερό μου φαίνεται παράξενο, κάπως γλυφό, σαν παχύρρευστο...

Λίγο αργότερα μαθαίνουμε την αγγελική σημασία των χρωμάτων και βλέπω ότι το τυρκουάζ και το γκρι (που φόρεσα εγώ σήμερα) σημαίνουν εξουδετέρωση της αρνητικότητας. Επίσης, το μωβ/βιολετί είναι το χρώμα του αρχαγγέλου Ζακχιήλ, ο οποίος εξουδετερώνει την αρνητικότητα και τη μετατρέπει σε θετικότητα.

Στη συνέχεια, ένας-ένας με τη σειρά ερχόμαστε και καθόμαστε μπροστά στο ναό. Ακουμπάμε τα χέρια πάνω στο κεντρικό σφαιρικό κρύσταλλο της οροφής, ενώ ο Μπάμπης μας στέλνει θεραπευτική ενέργεια μ' ένα κρυστάλλινο βέλος και η Ναταλία μας κάνει ενεργειακό σιάτσου στο κεφάλι και στους ώμους. Όταν έρχεται η σειρά μου, αισθάνομαι ένα ευχάριστο

μυρμήγκιασμα στο κεφάλι παρόλο που η Ναταλία δεν με αγγίζει καθόλου.

Αρκετά θετική εμπειρία, που μου αφήνει μια ανάλαφρη αίσθηση γαλήνης κι εξισορρόπησης. Όχι ότι τα παίρνω στα σοβαρά όλα αυτά, απλά είναι ένα ευχάριστο παιγνίδι φαντασίας, ό,τι πρέπει για να περνά η ώρα. Άλλωστε, σε περίπτωση αποτυχίας, υπάρχει πάντα έτοιμη η απάντηση: "Αν κάποιος δεν θεραπεύεται με αυτές τις τεχνικές, είναι επειδή η ψυχή του δεν δέχεται τη θεραπεία".

Μετά το τέλος της συνεδρίας, με πλησιάζει η Τζέλα, μια συμμαθήτρια που διακρίνεται για τον δεσποτικό χαρακτήρα της, και μου δηλώνει τα εξής περίεργα: "Είσαι μια πολύ θηλυκή γυναίκα μα έχεις καταπιέσει πολύ την γυναίκα μέσα μου" ... "Πρέπει να αναδείξεις την θηλυκότητά σου" ... "Να ντύνεσαι πιο μοντέρνα, πιο αισθησιακά" ... "Να πηγαίνεις στα μαγαζιά συχνότερα" ... "Μήπως έχεις οικονομικό πρόβλημα;" ... "Έτσι σε "είδα" κατά τη διάρκεια του διαλογισμού, όμορφη, αισθησιακή, αλλά καταπιεσμένη". Δεν έχει άδικο σε γενικές γραμμές, ωστόσο εκείνη δεν μπορεί να φανταστεί τι λούκια τραβάω εγώ σε όλη μου τη ζωή. Σίγουρα, το τελευταίο που χρειάζομαι είναι να σπαταλάω τον χρόνο και τα χρήματά μου σε λούσα και shopping therapy...

Παρασκευή, 3 Νοεμβρίου 2006

Ομάδα Αγγέλων στο "Stardust": Σήμερα η Ναταλία μας μίλησε για τη λειτουργία του εκκρεμούς, ότι δηλαδή συντονίζεται με το ασυνείδητο του χρήστη και κινείται ανάλογα, απαντώντας "ναι" (δεξιόστροφα) ή "όχι" (αριστερόστροφα). Αν κινηθεί διαφορετικά, πέρα-δώθε για παράδειγμα, αυτό σημαίνει πως υπάρχει σοβαρή ανωμαλία. Μπορεί να κάνει ορισμένες προβλέψεις, να δώσει συμβουλές για διάφορα θέματα που μας απασχολούν, ή ακόμη μπορεί να δείξει αν ένα άτομο έχει ενεργειακά προβλήματα.

Στη συνέχεια έγινε ένα ομαδικό "τσεκ-απ": Η Ναταλία κρατούσε το εκκρεμές και το ρωτούσε για την ενεργειακή κατάσταση του καθενός από μας. Όταν έφθασε η σειρά μου, με

ρώτησε: "Έχεις πρόβλημα με αυτή την εξέταση, Υβόννη;"
Γιατί να έχω εγώ ειδικά πρόβλημα; πήγα να ρωτήσω, αλλά αντί γι' αυτό είπα: "Όχι, κανένα".
"Όπως θέλεις", μου απάντησε αινιγματικά και ύστερα είπε στο εκκρεμές: "Δείξε μας την ενεργειακή κατάσταση της Υβόννης!"
Το εκκρεμές άρχισε να κινείται αργά, διστακτικά, αριστερόστροφα στην αρχή, δεξιόστροφα μετά.
"Πότε πάει αριστερά, πότε δεξιά..." έκανε η Ναταλία με περιφρονητικό ύφος και αμέσως μετά σταμάτησε απότομα το εκκρεμές για να αποφανθεί: "Πηγαίνει περισσότερο αρνητικά παρά θετικά, αυτό σημαίνει ότι εκπέμπεις αρνητική ενέργεια!"
"Μάλιστα" απάντησα σκεπτική.
Από την κίνηση της αλυσίδας, που γύριζε περισσότερο προς τα δεξιά, μου έγινε ξεκάθαρο ότι όσα έλεγε η Δερβίση για μένα ήταν ψέματα. Ωστόσο, φαίνεται πως για κάποιο λόγο η δασκάλα εννοεί πάντα να με βγάζει σκάρτη, αρνητική, ίσως ακατάλληλη για το τμήμα.

Στο τέλος η Ναταλία δήλωσε σοβαρά πως "δεν μπορεί οποιοσδήποτε να χειριστεί το εκκρεμές, χρειάζεται αυξημένο ενεργειακό επίπεδο και ειδικές γνώσεις" [*μην τυχόν και διαννοηθεί κανείς να αμφισβητήσει τις ετυμηγορίες της*].

Σημείωση: Πριν λίγα χρόνια ασχολήθηκα κι εγώ με το εκκρεμές. Όντως, συχνά μου έδινε "λογικές" απαντήσεις που ενίοτε αποδεικνύονταν σωστές· ωστόσο γρήγορα το απέρριψα, καθώς διαπίστωσα πως δεν είναι αξιόπιστο, εφόσον αρκετές φορές έπεφτε έξω. Πιθανότατα, η αλυσίδα κινείται από ανεπαίσθητες κινήσεις του χρήστη, ο οποίος μόνος του προκαλεί την απάντηση που θέλει ή που φαντάζεται πως είναι η σωστή...

Μια τελευταία άσκηση διαλογισμού: Ο καθένας μας πρέπει να συγκεντρωθεί στο άτομο που είναι δεξιά του, να αφήσει το πνεύμα ελεύθερο και να εμπνευστεί μια συμβουλή κατάλληλη για το άτομο αυτό. Στη συνέχεια, γράφουμε τη συμβουλή σ' ένα κομμάτι χαρτί και το παραδίδουμε στον διπλανό μας. Εγώ έλαβα το κατωτέρω ενδιαφέρον μήνυμα από την Ελένη:

“ Αγαπητή Υβόννη,
Είσαι αρκετά καλή, έξυπνη και τρυφερή. Δεν χρειάζεται να γίνεις καλύτερη. Χρειάζεται να μάθεις να ζεις καλύτερα για σένα με σένα. Το αξίζεις. Αξίζεις να το αναγνωρίσεις αυτό σε σένα και να το υλοποιήσεις με πολλή αγάπη, τρυφερότητα και συμπόνοια για σένα. Η σκληρότητα και η αυστηρότητα προς τον εαυτό σου δεν είναι πρέπουσες πλέον. Αξίζεις να γελάς, να χαίρεσαι και ν' αγαπάς αυτό που είσαι. Είσαι ένα τέλειο παιδί του Θεού, γεμάτο αγάπη για σένα και για τους γύρω σου και αυτός είναι ο προορισμός σου”...

Σημείωση: Δεν έχω πολλά-πολλά με την Ελένη, ωστόσο το μήνυμά της με ξάφνιασε ευχάριστα. Νιώθω ότι έχει δίκιο, όμως ειδικά αυτή την εποχή, εγώ δεν μπορώ να αφεθώ αρκετά, ώστε να δέχομαι τον εαυτό μου όπως ακριβώς είναι: Με τα σημεία και το εφιαλτικό μήνυμα στο κεφάλι μου...

Σάββατο, 11 Νοεμβρίου 2006

Αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Ειρήνη, μετά από τρεις μήνες εξαφάνισης. Με κάλεσε στο σπίτι της, μου χάρισε έναν ωραίο κρεμαστό κρύσταλλο, είδαμε ζωγραφιές αγγέλων, φάγαμε και λαζάνια – έστω κρύα, επειδή από την πολλή φλυαρία καθυστέρησε υπερβολικά να τα σερβίρει. Κουβεντιάσαμε ζωηρά για όλα τα "αρνητικά, άρα απαγορευμένα" θέματα σχετικά με τους Δασκάλους της Νέας Εποχής, τις αμφίβολες θεωρίες τους, την ύποπτη εμμονή τους στη θετική σκέψη, κλπ.
“Όταν κακολογείς το κακό, οι σκέψεις σου ξεδιαλύνονται, η αυτοπεποίθησή σου ανεβαίνει, αισθάνεσαι δικαιωμένος κι ενεργοποιημένος, αποκτάς διαύγεια και ισορροπία. Ξέρεις που βρίσκεσαι”, λέει η Ειρήνη κι εγώ σαφώς συμφωνώ: το (-) στο (-) είναι (+). Η διπλή άρνηση είναι κατάφαση κι αυτό είναι βασικός φυσικός νόμος. Η λεγόμενη “θετική σκέψη” δεν είναι παρά μια τεράστια πνευματική παγίδα...

Παρασκευή, 17 Νοεμβρίου 2006

Η μικρή Ζαφειρία σιγοκλαίει επειδή φοβάται να πάει αύριο για εμβόλιο. Η Λουίζα, η μητέρα της, σπεύδει να την

παρηγορήσει: “Αν δεν θέλεις, δεν θα πάμε αύριο για εμβόλιο. Δεν είσαι απροστάτευτη Ζαφειρία, δεν θα σε αναγκάσει κανείς να κάνεις κάτι που φοβάσαι”. Η μικρή ησυχάζει αμέσως.

Μου προκαλεί κατάπληξη η γεμάτη κατανόηση αντιμετώπιση της Λουίζας, και τότε ακριβώς συνειδητοποιώ ότι εμένα οι γονείς μου δεν μου έχουν μιλήσει ποτέ με τόσο ενδιαφέρον. Σε μένα έλεγαν πάντοτε: “Πρέπει αυτό και πρέπει το άλλο” κι αν εξακολουθούσα να δυσανασχετώ, έπεφταν σφαλιάρες...

Τρίτη, 5 Δεκεμβρίου 2006

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διαβάζω σ' ένα βιβλίο ότι κάπου στη Σιβηρία υπάρχει κρυμμένο ένα γιγάντιο εξωγήινο τέρας, το οποίο ελέγχει τηλεπαθητικά ολόκληρη την ανθρωπότητα. Σύντομα γνωρίζω έναν άνδρα και μια κοπέλα, οι οποίοι εργάζονται ως ερευνητές σε μια μυστική βάση στη Σιβηρία και ασχολούνται με την υπόθεση του τέρατος. Μου προτείνουν να μπω στην ομάδα τους κι εγώ δέχομαι, παρά τον κίνδυνο.

Αργότερα ερωτεύομαι έναν δικό τους, τον φιλώ γλυκά στα χείλη, εκείνος ανταποκρίνεται. Μαζεύω τα πράγματά μου για να φύγω μαζί τους, όταν παρατηρώ μια μεγάλη τηλεοπτική οθόνη κάπου στο βάθος της αίθουσας. Ξαφνικά εμφανίζεται εκεί μια γριά, η οποία εντελώς αναπάντεχα αναγγέλλει: “Βλέπω τις φωτιές της κόλασης του κόσμου!”

Ακούγοντας το ***εφιαλτικό μήνυμα*** ξυπνώ αμέσως, γεμάτη ταραχή. Τότε ακριβώς, ώρα 8:00 το πρωί, χτυπά το τηλέφωνο. Σηκώνομαι ν' απαντήσω μα βουίζει -δεν είναι κανένας στη γραμμή! Η ουσία είναι πως αν είχε χτυπήσει δυο λεπτά πριν, δεν θα είχα ακούσει πάλι αυτή την καταραμένη λέξη στο όνειρό μου. Γιατί πρέπει να αντιμετωπίζω συνεχώς αφύσικα προβλήματα; Γιατί;

Δεν ξέρω πια τι να κάνω! Αυτή η υπόθεση μου σπάει τα νεύρα! Κάθε φορά που η λέξη “κόλαση” εισβάλλει στα όνειρά μου, ξυπνώ εκνευρισμένη και όλη την ημέρα είμαι κακόκεφη και προβληματισμένη. Αυτή η διαβολική υποβολή πρέπει κάπως να σταματήσει αλλά δεν ξέρω πώς...

Το εφιαλτικό μήνυμα (εκτίμηση της κατάστασης): Αρχής γενομένης από την 15η Αυγούστου (εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου), αφού πρώτα είχα εξομολογηθεί και κοινωνήσει, το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” ή “hell” εξακολουθεί να εμφανίζεται στα όνειρά μου, γραπτά ή προφορικά, με εντυπωσιακή συχνότητα: 3-4 φορές την εβδομάδα, συνήθως μετά τις 5:00 το πρωί.

Μια “λογική” διάγνωση θα χαρακτήριζε το φαινόμενο ως σύμπτωμα εμμονής. Ωστόσο, εμμονές είχα αναπτύξει και στο παρελθόν: ο φόβος των χλευασμών, ο φόβος της απόρριψης, η Σάντρα Άντερσον, η Υπέρτατη Τελετουργία, κλπ. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν μου έρχονταν ανάλογες εικόνες στα όνειρά μου -παρά σπάνια. Γιατί, λοιπόν, να μου συμβαίνει τώρα κάτι τόσο αφύσικο;

Εδώ και τέσσερις μήνες περίπου, αντιμετωπίζω μια κατάσταση όμοια με αυτή που βιώνει η ηρωίδα Γουίλ στα τεύχη 18-24 του περιοδικού “Witch”: “Δεν θέλω πια να κλείνω τα μάτια μου γιατί ακούω τη φωνή της!” ... “Από τότε που ανακάλυψα ότι παρακολουθούσαν τα βήματά μου, δεν ανέχομαι κανέναν και τίποτα!” ... “Ο πανίσχυρος εχθρός κυριεύει ανυποψίαστα πλάσματα και τα χειραγωγεί, δημιουργώντας ανασφάλεια στη Γουίλ” (*κάπως έτσι μου έρχονται προφορικά “σημεία” από αγνώστους*) ... “Βλέπω τον ίδιο εφιάλτη τώρα τελευταία” (*κάτι ανάλογο με το δικό μου εφιαλτικό μήνυμα*). Η Γουίλ δέχεται ψυχικές επιθέσεις από τη μοχθηρή μάγισσα Νερίσσα, εγώ όμως έχω να κάνω με κάτι πολύ πιο ισχυρό, κακόβουλο, πονηρό, διαβολικό: Καθώς περνά ο καιρός, τόσο πείθομαι ότι τόσο τα “σημεία” όσο και το “εφιαλτικό μήνυμα” οφείλονται σε δράση δαιμονικών δυνάμεων εναντίον μου.

Εδώ και τέσσερις μήνες περίπου, το σκέφτομαι να πέσω στο κρεβάτι για ύπνο! Κυριολεκτικά δεν θέλω πια να κλείνω τα μάτια μου, μήπως ακούσω ή δω την καταραμένη λέξη στα όνειρά μου! Παράλληλα, τα *σημεία της κόλασης* συνεχίζουν να με καταδιώκουν απειλητικά και με κάνουν να νιώθω σαν κάτι σατανικό να παρακολουθεί τα βήματά μου. Άλλοτε, πάλι, έχω την αίσθηση ότι ένας αόρατος, άυλος εχθρός κυριεύει ανυπο-

ψίαστους ανθρώπους και τους χειραγωγεί, έτσι ώστε να προφέρουν την επίμαχη λέξη χωρίς καν να το καταλαβαίνουν, με σκοπό να τρομοκρατεί εμένα. Δεν δέχομαι απλές ψυχικές επιθέσεις, έχω να κάνω με έναν εχθρό μη ανθρώπινο, πανίσχυρο, διαβολικό. Όσο περνά ο καιρός, τόσο πείθομαι ότι όχι μόνο τα *σημεία* όσο και το *εφιαλτικό μήνυμα* οφείλονται σε δράση δαιμονικών δυνάμεων εναντίον μου.

Τελικά, η θρησκεία αποδεικνύεται μια απίθανα αρρωστημένη σκεπτομορφή, μια φοβερή "αιθερική" αρρώστια, η οποία εισέβαλε μέσα μου αργά, ύπουλα, μεθοδικά, κατά τη διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας, μέσω της διδασκαλίας των Θρησκευτικών. Καραδοκούσε ανενεργή μέχρι πέρυσι, που "ξύπνησε" εξαιτίας της ενασχόλησής μου με τους συναρίθμους αλλά περισσότερο εξαιτίας του ανηλεούς βομβαρδισμού μου με συντονισμένα, κωδικοποιημένα μα ξεκάθαρα *σημεία,* τα οποία για αρκετούς μήνες ήταν θετικά και σήμαιναν πως ο Θεός με επιδοκιμάζει. Έτσι, παρασύρθηκα και άρχισα να στρέφομαι προς το χριστιανισμό γεμάτη πίστη, ειλικρίνεια και μετάνοια: Διάβασα το θρησκόληπτο βιβλίο "666", την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη. Άρχισα να εκκλησιάζομαι τακτικά, να κοινωνάω, να δίνω χρήματα για τους φτωχούς, να εξομολογούμαι, με μόνη επιθυμία να πράττω το σωστό στο όνομα του Χριστού. Τότε, όμως, τα *σημεία* άλλαξαν αμέσως περιεχόμενο αλλά και μορφή, φέρνοντας την *κόλαση* παντού μπροστά μου, όχι κρυπτογραφημένα πλέον αλλά με ξεκάθαρα προφορικά ή γραπτά λεκτικά μηνύματα που (ακόμη) με κυνηγούν παντού! Και τώρα, από τα μέσα Αυγούστου και μετά, μόλις άρχισα να αντιμετωπίζω πιο ψύχραιμα το ζήτημα, εμφανίζεται ξαφνικά το φρικτό μήνυμα "κόλαση" στα όνειρά μου, ξανά και ξανά, με εντυπωσιακή επιμονή...

Ξέρω ότι δεν πρόκειται να ηρεμήσω ποτέ πραγματικά, θέλω όμως να πιστεύω πως θα καταφέρω να βρω κάποιο τρόπο αντιμετώπισης. Άλλωστε, ο εχθρός μπορεί να είναι πανίσχυρος μα δεν είναι τέλειος, εφόσον τα λεκτικά μηνύματα που δέχομαι τόσο στο ξύπνιο όσο και στον ύπνο μου, είναι μερικές φορές αλληλοσυγκρουόμενα: Η λέξη "παράδεισος" έρχεται και αυτή

στα όνειρά μου, αν και πολύ λιγότερες φορές από την "κόλαση". Όμως, έστω και μια αντίφαση αρκεί για να διαψεύσει την αλήθεια του εφιαλτικού μηνύματος...

Η ουσία είναι ότι εξακολουθώ να ζω σ' έναν κόσμο που δεν μου άρεσε ποτέ και όσο πάει μου αρέσει λιγότερο. Τώρα πια, είναι ένας κόσμος που δεν θέλω να βλέπω ούτε να ακούω: Εδώ και δέκα μήνες περπατώ στους δρόμους χωρίς να φορώ τα γυαλιά μου (κι ας έχω τέσσερις βαθμούς μυωπία), ενώ οι ωτοασπίδες μου γίνονται όλο και πιο απαραίτητες, ιδίως όταν βρίσκομαι μέσα σε πλήθη ανθρώπων. Νιώθω πως κάθε μέρα που περνάω εδώ, στη Γη, με δηλητηριάζει...

Διαισθάνομαι πως ο σωστός τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος δεν είναι να περιμένω κάποιο "θεϊκό θαύμα" αλλά η αποστασιοποίησή μου από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Εδώ και κανένα δίμηνο έχω πάψει να διαβάζω βιβλία, εφημερίδες ή περιοδικά (εκτός από το Witch), ενώ έχω μειώσει δραστικά τις ώρες που παρακολουθώ τηλεόραση. Ως φυσική συνέπεια, έχει μειωθεί αρκετά και ο αριθμός των *σημείων*. Επίσης, έχω παρατηρήσει ότι το *εφιαλτικό μήνυμα* έρχεται κυρίως τις νύχτες που έχω παρακολουθήσει τηλεόραση πάνω από δύο ώρες. Ήδη σκέφτομαι να καταργήσω εντελώς την τηλεθέαση. Το θέμα είναι, όμως, πώς θα περνώ την ώρα μου μέχρι να έλθει η ώρα για ύπνο...

Πέμπτη, 7 Δεκεμβρίου 2006

Έχω αρχίσει ήδη να το βλέπω από φέτος, ότι η διδασκαλική μου καριέρα έχει πάρει την κατιούσα. Μου πρωτοέγινε φανερό από το Σεπτέμβρη, όταν έμαθα πως η Ξένια δεν πέρασε στις εξετάσεις για το επίπεδο Advanced – παρόλο που οι γονείς αντιμετώπισαν ψύχραιμα το γεγονός και με διαβεβαίωσαν πως "Δεν πειράζει!". Τέλος πάντων, η Ξένια ξανάδωσε για το ίδιο πιστοποιητικό στις 3 του Δεκέμβρη, μα και πάλι δεν την είδα τόσο ικανοποιημένη: Τα κείμενα του Reading ήταν πολύ δύσκολα, μου είπε, μα και στα υπόλοιπα πήγε μάλλον μέτρια. Ελπίζω να μην έχουμε δεύτερη αποτυχία...

Κι όμως, η Ξένια είναι αντικειμενικά πολύ καλή μαθήτρια

και στα Practice Tests τα κατάφερνε πάντα! Πόσο καλύτεροί της είναι πια οι άλλοι μαθητές, που περνούν αυτά τα διαγωνίσματα; "Αν δεν περνάει η Ξένια, τότε ποιός περνάει;" αναρωτιέται και η μητέρα μου. *Για την ακρίβεια, συχνά περνούν τις εξετάσεις παιδιά με πολύ λιγότερες ικανότητες...*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Τα βιβλία των αγγλικών είναι πράγματι πολύ δύσκολα για το νοητικό επίπεδο των σημερινών παιδιών. Οι περισσότεροι νεαροί μαθητές σήμερα δεν διαθέτουν δομημένη σκέψη, ούτε κριτική ικανότητα, αδυνατούν να συντάξουν σωστά μια πρόταση ακόμα και στα ελληνικά, καλούνται όμως να ανταπεξέλθουν σε κείμενα επιπέδου Proficiency από τα 15 τους. Πολλοί παραπονούνται ότι τα κείμενα στις εξετάσεις Advanced και Proficiency είναι πολύ δυσκολότερα από αυτά που υπάρχουν στα αντίστοιχα coursebooks. Κι όμως, αρκετά 15χρονα περνούν στις εξετάσεις -ιδίως αυτά που φοιτούν σε μεγάλες αλυσίδες φροντιστηρίων!

Είναι, βέβαια, κοινό μυστικό ότι τέτοιου είδους φροντιστήρια προμηθεύονται τα θέματα από πριν, ενώ (σίγουρα) οι μαθητές τους έχουν ιδιαίτερη μεταχείριση στη βαθμολόγηση. Να πώς 12χρονα μόμολα καταφέρνουν να παίρνουν το Lower...

Το θέμα είναι πως το Matrix βρίσκεται ξανά σε κίνηση εναντίον μου: Σύντομα οι δικοί μου μαθητές δεν θα καταφέρνουν να περνούν στις εξετάσεις, έστω κι αν έχουν περισσότερες γνώσεις από τους μαθητές των φροντιστηρίων. Ναι μεν κάνω τη δουλειά μου άψογα, όμως αυτό δεν αρκεί. Οι άρτιοι δάσκαλοι του σήμερα φροντίζουν να έχουν και τις ανάλογες "διασυνδέσεις" -πράγμα που εγώ απλώς αδυνατώ να κάνω...

Ήδη βλέπω ότι το κλίμα γύρω μου βαραίνει χρόνο με το χρόνο: Για παράδειγμα η 17χρονη Μαλαματένια (ξαδέρφη της Ξένιας), με την οποία ξεκινήσαμε μαθήματα για Proficiency εδώ κι ένα μήνα, με προβληματίζει αρκετά: Καλή μαθήτρια, στο λύκειο προβιβάζεται πάντα με 19½, όμως στα αγγλικά που κάνουμε αποδεικνύεται μάλλον μέτρια, γύρω στο 16 – φαινόμενο που έχω παρατηρήσει ουκ ολίγες φορές και με άλλους "άριστους" μαθητές.

Το ζήτημα είναι πως η μικρή έχει πια πιστέψει ότι είναι το

όγδοο θαύμα του κόσμου, διαθέτει αρκετή έπαρση και δυσανασχετεί έντονα επειδή εγώ δεν βαθμολογώ με άριστα τις μάλλον μέτριες εκθέσεις της. Πέρυσι τα πήγαινε πολύ καλά στο Writing, λέει. Επιπλέον, αμφισβητεί και κριτικάρει συνεχώς και με μπόλικο θράσος τα βιβλία που της κάνω, τις ασκήσεις, τη βαθμολογία μου, τα πάντα: "Το coursebook που κάνουμε είναι χάλια, ο συγγραφέας δεν ξέρει τι του γίνεται" ... "Αυτές οι ασκήσεις είναι άχρηστες, αρνούμαι να τις κάνω" ... "Εγώ ξέρω να σας πω ποιά βιβλία είναι καλά!" κ.ο.κ. Μόλις πάω να αρθρώσω την παραμικρή λέξη, σηκώνει αμέσως μπαϊράκι: "Γιατί αυτό το λέτε έτσι;" ... "Γιατί έχετε αυτό το ύφος;" κλπ. Μόλις χαμογελάσω για οποιοδήποτε λόγο, σπεύδει να μου κόψει το βήχα: "Μη γελάτε!". Με αρρωστημένη αλαζονία απαιτεί να ελέγχει η ίδια τα πάντα μέσα στο μάθημα, σα να είναι εκείνη η δασκάλα κι εγώ η μαθήτρια.

Ζω σ' έναν κόσμο που κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο παράλογος, όπου έρχονται πλέον "τα πάνω κάτω" και "τα πόδια γυρίζουν και χτυπούν το κεφάλι". Πρέπει, λοιπόν, να παριστάνω κι εγώ την τρελή, όπως όλοι οι σημερινοί δάσκαλοι και καθηγητές που αναγκάζονται να βαθμολογούν με άριστα μετριώτατους μαθητές, αλλιώς θα θεωρηθούν οι ίδιοι ανίκανοι. Δεν γίνεται αλλιώς, άλλωστε έχω ανάγκη και τα χρήματα. Ο χρόνος θα δείξει...

Παρεπιπτόντως, οι μαθητές μου για φέτος είναι οι εξής:

1. Ξένια Θάνου, 15 ετών. Συνεχίσουμε τα αγγλικά για να δώσει για Proficiency τον Μάιο.
2. Ιάκωβος Θάνου, 8 ετών, τάξη B Junior
3. Άννα Βενέτη, 13 ετών, Class D
4. Κατερίνα Βενέτη, 9 ετών, τάξη B Junior
5. Μανώλης Δεμίρης, 12 ετών, Class C
6. Ζαφειρία Δεμίρη, 10 ετών, Class B
7. Σάββας Ιορδάνου, 13 ετών, γερμανικά (φροντιστήριο επί του φροντιστηρίου)
8. Μαλαματένια Ζώη, 16 ετών, τάξη Proficiency

Σημείωση: Ο Άρης Κίρκος απέτυχε παταγωδώς στο TOEIC (σιγά μην πετύχαινε...)

Πέμπτη, 13 Δεκεμβρίου 2006

Υπάρχει, όμως, και κάτι που με κάνει να αισθάνομαι πραγματικά περήφανη: Είναι το καινούργιο παιγνίδι με κάρτες που έχω μόλις εφεύρει και το ονομάζω ***Existence*.** Πρόκειται για ένα ιδιότυπο, πρωτότυπο παιγνίδι, που παίζω με κάρτες του "Magic", ωστόσο διαφέρει ξεκάθαρα απ' αυτό ως προς τους κανόνες και τη λογική, ενώ παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και προοπτικές εξέλιξης.

Αυτό που καθιστά το εν λόγω παιγνίδι πραγματικά μοναδικό, είναι το ότι παίζεται από ένα μόνον άτομο. Δεν χρειάζεται να ψάχνω απεγνωσμένα για συμπαίκτες. Από την άλλη, όταν παίζω δεν νιώθω καθόλου μοναξιά· αντίθετα, είναι σα να έχω το ρόλο του συντονιστή μέσα σε έναν κόσμο που βρίθει από διάφορα θαυμαστά όντα, ανθρώπινα ή όχι, που μάχονται μεταξύ τους για την τελική επικράτηση σε τόπους εξωτικούς, αλαργινούς, εξωγήινους.

Μ' έχει σώσει! Τώρα οι βραδινές ώρες μου κυλούν ευχάριστα και δημιουργικά! Δεν αγωνιώ πλέον, ούτε αναρωτιέμαι πώς θα γεμίσω τα βράδια μου χωρίς ν' ανοίξω τηλεόραση. Χάρη στο *Existence* μπορώ να καταργήσω την τηλεόραση! Ακόμη, όση ώρα παίζω, ο νους μου ελευθερώνεται από αδιέξοδους φόβους και ζοφερές σκέψεις. Το *Existence* αποτελεί μια υπέροχη απασχόληση για όλη την ημέρα: Τα πρωινά θα συμπληρώνω τις τράπουλές μου με κάρτες που θα κατασκευάζω εγώ και τα βράδια θα παίζω. Θαυμάσια!

... Απόψε συμπληρώθηκε το 9ο (και τελευταίο) άλμπουμ με ζωγραφικά έργα μου. Περιέχει έντεκα πίνακες με διάφορα ονειρικά τοπία: *Dawn of Or - It just feels great – I'm still here – The rose of the Abyss – Secret land – Beyond the stars – Light and Shadows – Long lost love – Norwood ranger – Shinsei – Heaven is waiting.*

Παρασκευή, 14 Δεκεμβρίου 2006

Ομάδα Αγγέλων στο "Stardust": Κατόπιν ιδιαίτερης παρώτρυνσης από τη Ναταλία, οι περισσότεροι από τους μαθητές έχουν αγοράσει το βιβλίο "Οι τέσσερις συμφωνίες", το οποίο προπαγανδίζει με πάθος την "ορθή χρήση του λόγου", δηλαδή την αποφυγή χρήσης αρνητικών λέξεων.

Ωστόσο, ορισμένοι εκφράζουν παράπονα για το λεξιλόγιο του βιβλίου και η Δερβίση αναγκάζεται να παραδεχθεί ότι "ο συγγραφέας δεν είναι καθόλου προσεκτικός στη χρήση του λόγου του· χρησιμοποιεί συχνά λέξεις όπως "παράσιτα", "δυστυχία", "πόλεμος", κλπ". Κι όμως, καθώς φεύγουμε η κυρία πειθαναγκάζει όσους δεν έχουν ήδη το βιβλίο να το πάρουν. Έτσι, το αγοράζω κι εγώ, παρόλο που δεν έχω στ' αλήθεια όρεξη. Φαντάζομαι ότι κάπως έτσι τα κυκλώματα επιβάλλουν τους συγγραφείς που θέλουν, δηλαδή αναγκάζοντας τα μέλη ορισμένων κυκλωμάτων να αγοράζουν συγκεκριμένα αναγνώσματα -αν δεν θέλουν να βρεθούν σε δυσμένεια ή και εκτός νυμφώνος...

Από την επόμενη μέρα κάθομαι να το διαβάσω, περισσότερο από περιέργεια. Σχεδόν αμέσως διαπιστώνω πως η λέξη “κόλαση” εμφανίζεται τουλάχιστον τρεις φορές σε κάθε σελίδα του βιβλίου -λες και το κάνει επίτηδες ο συγγραφέας! *Σαν πολύ μας κοροϊδεύουν, τελικά, με τη λεγόμενη θετική σκέψη...*

Κυριακή, 24 Δεκεμβρίου 2006

Βραδινή έξοδος με την Φιλιώ. Καθώς έφθασα πιο νωρίς, κατέβηκα στο Σύνταγμα και θαύμασα τη στολισμένη πλατεία με το κατάφορτο χριστουγεννιάτικο δέντρο, τα ζαχαρόσπιτα, το καρουζέλ, τα πολύχρωμα μπαλόνια. Όταν, τελικά, ήλθε και η Φιλιώ -με μισή ώρα καθυστέρηση, όπως πάντα- καταλήξαμε στο Gastone για καφέ. Κάτι "κότες" δίπλα μας κακάριζαν ασταμάτητα, κατά τ' άλλα όμως συζητήσαμε ευχάριστα για πάνω από δυο ώρες.

Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου 2006

Χθες το βράδι, κατά τις 8:00, ήλθε η Ειρήνη στο σπίτι μου. Οι συζητήσεις που αναπτύξαμε ήταν γενικά ενδιαφέρουσες, ωστόσο βρίσκω πως με εξαντλεί: Φλυαρεί ακατάσχετα, θέλει να μιλάει διαρκώς η ίδια, μόλις πάω να μιλήσω εγώ συχνά με κόβει φωνάζοντας: “Σταμάτα, σταμάτα!”, έχει την τάση να επαναλαμβάνει πολλές φορές τις ίδιες μακρόσυρτες ιστορίες και να μη φεύγει πριν περάσουν 6-8 ώρες. Τα καταφέρνει να γίνεται κουραστική κι εγώ δεν είμαι πια αυτή που ήμουν κάποτε.

Κάποια στιγμή, γύρω στις 2:30 τα ξημερώματα, μου ανέφερε ότι πήγε πρόσφατα στην εκκλησία για να προσφέρει 18 τσάντες με παλιά ρούχα για τους φτωχούς. Εκεί, με έκπληξη διαπίστωσε πως οι υπόλοιπες φιλάνθρωπες κλώσσες είχαν φέρει ολοκαίνουργια ρούχα, όλα από γνωστές μάρκες! “Τι να πω, κολάζομαι!” ξεστόμισε μόλις πέντε λεπτά πριν αποχωρήσει – πράγμα που μου χτύπησε πολύ άσχημα, σαν ένα ακόμη ***σημείον***, ίσως επειδή κάτι ανάλογο είχε πετάξει και την προηγούμενη φορά που ήταν εδώ, πάλι πέντε λεπτά πριν φύγει. Ίσως να μην είναι σωστό, αλλά θα προτιμήσω να την αποφύγω από δω και πέρα...

Κατακλείδα: Δεν θα επικοινωνήσουμε ξανά μέχρι το Μάη του 2007, που θα μου τηλεφωνήσει η ίδια: “Ελπίζω να μην έχει γίνει καμιά παρεξήγηση μεταξύ μας”, μου λέει η Ειρήνη -πράγμα που αρνούμαι, βέβαια. *Άντε να της εξηγήσω τον πραγματικό λόγο της εξαφάνισής μου...* Θα μου ζητήσει να ξαναβρεθούμε μα εγώ θα το αποφύγω, λέγοντάς της “Θα σου τηλεφωνήσω εγώ” -πράγμα που δεν θα κάνω ποτέ. Αυτό θα είναι το άδοξο τέλος μιας κάποτε ελπιδοφόρας φιλίας...

Σάββατο, 30 Δεκεμβρίου 2006

Σήμερα το απόγευμα τα κατάφερα κι έπεισα τη Λουίζα να περάσει από το σπίτι. Φάγαμε γλυκά, κουβεντιάσαμε ευχάριστα για 80 λεπτά περίπου και ύστερα σηκώθηκε κι έφυγε βιαστικά επειδή “η ώρα έχει φθάσει εννέα και πρέπει τα παιδιά να πάνε για ύπνο όχι αργότερα από τις 9:00!”. Η μία φιλενάδα έτσι, η άλλη αλλιώς, κι είμαι εγώ πάντα εκείνη που πρέπει να προσαρμόζεται στα γούστα της καθεμιάς...

Καμία Πίστη

Δευτέρα, 1 Ιανουαρίου 2007

Κρίμα... είχε ξεκινήσει τόσο αίσια αυτή η μέρα... Όμως, μόλις πήγα το απόγευμα επάνω για να πλύνω τα πιάτα, η μητέρα μου έσπευσε να μ' ενημερώσει σχετικά με το καινούργιο λαϊκό άσμα με το οποίο δονείται όλη η Ελλάδα τους τελευταίους μήνες: "*Η ζωή μου ήταν κόλαση και μου την έκανες απόλαυση!* Κατάλαβες Υβόννη;" Επανέλαβε το στίχο δυο φορές ακόμη, με έμφαση, μην τυχόν και δεν το εμπέδωσα με την πρώτη. Έμεινα άναυδη, η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά, φόβος και απογοήτευση με κατέλαβαν. Πάνω που ήλπιζα πως ειδικά η σημερινή μέρα θα μπορούσε να περάσει χωρίς ν' ακούσω την καταραμένη λέξη, ήλθε και με χτύπησε εις τριπλούν! Χειρότερα δεν μπορούσε ν' αρχίσει η φετινή χρονιά!

Πάντως, έχει γίνει τεράστια επιτυχία το κωλοτράγουδο με τον απαράδεκτο στίχο και τη μετριότατη μουσική. Εδώ και μερικούς μήνες, όλοι το γουστάρουν και το βροντοφωνάζουν παντού. Αναρωτιέμαι: *Πόσο τυχαίο είναι το γεγονός ότι το εν λόγω άσμα βγήκε στην κυκλοφορία ειδικά αυτή την εποχή;*

Μετά το σημερινό φιάσκο, όπου -ειδικά σήμερα, Πρωτοχρονιά- έλαβα ακόμη ένα φρικτό ***σημείον*** μέσα στο ίδιο μου το σπίτι, από κει που δεν το περίμενα, κρίνω ότι δεν μπορώ πλέον να απευθύνω προσευχές σ' έναν Θεό που με απορρίπτει και με χλευάζει. Δεν το είχα σκοπό αλλά από σήμερα σταματώ την προσευχή "Πάτερ Ημών" κάθε βράδι. Θα κόψω επίσης τους εκκλησιασμούς, τις μεταλαβιές και τα συναφή. Δεν μπορώ πια να κοροϊδεύω τον εαυτό μου ότι τάχα ο Θεός ακούει τις προσευχές μου μα απλά με δοκιμάζει, βομβαρδίζοντάς με διαρκώς με σημεία της κόλασης. *Αλήθεια, γιατί ο καλός θεούλης δοκιμάζει διαρκώς τους ίδιους ανθρώπους;*

Αργά το βράδι ξαναθυμάμαι μια παλιά, ξεχασμένη ιδέα: Να κοιτάξω πίσω, πολύ πίσω στο χρόνο, πάνω από τα κεφάλια των πατριαρχών, και να αντικρύσω την αρχέγονη Μεγάλη Θεά,

εκείνη που με δικαιοσύνη, αγάπη και ομορφιά διοικούσε κάποτε αυτόν τον κόσμο...

Η Ίσις, κυρά των ουρανών, μητέρα των θεών,
που ορίζει να ζήσεις στους αιώνες των αιώνων

(από τον αιγυπτιακό πάπυρο Farncomb)

Για κανένα μήνα η ελκυστική αυτή ιδέα θα στριφογυρίζει επίμονα στο μυαλό μου. Μετά όμως θα την ξεχάσω...

Τρίτη, 2 Ιανουαρίου 2007

Νωρίς το πρωί, μόλις ανεβαίνω στης μητέρας μου για να πιούμε καφέ, με περιμένει άλλο ένα ***σημείον*** της κακιάς ώρας: Μόλις με βλέπει η μαμά, ξεκινά ένα λογίδριο γεμάτο οίστρο ενάντια σε όσους αλλάζουν τη χριστιανική θρησκεία τους για κάποια άλλη. Μου φέρνει το παράδειγμα μιας 35χρονης χριστιανής, η οποία εμφανίστηκε πριν λίγο στην τηλεόραση και δήλωσε ότι εγκατέλειψε το Χριστιανισμό για να ασπασθεί το Μωαμεθανισμό. "Όσοι αλλαξοπιστούν είναι εξωμότες! Αν, όμως, αφήνουν άλλη θρησκεία για να γίνουν χριστιανοί, τότε τους βγάζω το καπέλο!" καταλήγει η μαμά.

Ξεκάθαρα τα πράγματα αυτή τη φορά: Ενοχλήθηκε ο "Θεός του κόσμου τούτου" από τις χθεσινοβραδινές επαναστατικές σκέψεις μου, θέλει να πιστεύω σε αυτόν, εκείνος να με απορρίπτει συστηματικά κι εγώ να υποφέρω διαρκώς και να εκλιπαρώ για την αποδοχή του. Αυτά τελείωσαν, όμως. Δεν πρόκειται πια να του κάνω τη χάρη...

Το απόγευμα ο νους μου εξακολουθεί να κατακλύζεται από επικριτικές σκέψεις σχετικά με τον κακόβουλο θεό που διοικεί τη γη μέσω του πόνου και του τρόμου και συνεχώς τον συγκρίνω με την Μεγάλη Θεά. Αυτά σκέφτομαι περπατώντας στο δρόμο, όταν πλησιάζει δίπλα μου ένα μεσόκοπο ζευγάρι και η γυναίκα λέει στον άνδρα: "Μην βρίζεις το θεό σου!" ενώ κοιτάζει εμένα, μάλλον ασυναίσθητα.

Λίγο αργότερα, και μετά από πολλούς μήνες που είχε να με σταματήσει ιεχωβού στο δρόμο, εμφανίζεται μία σήμερα, στέκεται μπροστά μου και θέλει να μου πασάρει ένα περιοδικό με τον παχύ τίτλο "Ιησούς" και το πρόσωπο του Χριστού στο

εξώφυλλο. "Όχι, ευχαριστώ!" της λέω προκλητικά και απομακρύνομαι γρήγορα. Είναι ολοφάνερο ότι νέου τύπου "σημεία" με ωθούν να εξακολουθήσω να πιστεύω και να φοβάμαι το Θεό των Χριστιανών. Απλά, ο τύπος δεν αντέχει να μη τον προσκυνούν...

Σάββατο, 6 Ιανουαρίου 2007

Νωρίς το πρωί, μόλις μπαίνω στο σπίτι των γονέων μου, βλέπω αφημένη κάτω μια άδεια κούτα. Επάνω της έχει μια αυτοκόλλητη ταινία, η οποία θα έγραφε HELLAS αν δεν είχαν αποκοπεί τα δυο τελευταία γράμματα! Ψυχική ταραχή, στενοχώρια, απογοήτευση με κυριεύουν αμέσως: Αυτό το ***σημείον*** είναι από τα πιο έκδηλα που έχω λάβει!

Όμως, όχι, αρνούμαι να παίζω πια αυτό το παιγνίδι. Στο εξής πρέπει να αντιδρώ διαφορετικά στις ψυχικές επιθέσεις του είδους. Με υπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνω να ελέγξω τον ψυχισμό μου και να ηρεμήσω μετά από μερικές στιγμές.

Αμέσως μετά καταφθάνει η θεία Πηνελόπη για καφέ. Κάθομαι στη συντροφιά για κανένα δίωρο σα να μη συμβαίνει τίποτα, χωρίς καν να νιώθω τον -συνηθισμένο εδώ και μήνες- φόβο μήπως ακουστεί η καταραμένη λέξη. Αυτή τη φορά απολαμβάνω πραγματικά την παρέα. Χάρη στο *Σπαθί της Απιστίας*, ήδη καταφέρνω να τιθασεύσω τον πιο φρικτό φόβο που αντιμετώπισα ποτέ...

Τετάρτη, 24 Ιανουαρίου 2007

Μοναδική στα χρονικά έξοδος με την αδελφή μου και τη μαμά: Περάσαμε πρώτα από το σχολείο της Αλίκης στον Άγιο Δημήτριο, είδαμε και την τάξη της – περιβάλλον μάλλον αλήτικο και απωθητικό· εγώ δεν θα άντεχα ούτε μια ώρα εκεί μέσα, όμως η αδελφή μου γουστάρει...

Ύστερα μπήκαμε σε πούλμαν, μαζί με όλο το Λύκειο, για να πάμε στο Ευγενίδειο Πλανητάριο. Εκεί παρακολουθήσαμε την φαντασμαγορική προβολή "Μαύρες Τρύπες": Ψηφιακή τρισδιάστατη εικόνα, εντυπωσιακά οπτικά εφέ, κινούμενη περιστρεφόμενη αίθουσα κάτω από έναν πολύ παραστατικό

διαστημικό θόλο.

Κανείς δεν έχει δει μια μαύρη τρύπα, ωστόσο όλοι οι επιστήμονες φαίνονται σίγουροι για την ύπαρξη αμέτρητων τέτοιων παραδοξοτήτων μέσα στο Σύμπαν, ενώ ο γαλαξίας μας παρασύρεται και οδεύει σταθερά προς μια τέτοια. Ουσιαστικά, μια μαύρη τρύπα αντιστοιχεί σε κολοσσιαίες συγκεντρώσεις κολοσσιαίων αριθμών (μάζα, βαρύτητα κλπ). Λεπτομέρεια: Την ιδέα της μαύρης τρύπας συνέλαβε πρώτος, πριν από 230 χρόνια, ένας κληρικός. *Γιατί δεν εκπλήσσομαι;*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2007):*** Φέτος δεν παρακολουθώ πια τα Μαθήματα Αγγέλων της Ναταλίας Δερβίση. Ένα κομμάτι μου θέλει να πηγαίνει εκεί για να ξεχνιέται μέσα σ' ένα ωραίο περιβάλλον με σχετικά ευχάριστη παρέα, από την άλλη όμως νιώθω ότι όλα αυτά τα κέντρα αυτογνωσίας (= αιρέσεις) δεν έχουν τίποτα να με διδάξουν πια. Ούτε είμαι πλέον διατεθημένη να υφίσταμαι τετράωρη πλύση εγκεφάλου, μόνο και μόνο για να βρεθώ με κάποιους. Ούτε μπορώ να πληρώνω 50 ευρώ το μήνα γι' αυτό...

Πέρα απ' αυτά, έχω εκπονήσει μια ειδική ***Ψυχική Αυτοάμυνα***, την οποία εφαρμόζω τους τελευταίους δυο μήνες για την αντιμετώπιση του νυχτερινού μου προβλήματος:
α) Δεν τρώω τίποτα μετά τις 8:00 το βράδι.
β) Δεν βλέπω τηλεόραση. Αντί γι' αυτό παίζω μερικές παρτίδες Existence.
γ) Πηγαίνω για ύπνο γύρω στα μεσάνυχτα, όχι αργότερα.
δ) Φροντίζω να μένω ξύπνια μετά τις 5:30 το πρωί. Δεν τα καταφέρνω πάντα...

Ως αποτέλεσμα, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” ή “hell” έρχεται λιγότερες φορές στα όνειρά μου (5-7 φορές το μήνα), ενώ η λέξη “παράδεισος” ή “heaven” γύρω στις 2-3 φορές. Ωστόσο, παρά τη σχετική βελτίωση, εξακολουθώ να ενοχλούμαι και ν' ανησυχώ με αυτή την κατάσταση.

Στο μεταξύ, τα *σημεία* εξακολουθούν να επιμένουν· γίνονται μάλιστα όλο και πιο κραυγαλέα, επίμονα, επιθετικά: Εδώ και λίγες μέρες, πηγαίνοντας για μάθημα αγγλικών στην

Ξένια και περνώντας έξω από το παλιό σούπερ μάρκετ που είναι κοντά στο σπίτι της, πάνω στον τεράστιο εξωτερικό τοίχο του βλεπω γραμμένη με γιγάντια κεφαλαία γράμματα τη λέξη HELL -σα να έχει γραφτεί εκεί ειδικά για μένα! Στρέφω το βλέμμα αλλού, κάνοντας πως δεν τη βλέπω. Ακόμη, από τις αρχές της σχολικής χρονιάς, η Ξένια έχει γεμίσει τους τοίχους του δωματίου της με αφίσες των "Tokyo Hotel". Πάνω σε μια του αγαπημένου της τραγουδιστή έχει γράψει με μεγάλα γράμματα τη λέξη "hell". Κάνω (ξανά) πως δεν βλέπω...

Και κάτι ακόμη, που πρόσεξα μόλις τελευταία: Στο δωμάτιο του μαθητή μου Σάββα Ιορδάνου, ανάμεσα στα βιβλία της βιβλιοθήκης υπάρχει ένα που έχει τίτλο "Δρόμοι της Κόλασης". *Ομοίως, αποφεύγω να το κοιτάξω και υποκρίνομαι πως ο εν λόγω τίτλος ήταν απλά ιδέα μου..*

Κυριακή, 4 Φεβρουαρίου 2007

Απόψε ήταν η δεύτερη φορά (η πρώτη ήταν πριν από ένα μήνα) που η καλή μου φίλη η Λουίζα μου προξένεψε έναν από τους παλιούς συμμαθητές που συναντά στο "Animal", παρόλο που ξέρει πως δεν είναι καθόλου του γούστου μου: Τον λένε Δημήτρη, είναι τετράπαχος και συνδυάζει ολοστρόγγυλη φαλάκρα στην κορφή του κεφαλιού με πολύ μακριά ψαρά μαλλιά και μούσια. Ο τύπος έχει χωρίσει πρόσφατα, για λόγο τόσο σοβαρό ώστε η πρώην σύζυγός του έχει ορκίσει τη Λουίζα να μην τον αποκαλύψει σε κανέναν. Κελεπούρι, όχι αστεία. Ακόμη μια φορά, λοιπόν, χρειάστηκε να διευκρινίσω στη φιλενάδα μου ότι ο εν λόγω τύπος δεν με ενδιαφέρει...

Το βράδι βγήκα με την Ευγενία και την Φιλιώ και πήγαμε για καφέ στο Gastone. Απλές, συνηθισμένες, ξέγνοιαστες κουβέντες, χαρούμενα πρόσωπα, μιλκσέηκ καραμέλα. Ξεχάστηκα για λίγες ώρες...

Τετάρτη, 14 Φεβρουαρίου 2007

Πηγαίνω για μάθημα στην Ξένια όταν, μπαίνοντας στην οδό Αιγύπτου, βλέπω πεσμένη κάτω μια χάρτινη εικονίτσα του Χριστού, ίδια ακριβώς με εκείνη που είχα βρει στο δρόμο την

7η Μαρτίου. Σκύβω να την πάρω, θεωρώντας την ως ένα θετικό ***σημείον***, μα τότε θυμάμαι πως ο τρόμος των "σημείων" άρχισε να εντείνεται ακριβώς μόλις βρήκα την ίδια εικόνα για πρώτη φορά! Οπότε, την ξαναφήνω και απομακρύνομαι γοργά.

Φθάνω στης Ξένιας, χτυπώ το κουδούνι, δεν ανοίγει κανείς. Επαναλαμβάνω μερικές φορές ακόμη, τίποτα. Της τηλεφωνώ στο κινητό, δεν απαντά. Αποφασίζω να κάνω μια βόλτα γύρω στο τετράγωνο κι αν δεν ανοίξει ούτε μετά, να γυρίσω στο σπίτι μου. Ανηφορίζω ανέμελα· πριν φθάσω στο πρώτο στενό, ακούω ένα αμάξι που πλησιάζει γοργά, με μουσική να βροντοφωνάζει στο διαπασών: "Η ζωή μου ήταν κόλαση...". Πασχίζω να ελέγξω την ταραχή μου, ολοκληρώνω τη βόλτα, ξαναχτυπώ το κουδούνι κι αυτή τη φορά η Ξένια μου ανοίγει. "Είχα τη μουσική δυνατά και δεν σας άκουσα καθόλου πριν", μου δικαιολογείται...

Κατά τ' άλλα: Ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχει καινούργια κοπέλα, την οποία ήδη φέρνει στο σπίτι: Τη γνώρισε πριν από κανένα μήνα όταν πήγε για φαγητό σε σουβλατζίδικο στην Κάτω Γλυφάδα, όπου η εικοσάχρονη Μαρίνα εργάζεται ως σερβιτόρα. Απηυδυσμένος από τις ξέκωλες που βλέπει καθημερινά στην πλαζ του Blue Rose, ο ανηψιός μου ξετρελάθηκε όχι μόνο με την ομορφιά της αλλά κυρίως με τη σεμνότητά της, οπότε της εκδήλωσε αμέσως το ενδιαφέρον του: Αγόρασε ένα λαχείο, το έσχισε στη μέση και της έδωσε το μισό με το τηλέφωνό του επάνω, λέγοντάς της πως αν κερδίσει θα μοιραστούν τα χρήματα. Όταν, μάλιστα έμαθε ότι η κοπέλα ήταν τελείως άβγαλτη, έχασε για τα καλά τα μυαλά του.

Ορισμένες φορές πάντως, η νεαρή Μαρίνα, αλβανικής καταγωγής, παρουσιάζει αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά: Πριν δυο βδομάδες ο ανηψιός μου είχε κανονίσει -και προπληρώσει- για να πάνε μαζί στο κέντρο όπου τραγουδά ο αγαπημένος της τραγουδιστής αλλά εκείνη αντί να χαρεί του θύμωσε: "Γιατί το κανόνισες χωρίς να με ρωτήσεις;" του φώναξε κι έγινε καυγάς τρικούβερτος. Τελικά, όμως, πήγαν στο κέντρο και πέρασαν καλά. Σήμερα είναι η γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου και ο Γιάννης πήγε και της αγόρασε τρία δώρα (λουλούδια,

σοκολατάκια και ένα αρκουδάκι) αλλά εκείνη δεν δέχθηκε να πάρει μαζί της κανένα, επειδή θα είχε πρόβλημα με τους αυστηρούς γονείς της, λέει.

Παρασκευή, 16 Φεβρουαρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι χορεύουν έναν μανιασμένο χορό. Στέκομαι και τους παρακολουθώ κατάπληκτη, ενώ αυτοί μου τραγουδούν ξαφνικά:

"Η ψυχή σου είναι διεστραμμένη
και ο Ιησούς σ' ευγνωμονεί γι' αυτό!"
Τέλος, ακούγεται βροντερό το ρεφραίν στ' αγγλικά:
"We don't want hell..."

Ξυπνώ αναστατωμένη, μένω ξάγρυπνη σχεδόν όλη την υπόλοιπη νύχτα και συλλογίζομαι: Η κατάσταση αυτή δεν είναι απλά δημιούργημα του ταραγμένου υποσυνειδήτου μου. Δέχομαι υποβολές από κάπου, συνεχώς, συστηματικά· ύπουλες φρικτές υποβολές που καταστρέφουν τα όνειρά μου και τραυματίζουν τον ψυχισμό μου σ' ένα πολύ βαθύ επίπεδο. Δυστυχώς, η νύχτα δεν είναι πια για μένα το απροσπέλαστο καταφύγιο που ήταν κάποτε...

Δευτέρα, 19 Φεβρουαρίου 2007

Σημείον: Τώρα η ώρα είναι 4:00 το απόγευμα και πηγαίνω για μάθημα στη Μαλαματένια. Χτυπώ το κουδούνι επανειλλημένα, μα δεν μου ανοίγει κανείς. Εντέλει, βρίσκω τη νεαρή στο κινητό και μου αναγγέλλει ότι έχει πάει για ψώνια και ότι ξέχασε να με ειδοποιήσει. Ξεκινώ αμέσως για το σπίτι, απογοητευμένη και αρκετά θυμωμένη.

Ξεκινώ για την Πλατεία Καραϊσκάκη, απογοητευμένη και αρκετά θυμωμένη, ευελπιστώντας να βρω γρήγορα κάποιο λεωφορείο για να πάω βόλτα στη Γλυφάδα -από τα νεύρα μου. Το 128 φεύγει εκείνη την ώρα, τρέχω και το προλαβαίνω στο τσακ, ο οδηγός μου ανοίγει την πόρτα και μπαίνω γρήγορα μέσα. Προσπαθώ να κρατηθώ από μια χειρολαβή καθώς το όχημα αναχωρεί βιαστικά. Τότε ακριβώς, περνά απέξω ένα αμάξι με μουσική στο διαπασών: "Η ζωή μου ήταν κόλαση..."

Πέμπτη, 22 Φεβρουαρίου 2007

Πηγαίνω για μάθημα στις αδελφές Βενέτη και ακόμη μια φορά διαπιστώνω ότι η μικρή Κατερίνα είναι εντελώς άγραφτη και αδιάβαστη ενώ, ως συνήθως, αρνείται πεισματικά να κατανοήσει οτιδήποτε. *Να είναι τόσο χαζή, ή κάνει τη χαζή για να μην έχουν οι άλλοι απαιτήσεις από αυτήν;* αναρωτιέμαι συχνά. Της κάνω μια απλή υπόδειξη κι εκείνη μου φωνάζει όλο αυθάδεια “Ε, τι θες τώρα, δεν κατάλαβα!” και ρίχνει το βιβλίο της προς το μέρος μου, όλο νεύρα και κακία.

Κατόπιν έρχεται η σειρά της Άννας -πιο νορμάλ μαθήτρια αλλά όχι καμιά ιδιοφυία. Κάποια στιγμή της αναφέρω πως η μικρή είναι πάντα απροετοίμαστη και της προτείνω χαλαρά, για δεύτερη φορά αυτό το μήνα, αν μπορεί να διαβάζει τη μικρή αδελφή της. Εκείνη αντιδράει απότομα και με αναπάντεχη αναίδεια:

“Εγώ, σαν Άννα, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να βοηθήσω! Δεν μπορώ εγώ να κάνω τη δική σας δουλειά, εσείς πρέπει να κοιτάξετε τη δουλειά σας και να δείξετε περισσότερο ενδιαφέρον για την Κατερίνα! Άλλωστε γι' αυτό πληρώνουμε ιδιαίτερο, για να μη χρειάζεται να ασχολούμαστε εμείς!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

“Μου φαίνεται ότι δεν έχεις καταλάβει τι κάνουμε τόσα χρόνια”, της αποκρίνομαι αυστηρά, μετά την ψυχρολουσία. “Το μάθημα που κάνουμε αποτελείται πάντα από εξέταση και παράδοση: Πρώτα εξετάζω τις εργασίες που σου έχω βάλει από την προηγούμενη φορά και ύστερα παραδίδω το επόμενο μάθημα, βάζοντάς σου να κάνεις νέες εργασίες. Οπότε, εγώ ναι μεν οφείλω να σου εξηγώ το μάθημα, εσύ όμως οφείλεις να μελετάς όσα σου λέω και να γράφεις τις εργασίες σου. Η μελέτη δεν περιλαμβάνεται μέσα στο μάθημα που κάνω εγώ, αυτό είναι δική σου δουλειά, κατάλαβες τώρα;”

Εκείνη τη στιγμή, εφορμά στο δωμάτιο ο πατέρας της, μάλλον αφού πήρε χαμπάρι τη φασαρία. Με ύφος αυστηρό και θυμωμένο μου επαναλαμβάνει τα ίδια με την Άννα, προσθέτοντας ότι “οι άλλοι καθηγητές δεν έχουν κανένα

πρόβλημα με την Κατερίνα, ούτε της βρίσκουν κανένα μαθησιακό πρόβλημα”. Απορώ, επειδή εγώ ποτέ δεν έκανα τον παραμικρό υπαινιγμό ότι η μικρή έχει μαθησιακά προβλήματα, ούτε παραπονέθηκα ποτέ για την απαράδεκτη συμπεριφορά της. Στη συνέχεια, ο κύριος με νουθετεί ότι θα έπρεπε να δείχνω πιο πολύ ενδιαφέρον για τη μικρή και καταλήγει ότι
“Δεν υπάρχει χημεία μεταξύ σας, γι' αυτό θα κάνουμε δυο-τρία μαθήματα ακόμη και μετά θα σταματήσουμε τα ιδιαίτερα, και με την Άννα!”
“Καλά, όπως θέλετε”, του απαντώ ψύχραιμα.

Εντέλει, θα κάνουν υπομονή μέχρι το τέλος της χρονιάς και μετά αντίο...

Παρασκευή, 2 Μαρτίου 2007

Σήμερα το απόγευμα είχαμε αναπάντεχες εξελίξεις στο σπίτι: Το φουλ ερωτευμένο ζευγάρι μας είχαν μια ιδιαίτερα σοβαρή συζήτηση: Ο “Ρωμαίος” (Γιάννης) πήρε ένα ξυράφι στο χέρι του, το ακούμπησε πάνω στις φλέβες των καρπών του και φώναξε στην “Ιουλιέτα” (Μαρίνα):
“Εγώ πεθαίνω για σένα, εσύ κάνεις το ίδιο για μένα;”
“Εσύ το λες, αλλά το κάνεις; Εγώ το κάνω!” του αντιγύριζε εκείνη προκλητικά.

Με τα πολλά τσακώθηκαν άσχημα και το ζευγάρι χώρισε επί τόπου. Όμως, αργά τη νύχτα ο Γιάννης έλαβε ένα τηλεφώνημα από τα υποψήφια πεθερικά του ότι η Μαρίνα έκανε απόπειρα αυτοκτονίας με ηρεμιστικά χάπια, εξαιτίας του! Έτσι, ο νεαρός αναγκάστηκε να πάει στο νοσοκομείο και να περάσει λίγες μέρες μαζί της, ώσπου να διαφύγει η κοπέλα τον κίνδυνο.

Στην αρχή νομίζαμε ότι η Μαρίνα έπραξε έτσι λόγω ψυχοπάθειας. Σύντομα όμως μάθαμε ότι είχε πάρει μόλις έξι Lexotanil, δηλαδή όσα ακριβώς χρειαζόταν για να καταλήξει στο νοσοκομείο, χωρίς καν να απαιτηθεί πλύση στομάχου! Κατόπιν τούτου, το ζευγάρι χώρισε για τα καλά. Ο Γιάννης δεν θέλει να την ξαναδεί επειδή τη θεωρεί ψυχωτική. Δεν κράτησε και πολύ το σούπερ ειδύλλιο...

Κυριακή, 4 Μαρτίου 2007

Η Ξένια πήρε, επιτέλους, το πιστοποιητικό Advanced του Cambridge με βαθμό C. Στο σημερινό μας μάθημα, διαπίστωσα με έκπληξη ότι η μαθήτριά μου γράφει πανέμορφα ποιητικά κείμενα σχετικά με θανάτους, τάφους και ταφόπλακες – επηρεασμένη από την καινούργια νεανική μόδα “emo”.

Κάποια στιγμή, η μικρή με πληροφορεί σχετικά με την μοντέρνα σειρά κινουμένων σχεδίων ***“Μπομπ Σφουγγαράκης”***, την οποία παρακολουθούν μετά μανίας όλα τα σημερινά παιδιά. Υποτυπώδη σχέδια, ηλίθια υπόθεση, ύποπτα μηνύματα: Ο Μπομπ είναι γκαίη, έχει κάνει παιδί με άντρα και λέει πως είναι OK να καπνίζεις χασίσι: "Είναι σα να πίνεις το γάλα σου!"

Κατόπιν, είχα μάθημα με την Μαλαματένια. “Θα βγείτε απόψε; Να μην αργήσετε πολύ!” μου είπε χαρωπά. Ευτυχώς, τελευταία η σχέση μας έχει βελτιωθεί αρκετά, καθώς η μικρή αρχίζει να με παραδέχεται και να με συμπαθεί. Τελικά, δεν είναι τόσο στραβόξυλο όσο νόμιζα.

Αργότερα πήγα στην Έκθεση Ξενόγλωσσων Βιβλίων στο ξενοδοχείο Caravel, μαζί με την Ευγενία. Αργότερα κατέφθασαν η Φιλιώ και ο Νικήτας, ήπιαμε σοκολάτα βιεννουά στο σαλόνι και συζητήσαμε χαρωπά για κανένα τρίωρο...♥

Τρίτη, 6 Μαρτίου 2007

Η μαθήτριά μου Άννα Βενέτη με πληροφορεί τα εξής απίστευτα: Πριν δυο βδομάδες μια συμμαθήτριά της (δευτέρα γυμνασίου) έκοψε τις φλέβες της μέσα στις τουαλέτες του σχολείου επειδή την παράτησε ο γκόμενος (!) Παρατρίχα την πρόλαβαν και σώθηκε. Σήμερα το πρωί το ξανάκανε, πάλι στις τουαλέτες του σχολείου, για να συμπαρασταθεί έτσι σε μια φίλη της η οποία ήθελε και αυτή να αυτοκτονήσει επειδή ο δικός της γκόμενος πήγε στρατιώτης (!!) Και τις δύο τις πρόλαβαν ξανά στο παραπέντε. Οι καθηγητές δεν τόλμησαν να ενημερώσουν τους γονείς, επειδή τα κορίτσια απειλούσαν ότι αν το μάθαιναν οι γονείς τους θα επαναλάμβαναν την απόπειρα αμέσως (!!!)

“Και να σκεφθείτε πως η τρελή κάθεται στο μπροστινό μου θρανίο! Έχω βαρεθεί πια να βλέπω παντού αίματα και κομμένες

φλέβες!" παραπονιέται η μαθήτριά μου.

Οι δυο νεαρές είναι μανιακές και κυκλοφορούν με ξυραφάκια και κατσαβίδια μέσα στις τσέπες τους -πάντα έτοιμες για μια νέα απόπειρα. Και δεν είναι οι μόνες: "Πολλά παιδιά στο σχολείο χαρακώνουν τα χέρια τους πάνω από τον καρπό, έτσι για πλάκα!" μου εξηγεί η Άννα. *Είναι μουρλά τα σημερινά παιδιά...*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Όλο και πιο συστηματικά, τα τελευταία χρόνια υποβάλλονται στους ανθρώπους ζοφερά λεκτικά μηνύματα (θάνατος, Αποκάλυψη, κόλαση) με τρόπους ενίοτε "φυσικούς" και "βελούδινους". Η υποβολή εξαπολύεται διαρκώς, είτε με "τυχαία" λεκτικά μηνύματα που παπαγαλίζουν πλέον όλοι (πχ "θα γίνει κόλαση", "έλεος", "χαμός"), είτε μέσω τηλεόρασης, εντύπων, δημοφιλών τραγουδιών, κινηματογραφικών ταινιών κ.ο.κ.

Καινούργιες νεανικές μόδες (Emo, Gothic κλπ) ωθούν τους νέους να περιφρονούν τη ζωή, να ποθούν το θάνατο και να κόβουν -πολύ θεατρικά- τις φλέβες τους στην πρώτη ευκαιρία. Οι πιστοί οπαδοί των μοντέρνων τάσεων δεν διστάζουν να φωτογραφίζονται την ώρα που χαρακώνονται και να επιδεικνύουν το "ανδραγάθημά" τους παντού, ακόμη και στο Internet, εισπράττοντας τη γενική επιδοκιμασία. Βέβαια, ελάχιστοι αυτοκτονούν στ' αλήθεια, ωστόσο όλοι οι νέοι επηρεάζονται συνειδητά ή ασυνείδητα από τις ανωτέρω μόδες και τα αποτελέσματα στον ψυχισμό τους θα φανούν πολύ αργότερα.

Ακόμη και η παιδική μόδα υποβάλλει κι επιβάλλει ξεκάθαρα μηνύματα υπέρ του θανάτου: Νεκροκεφαλές στερεωμένες πάνω σε σταυρωτά κόκκαλα ή στολισμένες με καρδούλες ή λουλούδια φιγουράρουν πάνω σε ρούχα, παπούτσια, σχολικά είδη, κόμικς -πχ οι Πειρατές της Καραϊβικής. Έτσι, ο θάνατος ωραιοποιείται και παρουσιάζεται ως επιθυμητός στόχος, διαπλάθοντας ανάλογα την ανθρωπότητα του αύριο...

* * * *

Πέμπτη, 15 Μαρτίου 2007

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Μη βλέποντας καμιά βελτίωση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, για πρώτη φορά στη ζωή μου σήμερα πήγα σε μια ψυχίατρο και της μίλησα σχετικά με το πρόβλημα των επαναλαμβανόμεων μηνυμάτων στα όνειρά μου. Περίμενα ότι θα προβληματιζόταν κάπως με την περίπτωσή μου, μα πριν καν αποσώσω τα λόγια μου ξεκίνησε να γράφει τη διάγνωση: "αγχογενής κατάθλιψη". Μου έγραψε χάπια αντικαταθλιπτικά (Azapin 30), για να παίρνω ένα κάθε βράδι, πριν πάω για ύπνο. Σε γενικές γραμμές ένιωσα καλύτερα, σα να μην είμαι πια μόνη σε αυτό τον αγώνα. Όμως, όταν πήγα σπίτι μαζί με τα χάπια και διάβασα τις παρενέργειες, απόρησα και απογοητεύτηκα: Αϋπνία, ζωντανά όνειρα, εφιάλτες. Ό,τι ακριβώς θέλω να αποφύγω!

Το αποτέλεσμα: Κατά την πρώτη εβδομάδα της θεραπείας, η κατάσταση χειροτερεύει εντυπωσιακά! Τώρα το ***εφιαλτικό μήνυμα*** "κόλαση" έρχεται στα όνειρά μου κάθε νύχτα και μάλιστα πιο έντονο! Ωστόσο επιμένω, μήπως και δω βελτίωση αργότερα...

Κυριακή, 25 Μαρτίου 2007

Παρέλαση επί της λεωφόρου Ιασωνίδου: Στήθηκα μαζί με τη μάνα μου για να καμαρώσουμε το Νάσο να παρελαύνει για τελευταία φορά, εφόσον τώρα πηγαίνει στην τρίτη λυκείου. Με τη φωτογραφική μηχανή μου ανά χείρας, περίμενα υπομονετικά να περάσει ο νυμφίος. Μόλις είδα το Α΄ ΕΠΑΛ Ελληνικού να πλησιάζει, ετοίμασα τη μηχανή για να τον φωτογραφήσω μα... ο Θανάσης πουθενά! Όσο κι αν χτένιζα με τα μάτια μου τις σειρές των αγοριών που περνούσαν από μπροστά μου, τίποτα! Άφαντος ο Νάσος!

Λίγο αργότερα, η μητέρα μου και ο ανηψιός μου με πληροφόρησαν πως ο νεαρός πέρασε ακριβώς από μπροστά μου, ξυστά, στην πρώτη γραμμή αριστερά! Πώς είναι δυνατόν να μην τον είδα καθόλου; Αφού αυτόν γύρευα συνεχώς! Τι αλλοίωσε την αντίληψή μου;

Μεγάλη Παρασκευή, 6 Απριλίου 2007

Μετά από μήνες που έχω να πατήσω σε εκκλησία, σήμερα το απόγευμα αναγκάστηκα να πάω στον Άγιο Τρύφωνα μαζί με τη μητέρα μου για να προσκυνήσουμε τον Επιτάφιο. Για χάρη της το κάνω: Δεν μπορεί πια να περπατάει μόνη της επειδή πάσχει από σοβαρή σκολίωση και όσο μεγαλώνει γέρνει πολύ προς τα δεξιά.

Παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής, ενώ περπατάμε στην οδό Αθανάτου, το δεξί μου τακούνι ξεκολλάει ξαφνικά και το πόδι μου γλιστράει απότομα μπροστά, στην ανηφόρα! Πέφτω κάτω αστραπιαία και ο αριστερός μου αστράγαλος συστρέφεται παράξενα, σ' ένα απαίσιο διάστρεμμα. Πριν καν συνειδητοποιήσω τι συμβαίνει, βρίσκομαι πεσμένη κάτω ανάσκελα, το αριστερό μου πόδι πονάει φρικτά, ενώ μια απαίσια ζάλη με εμποδίζει να σηκωθώ.

Γινόμαστε νούμερο, φυσικά: Μια γυναίκα που εκείνη την ώρα σκουπίζει το πεζοδρόμιό της, μας πλησιάζει και προσφέρεται να βοηθήσει. Μας δανείζει το κινητό της και τηλεφωνούμε στην αδελφή μου να έλθει να μας πάρει με το αμάξι. Στο μεταξύ, δυο-τρία διερχόμενα αυτοκίνητα σταματούν και ρωτούν αν χρειαζόμαστε βοήθεια. Αρνούμαστε ευγενικά, εφόσον η Αλίκη βρίσκεται ήδη καθ' οδόν. Ανήμπορη να σταθώ όρθια, μένω πάντα ξαπλωμένη ενώ η μητέρα μου με προστάζει επίμονα να σηκωθώ γιατί “μας βλέπει ο κόσμος”. Εγώ αδυνατώ, ώσπου επιτέλους φθάνει η Αλίκη. Ανακάθομαι σιγά-σιγά, ύστερα σηκώνομαι αργά, χωρίς να πατάω το αριστερό πόδι. Μπαίνουμε στο αμάξι και φεύγουμε.

Σαφέστατο ***σημείον:*** Με αυτό το άσχημο στραμπούλιγμα, δεν θα μπορέσω να πάω να κοινωνήσω αύριο, όπως το σκεφτόμουν, ούτε να παρευρεθώ στην Ανάσταση -αν το ήθελα. Με αυτό τον σαδιστικό τρόπο, ο “θεός αυτού του κόσμου” δηλώνει ξεκάθαρα ότι δεν θέλει εγώ να συμμετέχω στη λατρεία του. Δεν θα το κάνω, λοιπόν...

! Αύριο, Μεγάλο Σάββατο, τον ανηψιό μου τον Γιάννη θα τον τσιμπήσει σφίγγα στο αριστερό πόδι. Θα του πρηστεί κι έτσι ούτε αυτός θα πάει στην Ανάσταση φέτος...

Τετάρτη, 11 Απριλίου 2007

Σήμερα με τάραξε ένα εξαιρετικά παράδοξο ***σημείον:*** Καθώς έκανα μάθημα με την Ξένια, το μάτι μου έπεσε ασυναίσθητα πάνω στη μπλούζα της, η οποία είχε πάνω κεντημένες τις λέξεις “Love them all”. Όμως, το ύφασμα είχε διπλώσει έτσι ώστε τα γράμματα he και ll είχαν κολλήσει μεταξύ τους σχηματίζοντας μια πολύ συγκεκριμένη λέξη... *Αν είναι δυνατόν!*

Το βράδι πήγα επίσκεψη στην Περσεφόνη, η οποία μου τηλεφώνησε και με προσκάλεσε μετά από πρωτοφανή εξαφάνιση τριών μηνών. Ζωηρές μα ήρεμες συζητήσεις, η γάτα κούρνιαζε στην αγκαλιά μου, παίξαμε και μερικές παρτίδες “Magic”, όπως άλλοτε. Όμορφες, απλές, μα τώρα πια σπάνιες για μένα χαρές...

Κυριακή, 15 Απριλίου 2007

Αργά το απόγευμα πήρα την απόφαση και πέταξα στα σκουπίδια την Καινή Διαθήκη και την Αποκάλυψη: δυο ολέθρια συγγράμματα που ζέχνουν τον αποτρόπαιο “λόγο του Θεού”. Ολέθρια για μένα, ολέθρια για κάθε νοήμον ον. Έτσι, προτίμησα να τα ξεφορτωθώ παρά να τα δώσω στη μητέρα μου ή σε κάποιο άλλο άτομο. Μόλις τα είδα στον πάτο του κάδου σκουπιδιών, μια ξεχασμένη αίσθηση απελευθέρωσης αναπτέρωσε το ηθικό μου.

Ύστερα συναντήθηκα με τη Φιλιώ στην πλατεία Νέας Σμύρνης. Αυτή τη φορά η Φιλιώ έφερε και μια άλλη κοπέλα που μου φαίνεται πολύ ενδιαφέρουσα, την Ελισάβετ. Καταλήξαμε σε μια ωραία καφετέρια της πλατείας, μείναμε εκεί για κανένα τρίωρο και απολαύσαμε ανέμελες συζητήσεις, φιλική ατμόσφαιρα, ωραίο περιβάλλον. Απλά, όμορφα γεγονότα μέσα στις πτυχές του χωροχρόνου...

Παρασκευή, 20 Απριλίου 2007

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Ξαναπηγαίνω στην ψυχίατρο και την πληροφορώ ότι αυτό το μήνα έχω παρατηρήσει κάποια

βελτίωση, εφόσον το εφιαλτικό μήνυμα έχει έλθει μόλις πέντε φορές στα όνειρά μου. Η γιατρός μου ξαναγράφει τα ίδια χάπια και δηλώνει ότι "το πρόβλημα θα εξαλειφθεί μα θέλει το χρόνο του". Στη συνέχεια μου εξηγεί ότι τέτοιου είδους όνειρα εμφανίζονται μετά από μια ιδιαίτερα στρεσογόνο περίοδο, *αφού* πλέον κάποιος αρχίζει να αναλύει και να ξεπερνά το πρόβλημα στην καθημερινή του ζωή: "Συνήθως αυτά τα όνειρα βγαίνουν μετά, όταν το μυαλό αρχίζει να δουλεύει το πρόβλημα και να το αναλύει. Αν δεν το ανέλυες, πιθανότατα δεν θα έβγαινε!"

Δηλαδή: Αν συνέχιζα να δέχομαι στην καθημερινή μου ζωή τα *σημεία* με θρησκευτική παθητικότητα και τρόμο, όπως πριν, πιθανόν η λέξη "κόλαση" να μην ερχόταν ποτέ στα όνειρά μου! Όντως, κατά τους μήνες της μεγάλης κρίσης (Φεβ-Ιούλ. 2006) δεν είχα την παραμικρή ανησυχία στον ύπνο μου! Μόλις, όμως, άρχισα να αμφισβητώ τη θεϊκή προέλευση των *σημείων,* να αναλύω την όλη κατάσταση και να αντιμετωπίζω πιο ψύχραιμα τις διαρκείς λεκτικές υποβολές που μου στέλνει το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα, τότε ακριβώς έκανε την εμφάνισή του το *εφιαλτικό μήνυμα*!

Να γιατί οι ψυχικές ασθένειες είναι ουσιαστικά ανίατες: Η πρωταρχική αιτία τους δεν βρίσκεται ποτέ μέσα στον άρρωστο. Οι ψυχασθένειες έχουν την προέλευσή τους στον Αόρατο Κόσμο – απλώς πυροδοτούνται από ορισμένα καθόλου τυχαία γεγονότα...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Ο ύπνος και τα όνειρα (αστρικό πεδίο) δεν είναι πια αυτό που ήταν. Από το έτος 2000 και μετά οι ονειρικοί κόσμοι γίνονται όλο και πιο θολοί, δυσάρεστοι, εχθρικοί, γεμάτοι σύγχυση. Κάποτε τα όνειρα ήταν ξεκάθαρα, ζωντανά, ευχάριστα και πρόσφεραν μια σύντομη φυγή από την ζοφερή πραγματικότητα του κόσμου. Τώρα, όμως, τα όνειρα έχουν μολυνθεί από την πραγματικότητα, είναι σα να κολυμπάς μέσα σ' έναν βούρκο...

Ίσως ο ύπνος να μην είναι καθόλου αυτό που μας λένε οι επιστήμονες. Ίσως η ανάγκη για ύπνο να είναι και αυτή επιβεβλημένη από σκοτεινές οντότητες, με σκοπό την ψυχική χειραγώγηση του ανθρώπινου κοπαδιού...

Δευτέρα, 7 Μαΐου 2007

Κι άλλες ***Μεταλλάξεις του Πλέγματος:*** Όπως έμαθα πρόσφατα, ξεκινώντας μάλλον από το 2009, τα σχολικά βιβλία Ευρώπης και Αμερικής θα αντικατασταθούν από ειδικά laptop, τα οποία θα περιέχουν όλη τη διδακτέα ύλη καθώς και σύνδεση με το Διαδίκτυο. Στο εξής τα παιδιά θα μελετούν τα μαθήματά τους μέσα από την οθόνη και θα κάνουν όλες τις εργασίες τους με το πληκτρολόγιο. Αυτό σημαίνει ότι οι νεαροί μαθητές θα έχουν τη μούρη τους χωμένη μέσα σε μια οθόνη, όλη μέρα: Εκτός από την τηλεόραση, τα κινητά τηλέφωνα και τα computer games που ήδη απασχολούν κατά κόρον τα σημερινά παιδιά, στο εξής θα πρέπει να μελετούν ώρες ατέλειωτες μπροστά στην οθόνη ενός laptop!

“Κάτι συμβαίνει! Τι έγινε, μας έχουν καταλάβει εξωγήινοι; Αν επιβληθεί κάτι τέτοιο, εγώ δεν θα ξαναφήσω τον αδελφό μου να πάει σχολείο!”, αναφωνεί η μαθήτριά μου η Ξένια, μόλις της λέω τα καθέκαστα.

Κατόπιν της εξηγώ ότι όλα αυτά (παγκοσμιοποίηση, κυριαρχία των κομπιούτερς κλπ) είναι προσχεδιασμένα εδώ και δεκαετίες. Θυμάμαι, μάλιστα, και φέρνω ως παράδειγμα το ξεχασμένο μουσικό άλμπουμ του Γιάννη Μαρκόπουλου “Οροπέδιο”, το οποίο κανείς δεν κατανοούσε την εποχή που κυκλοφόρησε (1976):

“Τα οράματά μου γυάλινοι θόλοι υγροί
Σφαίρες διάφανες γαλάζιες, τα οράματά μου, λαοί”
(εννοεί, σαφώς, εξελιγμένες οθόνες υπολογιστών)

Η Ξένια δείχνει να κατανοεί και να εντυπωσιάζεται· έξυπνο και προβληματισμένο άτομο -πολύ σπάνιο για σημερινό παιδί...

Αμέσως μετά πάω για μάθημα στην ξαδέλφη της, τη Μαλαματένια. Το κλίμα μεταξύ μας είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, μου λέει ότι άλλη καθηγήτρια σαν εμένα δεν υπάρχει και ότι είμαι η οικογενειακή τους καθηγήτρια, τώρα πια διάσημη σε όλο το σχολείο της! Μόλις δε η νεαρή πληροφόρησε τους συμμαθητές της ότι εγώ συχνάζω στο Hard Rock Cafe, αποφάνθηκαν ότι είμαι “κυριλέ αλάνι”!

Έφτασα 44 ετών για να γίνω θετικά γνωστή σε ένα λύκειο και να με βαφτίσουν "αλάνι"· ως πρόσφατα όλοι με θεωρούσαν ως μια αντιπαθητική συντηρητικούρα...

Σύνθεση που έφτιαξα μόνη μου, χρησιμοποιώντας διάφορα μπιμπελό, πετσέτες σε διάφορα χρώματα, κοχύλια, κι έναν πίνακα ζωγραφικής για φόντο.

Σάββατο, 19 Μαΐου 2007

Από σήμερα ο ανηψιός μου ο Θανάσης πιάνει δουλειά στο "Blue Rose" σαν σερβιτόρος στο εστιατόριο, πριν καλά καλά τελειώσει το λύκειο! Κι όμως, για να προσληφθεί κανείς σε μια τέτοια θέση -ιδίως σ' ένα τόσο πολυτελές ξενοδοχείο- οι προσωπάρχες απαιτούν τα εξής τυπικά προσόντα: Δίπλωμα Σχολής Τουριστικών Επαγγελμάτων, τρεις ξένες γλώσσες άπταιστα, γνώσεις χειρισμού κομπιούτερ και τριετή τουλάχιστον προϋπηρεσία. Εννοείται, βέβαια, ότι χωρίς χοντρό μέσον δεν πιάνει κανείς τέτοια δουλειά, ανεξαρτήτως προσόντων.

Όπως μας πληροφόρησε ο ίδιος ο Νάσος, του έκαναν τη συνέντευξη στα αγγλικά. Αναρωτιέμαι, πόσο ευχαριστημένοι μπορεί να έμειναν; Ο ανηψιός μου δεν σκαμπάζει γρι από αγγλικά! *Τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια; Γύρευε τι είδους δάκτυλος δούλεψε για να πιάσει ο Νάσος αυτή τη θέση!*
Κατακλείδα: Εντέλει, ο πρίγκηψ θα παρατήσει τη δουλειά μετά

από δυο μέρες, έπειδή δεν καταδέχεται να σερβίρει, λέει...

Εικόνες του Matrix: Στον φετινό διαγωνισμό της Eurovision, το πρώτο βραβείο πήρε ένα μουσικό συγκρότημα αποτελούμενο από πέντε γυναίκες. Είναι όλες τους ντυμένες και κουρεμένες σαν άνδρες, με κοντό μαλλί, μαύρα κοστούμια και σαφείς ομοφυλοφιλικές χειρονομίες. Το δεύτερο βραβείο πήγε σ' ένα συγκρότημα από άνδρες, όλοι τους ντυμένοι με λαμέ γυναικεία ταγέρ και πούπουλα/φτερά στα κεφάλια, που ξεφώνιζαν σαν κραγμένες αδερφάρες.

Δηλαδή: Πέρυσι θριάμβευσαν οι σατανιστές, φέτος οι ομοφυλόφιλοι! Σαν πολύ “φιλελεύθερη” δεν μας προέκυψε η πάλαι ποτέ “καθώς πρέπει” Eurovision, προβάλλοντας πλέον πρότυπα υπέρ το δέον αμφιλεγόμενα, μετά από (πιθανότατα στημένη) τηλεφωνική ψηφοφορία των τηλεθεατών; Δεν έχασα και τίποτα που δεν θέλησα να την παρακολουθήσω φέτος...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάης 2007):*** Δυστυχώς, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** επανέρχεται δριμύτερο στα όνειρά μου, παρά το αντικαταθλιπτικό χάπι Azapin 30 που εξακολουθώ να παίρνω και την τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας που εκτελώ ανελλιπώς. Δεν ξέρω πλέον τι να κάνω. Ξέρω όμως ότι το πρόβλημα στη ρίζα του δεν είναι ψυχιατρικό, γι' αυτό τα ψυχοφάρμακα δεν πρόκειται να με βοηθήσουν. Έτσι, αποφασίζω να τα σταματήσω στις 20 του μήνα.

Μόλις κόβω τα χάπια, η κατάσταση βελτιώνεται! Φυσικά, το μήνυμα “κόλαση” δεν εξαλείφεται από τα όνειρά μου, ωστόσο στο εξής έρχεται σπανιότερα, δηλαδή γύρω στις 5 φορές το μήνα, ενώ το αντίθετό του (“παράδεισος”) εμφανίζεται κι αυτό περίπου 2 φορές το μήνα· αυτό, όμως, συνήθως το προκαλώ εγώ, με διαυγή όνειρα. Η ουσία είναι πως δεν μπορώ να ησυχάσω: Πόσο καιρό ακόμη μπορεί να συνεχιστεί αυτό; Κάθε νύχτα νιώθω σα να παίζω ρώσικη ρουλέτα κι αυτό μου σπάει τα νεύρα...

Όσο για το ***Existence***, το αυτοσχέδιο παιγνίδι με κάρτες που παίζω ανελλιπώς από την αρχή του χρόνου, με διασκεδάζει πραγματικά και με βοηθά αρκετά στο να εξασκώ την *ψυχική*

αυτοάμυνα ενάντια στο νυχτερινό μου πρόβλημα. Έχω ήδη διαμορφώσει ανάλογα τις παλιές τράπουλες του *Magic,* ενώ έχω φτιάξει και τρεις καινούργιες. Αυτή τη δύσκολη εποχή, το *Existence* είναι ο καλύτερος φίλος μου...

Προέλευση του εφιαλτικού μηνύματος: Έχω πλέον την πεποίθηση ότι όλη αυτή η υπόθεση είναι μια καλοστημένη παγίδα που μου έχει στήσει ο ίδιος ο "Θεός αυτού του κόσμου". Κατά τη διάρκεια του ύπνου δέχομαι υποβολές μακράς αποστάσεως από οντότητες αόρατες, κάθε άλλο παρά αγγελικές. Το επαναλαμβανόμενο ονειρικό μήνυμα "κόλαση" δεν αποτελεί προϊόν του δικού μου υποσυνειδήτου· πρόκειται για λεκτική εισβολή κατευθείαν στο ασυνείδητό μου από δυνάμεις δαιμονικές, οι οποίες προσπαθούν να μου υποβάλλουν ότι μετά θάνατον με περιμένει η αιώνια τιμωρία. Προς το παρόν, πάντως, δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω για να απαλλαγώ από αυτό το πρόβλημα -αν απαλλαγώ ποτέ. Φθάνω στο σημείο να σκέφτομαι πως πρέπει να καταργήσω τον ύπνο!

Πέρα από αυτά, η αποτυχία μου στο ονείρεμα, μετά από χρόνια επιμελούς εξάσκησης, δεν εξηγείται με τίποτα! Το λογικό είναι ότι όσο ασχολείσαι με κάτι, τόσο καλύτερος γίνεσαι. Με την πρακτική τελειοποιείσαι. Στη χειρότερη περίπτωση, μένεις στάσιμος σε κάποιο επίπεδο. Δεν μπορεί να γίνεσαι όλο και χειρότερος, ώσπου σταματάς τελείως!

Πιστεύω, λοιπόν, ότι η αποτυχία μου (και σε αυτόν τον τομέα) οφείλεται επίσης σε επέμβαση εχθρικών οντοτήτων στο αστρικό πεδίο: Κάποτε εκδηλώνονταν στο αστρικό πεδίο σαν "σκυλιά", "εχθροί", ή άλλα εμπόδια. Τώρα εκδηλώνονται πιο επιθετικά ακόμη, με το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση". Πιθανό-τατα, κάποιοι άσπονδοι φίλοι δεν είδαν με καθόλου καλό μάτι την ικανότητά μου στο ονείρεμα, οπότε στράφηκαν εναντίον μου και κατάφεραν τελικά να με σταματήσουν -μάλλον με χρήση μαύρης μαγείας...

Αποκοπή: Να γιατί ασυνείδητα πάντα απέφευγα να μπω σε μια σοβαρή ερωτική σχέση, να παντρευτώ και να φέρω παιδιά σ' αυτό τον κόσμο: Κατά βάθος, ποτέ δεν πείστηκα ότι "ο

τροχός γυρίζει”, ποτέ δεν εμπιστεύθηκα τη μοίρα μου. Ακόμη και στις “καλές μέρες” (δεκαετία του '90), που η ζωή μου έμοιαζε να βελτιώνεται, τα έβλεπα τα σκατά:
* Ναι μεν είχα αποκτήσει πολλές φίλες, όμως αργά ή γρήγορα όλες τους αποδεικνύονταν άσπονδες και προβληματικές.
* Ναι μεν είχα μόνιμη δουλειά στην Παγγαία, όμως όλο και κάποια ψυχανώμαλη πουτάνα μ' έβαζε στο μάτι και φρόντιζε να μου κάνει τη ζωή δύσκολη.
* Ναι μεν ανέβαινα μεταφυσικά και βίωνα διάφορες ψυχικές εμπειρίες, ωστόσο *κρυφοί εχθροί* παρεμπόδιζαν σχεδόν όλα μου τα αστρικά ταξίδια.
* Ας μην ξεχνάμε και το φιάσκο του τεκβοντό, ούτε τον ακατάπαυστο, διαρκώς κλιμακούμενο ηχητικό πόλεμο που με τρέλαινε μέχρι πρόσφατα.

Πως θα τολμούσα, λοιπόν, να ξεκινήσω μια τόσο πολύπλοκη, απρόβλεπτη κι επικίνδυνη διαδικασία, όπως είναι η δημιουργία μιας ερωτικής σχέσης, ο γάμος, η εγκυμοσύνη και ο τοκετός; Αλλά ακόμη κι αν είχα καταφέρει ν' αποκτήσω παιδί κατά την (σχετικώς θετική) δεκαετία του '90, γύρευε τι αλλόκοτα κι αφύσικα προβλήματα θα αντιμετώπιζα τώρα σχετικά με την τύχη ή την υγεία αυτού του παιδιού -προβλήματα που τώρα δεν μπορώ ούτε να διανοηθώ!
Όχι, ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

Δευτέρα, 11 Ιουνίου 2007

Μετά από τρεις μήνες ερωτικής απραξίας, το Γιαννάκη μας τον τσίμπισε μύγα κι έσπευσε ο ίδιος να ξανασυναντήσει την παραλίγο αυτόχειρα Μαρίνα (λες και χάθηκαν οι γκόμενες), παρόλο που όλοι μας τον συμβουλεύαμε να την αποφύγει. Τα ξανάφτιαξαν αμέσως αλλά αυτή τη φορά την έχει φέρει εδώ για να μένουν μαζί και απαιτεί από αυτήν απόλυτη υποταγή: Δεν σηκώνει δεύτερη κουβέντα στις διαταγές του, δεν της επιτρέπει καν να μιλάει μπροστά σε κόσμο, της επιβάλλει να ντύνεται σαν καλόγρια, την έχει ξεκόψει από όλες τις παρέες της μην τυχόν και την παρασύρουν σε ακολασίες, ενώ της απαγορεύει να φοιτήσει στη σχολή λογιστικής όπου έχει περάσει με πανελλα-

δικές. Εκείνη δέχεται αγόγγυστα όλες τις ιδιοτροπίες του νυμφίου -ο έρωτας, γαρ...

Πέμπτη, 14 Ιουνίου 2007

Μεταλλάξεις του Matrix: Αυτή την εποχή ζωγραφίζω μια νεκρή φύση για να την πάρουν οι γονείς μου στην Κεφαλλονιά. Λοιπόν, ένα περίεργο πράγμα: Γύρισα όλη τη Γλυφάδα για να αγοράσω νερομπογιές και μπλοκ ακουαρέλας, όμως τα υλικά που βρίσκω είναι όλα κακής ποιότητας: Το χαρτόνι των μπλοκ είναι πολύ λεπτό, ενώ οι νερομπογιές δεν στρώνουν ούτε αναμειγνύονται καλά. Καμία σχέση με τα σύνεργα ζωγραφικής που έβρισκα πανεύκολα προ δεκαετίας.

Τώρα στα μαγαζιά υπάρχει μεγάλη ποικιλία ειδών ζωγραφικής μα καμιά ποιότητα (το ίδιο, βέβαια, ισχύει και για άλλα προϊόντα, πχ ραδιοκασετόφωνα). Στο εξής, λοιπόν, θα χρησιμοποιώ κηρομπογιές Gel Marker της Pilot και ξυλομπογιές -όσο τα βρίσκω κι αυτά. Ακόμη, έχω ήδη ολοκληρώσει δυο μικρούς πίνακες με θαλασσινά τοπία, τους οποίους πήρε η αδελφή μου, τους έβαλε κορνίζα και τους κρέμασε στο κλιμακοστάσιό της.

Σάββατο, 16 Ιουνίου 2007

Βραδινή έξοδος με την Πέρσα στη ρομαντική καφετέρια "Παραμύθι", στην Κάτω Γλυφάδα. Καθόμαστε έξω, ακούμε ωραία παλιά ελληνικά τραγούδια, παραγγέλνουμε κρέπες και κουβεντιάζουμε ζωηρά για τα αγαπημένα μας θέματα -μεταφυσικά, κοινωνικά, φιλοσοφικά, επαγγελματικά.

Κάποια στιγμή συζητάμε για την αυξανόμενη μόλυνση του περιβάλλοντος, παρά τα μέτρα προστασίας που παίρνονται παγκοσμίως. Η φίλη μου εκφράζει την άποψη ότι οι ισχυροί του κόσμου δεν θέλουν στ' αλήθεια να σώσουν τον πλανήτη.

"Σωστό, μα γιατί;" αναρωτιέμαι.

"Είναι και η Αφρική, που κάποιοι θέλουν να τη στείλουν στο πυρ το εξώτερο!" αναφωνεί τότε η Περσεφόνη κι εγώ μένω άναυδη: *Πώς της ήρθε τώρα ετούτο;*

Δεν μπορώ να θεωρήσω αυτή τη φράση ως ***σημείον,***

ωστόσο μου προκαλεί αρκετή ψυχική αναταραχή για όλο το υπόλοιπο βράδι...

Ιούλιος 2007

Οι γονείς μου αναχώρησαν για την Κοντογεννάδα την 1η του μήνα και θα επιστρέψουν στις 12 Αυγούστου. Περνούν ζωή και κότα στο εξοχικό μας, που μόλις έχει τελειώσει: Το έβαψαν, έκτισαν μια πέργκολα πάνω από τη βεράντα και αγόρασαν ηλεκτρικές συσκευές.

Εγώ έχω μείνει μόνη μου εδώ. Δεν σκοπεύω να κουνηθώ φέτος, δεν θέλω. Τα πρωινά πίνουμε καφέ με την Αλίκη, κατόπιν κάνω δουλειές σε όλα τα σπίτια, πηγαίνω και για κανένα μπάνιο. Τα μεσημέρια ξαπλώνω και διαβάζω εφηβικά κόμικς (Witch, Tinker Bell). Είναι το μόνο που διαβάζω πια. Τα απογεύματα περπατάω ή κάνω ποδήλατο σε μακρινές περιοχές, από τη Γλυφάδα ως το Ρέμα Ηλιούπολης, το Καβούρι ή τον Άγιο Κοσμά. Ενίοτε συναντώ και φίλες. Σχεδόν κάθε βράδι παίζω ***Existence*** -καταπληκτικό παιγνίδι! Είμαι βέβαιη πως αν το είχε ανακαλύψει κάποιος άλλος, κάποιος τυχερός, θα είχε γίνει ήδη πλούσιος και διάσημος...

Εικόνες του Matrix: Εδώ και μερικές μέρες έχω παρατηρήσει σε διάφορα σημεία της πόλης μια τοιχοκολλημένη αφίσα, μαύρη με άσπρα κεφαλαία γράμματα:
ΜΕ ΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ
ΘΑ ΓΥΡΙΣΩ ΛΙΓΟ ΠΙΣΩ
ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ ΚΑΙ ΘΑ ΣΕ ΣΒΗΣΩ
Από κάτω υπάρχει ένα περίεργο σύμβολο που μοιάζει με μαχαίρι.

Οι παραπάνω στίχοι ανήκουν σ' ένα δημοφιλές τραγούδι της Μάρως Λύτρα· ωστόσο, η εν λόγω αφίσα δεν αναφέρει πουθενά το όνομα ή το δίσκο της τραγουδίστριας, ούτε είναι καθόλου καλαίσθητη -άρα δεν αποτελεί διαφήμιση. Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για κωδικοποιημένο απειλητικό μήνυμα ενάντια σε κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο...

Σύντομη ιστορία ενός walkman: Το πρωί της 18ης Ιουλίου πηγαίνω στην Αθήνα και αγοράζω ένα walkman μάρκας Tele. Το χρειάζομαι για ν' ακούω μουσική όταν βρίσκομαι μέσα σε λεωφορεία, έτσι ώστε να αποφεύγω ανεπιθύμητα ακουστικά "σημεία". Όμως, πολύ σύντομα διαπιστώνω ότι το ολοκαίνουργιο walkman μου δεν λειτουργεί: Ξεκινάει να παίζει για λίγη ώρα και μετά δεν ακούγεται πια, ενώ η κασέτα συνεχίζει να γυρίζει.

Στις 24 Ιουλίου τηλεφωνώ στο μαγαζί όπου το αγόρασα και μου λένε να τους πάω το walkman για να το δουν, μήπως και καταφέρουν να μου το φτιάξουν. Τρέχω ξανά στην Αθήνα, μέσα στο λιοπύρι, μα άδικος κόπος: Δεν μπορούν να το επισκευάσουν, ούτε μου το αλλάζουν.

Την επομένη πηγαίνω στην αντιπροσωπεία, στον Άλιμο, με το ποδήλατο. Μου κρατάνε το μηχάνημα για λίγες μέρες και όταν βλέπουν ότι δεν φτιάχνεται, μου δίνουν άλλο δωρεάν -πάλι καλά. Το νέο walkman παίζει κανονικά, όμως ο ήχος ακούγεται μονάχα από το αριστερό ακουστικό. Αρκούμαι σ' αυτό· προτιμώ να μην ασχοληθώ περισσότερο.

Μετά από λίγες μέρες αγοράζω ένα ασύρματο τηλέφωνο. Δεν αργώ να διαπιστώσω ότι δεν φορτίζει σωστά, άρα δεν λειτουργεί! Λοιπόν, είναι γεγονός: Εδώ και πέντε χρόνια, όποια ηλεκτρική συσκευή κι αν αγοράσω (βίντεο, DVD-player, κασετόφωνο, ηλεκτρικό μηχανάκι κλπ), αρνείται να δουλέψει σωστά από την πρώτη κιόλας μέρα! Τυχαίο; Αμφιβάλλω...

Αύγουστος 2007

Γύρω στα μέσα του μήνα η κοινωνική μου ζωή παρουσιάζει μια ασυνήθιστη άνθηση: Στις 10 συναντώ τη Ντένια, μετά από πολλούς μήνες που είχα να τη δω· είναι έγγυος, περιμένει κοριτσάκι και θα γεννήσει στα τέλη Σεπτέμβρη. Στις 13 βγαίνω με την Ευγενία και τη Φιλιώ. Αυτή τη φορά μαζί μας είναι και μια φίλη της Φιλιώς, η Ελισάβετ, η οποία μας μιλάει για δυο παλιές φιλενάδες της οι οποίες πάσχουν από παρανοϊκή σχιζοφρένεια και παίρνουν ψυχοφάρμακα. Στις 15 συναντώ τυχαία τη Λένα στην εκκλησία και κανονίζουμε να την

επισκεφθώ δυο μέρες αργότερα, μετά από οκτώ χρόνια που είχαμε να ειδωθούμε.

Στο μεταξύ, το οικογενειακό μας σήριαλ συνεχίζεται: Ο Γιάννης εργάζεται ακόμη στην πλαζ του “Blue Rose” σαν μόνιμος πλέον, εφόσον έχει πια πάρει το Κρατικό Πτυχίο Ναυαγοσωστικής. Επίσης, εξακολουθεί να έχει τη Μαρίνα κλειδωμένη στο δωμάτιό του, προσέχοντας μάλιστα να μη συναντά κανέναν από μας, μην τυχόν και της δώσουμε το κακό παράδειγμα. Αλήθεια, πώς οι “αυστηροί γονείς” της επιτρέπουν στην “αθώα κόρη” τους να συζεί τόσους μήνες μ' έναν άνδρα; Λεπτομέρεια: Η “άβγαλτη” διαθέτει ένα εκτεταμένο τατουάζ πάνω από τον πισινό.

Ακόμη: Το Blue Rose, υπερπολυτελές ξενοδοχείο για VIPs, μόλις προκήρυξε κι άλλη εθελουσία έξοδο, αυτή τη φορά όχι μόνο για τους παλιούς υπαλλήλους αλλά για όλους! Ακόμη και ο Γιάννης δικαιούται! Σκοπός της εταιρείας, τώρα που έχει αλλάξει χέρια, είναι να προσλάβει (στη θέση των παλιών έμπειρων υπαλλήλων) αλλοδαπούς Αλβανούς, Ρώσους κλπ. *Με τι προσόντα, αλήθεια;*

Όσο για το Θανάση, τελείωσε φέτος το Λύκειο και ήταν τόσο μαθητάρας ώστε δεν μπήκε καν στον κόπο να δώσει πανελλαδικές. Τώρα έχει πιάσει δουλειά σαν αποθηκάριος σε μια μπουτίκ, παίρνει κανονικό μισθό, προμηθεύεται συνεχώς καινούργια επώνυμα ρούχα σχεδόν δωρεάν, θα του μάθουν να χειρίζεται και κομπιούτερ. Έχει δεσμό με τη Νιόβη, μια πανέμορφη συνομίληκή του κοπέλα, η οποία ανέχεται αγόγγυστα την ψωρίασή του και τις καθημερινές υστερίες του: δίωρα βρισίδια για ψύλλου πήδημα, νεύρα-φωνές-κλάψες που ακούγονται τρία στενά παρακάτω.

Η αδελφή μου εργάζεται πλέον μόνιμα στο εστιατόριο “Τρία Κυκλάμινα” σαν τηλεφωνήτρια. Ωστόσο, τυπικά την έχουν προσλάβει ως λαντζέρα για να της κολάνε ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά -κατόπιν δικής της απαίτησης. ***Μυστήριο,*** *πάντως: Συνήθως ο εργοδότης κοιτάει να σου φάει τα απλά ένσημα που δικαιούσαι, όχι να σου βάλει και βαρέα...*

Ακόμη, η Αλίκη αρίστευσε στο σχολείο, ήλθε πρώτη σε ολόκληρο το νυχτερινό Λύκειο, και ήδη μελετά για τις πανελλαδικές που θα δώσει του χρόνου. Όχι ότι αντιμετωπίζει σοβαρό ανταγωνισμό: Προβιβάστηκε με γενικό βαθμό 18,5 ενώ η δεύτερη στην τάξη με 16,5 και η τρίτη με 14. Όλοι οι υπόλοιποι μαθητές έπεσαν κάτω από το 13. Συνεπώς, είναι φυσικό να της ανοίγει η όρεξη για ανώτερες φιλοδοξίες: Ονειρεύεται να μπει στο πανεπιστήμιο, να σπουδάσει ψυχολογία και ν' ανοίξει κάποτε δικό της γραφείο.
"Εσύ θα γίνεις παραδουλεύτρα μου", μου πετάει κάποια στιγμή, με ειρωνικό μειδίαμα, δήθεν στ' αστεία.
"Ακόμη και τότε, από μένα θα ζητάς συνεχώς να σου δανείζω λεφτά!" της απαντώ.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2007):*** Κρίμα: Τους προηγούμενους δυο μήνες το ***εφιαλτικό μήνυμα*** είχε αραιώσει και ήλπιζα ότι με τον καιρό θα εξαφανιζόταν. Όμως, από τις αρχές του μήνα έρχεται σχεδόν κάθε νύχτα στα όνειρά μου χωρίς καμιά προφανή αιτία, πράγμα που σημαίνει ότι η ψυχική μου αυτοάμυνα αποδεικνύεται ανεπαρκής. Τι άλλο να κάνω πια;

Η ιστορία της ζωής μου: Εκεί που κοντεύω να ξεπεράσω μια κακοδαιμονία, αυτή μυστηριωδώς γιγαντώνεται αντί να εξαλείφεται! Πιστεύω, πάντως, ότι με το *εφιαλτικό μήνυμα* (ένα χρόνο κρατάει τώρα!) έχω ξεπεράσει τον αριθμό αρνητικών εμπειριών που φυσιολογικά αντέχει κάποιος σε μια ζωή. Θα τολμούσα να πω ότι αυτό με καθιστά υπεράνθρωπο...

Σάββατο, 1η Σεπτεμβρίου 2007

Σήμερα το πρωί είχα ένα τηλεφώνημα από τη κυρία Βενέτη, για να μου ανακοινώσει ότι οι δυο κόρες της (Άννα και Κατερίνα) δεν θα κάνουν ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών μαζί μου φέτος αλλά θα πάνε σε φροντιστήριο, "επειδή τα λεφτά είναι πολλά" (12 ευρώ την ώρα, που τους παίρνω).

Καλύτερα: Ξεφορτώνομαι το πανηλίθιο (την Κατερίνα) και όσο για την Άννα, είναι μεν πιο φυσιολογική περίπτωση

αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα μπορέσει να πάρει το Lower του χρόνου...

Σάββατο, 8 Σεπτεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα μεγάλο αμάξι, μάλλον λιμουζίνα, μαζί με τον ηθοποιό Πηρς Μπρόσναν. Όμορφος και γοητευτικός, μου εκμυστηρεύεται πως "Υπάρχει πάντα ένας δαίμονας που κυριαρχεί σε κάθε μεγάλη πόλη. Στη Νέα Υόρκη άρχει ο Ασμοδαίος ή Nemra. Μη φοβάσαι, όμως, όλα είναι εντάξει", με διαβεβαιώνει...

Σήμερα το βράδι η αδελφή μου βαφτίζει το γιο της Λίτσας, η οποία τώρα μένει στις Σέρρες. Μου πρότεινε να τη συνοδέψω μα αρνήθηκα επειδή το ταξίδι με πούλμαν είναι πολύ μεγάλο και κουραστικό, ενώ μέσα μου ελοχεύει πάντα ο φόβος των "σημείων". Γενικά, προτιμώ να αποφεύγω τις μεγάλες βουτιές μέσα στο Matrix.

Εντέλει, η Αλίκη θα μείνει στις Σέρρες για τέσσερις μέρες και μαζί της έχει πάρει τη φίλη της τη Μιλένα.

Παραλειπόμενα: Όλο το καλοκαίρι η Αλίκη έφαγε ολόκληρη την Αθήνα, τη Γλυφάδα και τη Δάφνη για να βρει φόρεμα και παπούτσια κατάλληλα για την αφεντιά της. Παπούτσια βρήκε στο παραπέντε, φόρεμα όμως τίποτα: Κανένα δεν ήταν αρκετά ξέκωλο ή αρκετά φιγουράτο για την κόμισσα. Έτσι κατέληξε στο ατελιέ ενός διάσημου μόδιστρου, όπου ανακάλυψε ένα εξεζητημένο μοντελάκι που έχει φορεθεί μόνο μια φορά από μανεκέν σε πασαρέλα κι έπεισε το μόδιστρο να της το νοικιάσει για 150 ευρώ. Όταν του το επέστρεψε, εκείνος της χάρισε ένα ανάλογο φόρεμα παρόμοιας τιμής. *Πολύ καταφερτζού αυτή η Αλίκη...*

Απρόσμενες εξελίξεις

Τρίτη, 9 Οκτωβρίου 2007

Η Μαρίνα, η κοπέλα του Γιάννη, είναι έγγυος ενάμιση μηνών! Ο ανηψιός μου μας εξήγησε ότι η σύλληψη έγινε με τη θέλησή τους, ότι ήταν ο ίδιος που το ζήτησε από την κοπέλα και ότι θα παντρευτούν με πολιτικό γάμο πριν γεννηθεί το μωρό. *Αυτό κι αν είναι πρωτοφανές: Συνήθως η γυναίκα επιδιώκει να μείνει έγγυος για να κρατήσει έναν άνδρα, όχι το αντίθετο...*

Εξαιρετική εντύπωση μου προκάλεσε η άμεση αντίδραση της οικογένειάς μου: Μόλις έμαθε τα νέα χθες τη νύχτα, η αδελφή μου τό 'ριξε σε γοερό κλάμα μέχρι τις 3:00 τα χαράματα. Σήμερα το πρωί, μόλις αντίκρυσε τη μέλλουσα νύφη της, ξέσπασε ξανά σε μαύρο δάκρυ με λυγμούς – εν όψει οικονομικών δυσχερειών και καλά, παρόλο που το νεαρό ζευγάρι εργάζονται και οι δυο. Εύχεται μάλιστα, η νύφη της να αποβάλλει το παιδί, που θα είναι το πρώτο εγγόνι της αδελφής μου. Μόλις ο πατέρας μου άκουσε ότι θα αποκτήσει δισέγγονο, τον έπιασε μαύρη απελπισία: "Πάει, καταστράφηκε ο γιος σου!" είπε στην Αλίκη, η οποία το 'ριξε αμέσως σε ακατάσχετη γκρίνια, ότι με αυτή την υπόθεση δεν θα μπορεί να συγκεντρωθεί στα διαβάσματά της. Στη συνέχεια, η κυρία ειδοποίησε τον πρώην σύζυγό της και απαίτησε από αυτόν να βοηθήσει την κατάσταση. Ο Χαράλαμπος δέχθηκε να μείνει το ζευγάρι στο σπίτι του για κανένα χρόνο, μέχρι να γεννηθεί και να ξεπεταχτεί λίγο το μωρό.

Ειλικρινά, πάντως, δεν καταλαβαίνω: Τι ζητούν πια τα βολεμένα πιόνια του Matrix για να είναι ικανοποιημένα; Δεν είναι το γεννοβόλημα ο σκοπός της ζωής τους; Έτσι δεν συνεισφέρουν αποφασιστικά στην εξέλιξη του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος; Ως γνωστόν, με τον μηχανισμό της τεκνοποίησης και του θανάτου τα παλιά, "απαρχαιωμένα" πιόνια αποσύρονται και στη θέση τους έρχονται καινούργια μοντέλα, πιο κατάλληλα για να προσαρμοστούν στην εξέλιξη

του Matrix. Οπότε, τι άλλο θέλουν, πια; Εδώ εγώ, και το πήρα πιο θετικά το πράγμα! Και μετά λένε ότι εγώ τα βλέπω όλα μαύρα...

Τετάρτη, 10 Οκτωβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην άκρη του σύμπαντος υπάρχει ένας απέραντος χώρος, κενός, σκοτεινός, χωρίς αστέρια. Ωστόσο, ενίοτε το κενό γεμίζει μ' ένα χρυσό φως σαν γιγάντιο άστρο. Τώρα περπατώ σε μια λεωφόρο μα ξαφνικά όλα μπροστά μου μαυρίζουν και θυμίζουν το διαστρικό κενό. Μου είναι αδύνατο να το διασχίσω, έτσι αποφασίζω να περάσω "από το πλάι". Από εκεί μπορώ να διακρίνω κάποιους επιστήμονες οι οποίοι εισάγουν δεδομένα σε κομπιούτερ και βλέπουν έτσι τι είδους μορφές ζωής μπορεί να υπάρχουν σε διάφορες περιοχές του σύμπαντος...⇧

Η ώρα έχει φθάσει 4:30 το απόγευμα όταν ο Θανάσης κι ένας συνάδελφός του έχουν ένα ατύχημα με το αμάξι της δουλειάς: Κάποιος τους τρακάρει, το αυτοκίνητο της εταιρείας ντεραπάρει και πέφτει στο πλάι. Σπάνε παμπρίζ, όργανα, όλα γυαλιά-καρφιά. Οι νεαροί δεν φορούν ζώνη ασφαλείας μα ευτυχώς δεν παθαίνουν τίποτα, μόνο ελαφρούς μώλωπες.

Λεπτομέρεια: Την ώρα ακριβώς του ατυχήματος εγώ έβλεπα ένα μάλλον σημαδιακό όνειρο, ότι περπατούσα στο δρόμο και άκουγα θεία λειτουργία: "Σώσον Κύριε τον Λαόν Σου".

Παρασκευή, 12 Οκτωβρίου 2007

Καλά πάει η δουλειά μου και φέτος, αν και ο αριθμός των μαθητών έχει μειωθεί κάπως: Τώρα έχω έξι παιδιά, ενώ άλλοτε είχα καμιά δεκαριά. Συγκεκριμένα, μου έχουν μείνει οι εξής:

1) Ξένια Θάνου, ετών 16: Τελικά πήρε (ευτυχώς) το πιστοποιητικό Edexcel 5 με βαθμό Pass with Merit. Φέτος θα κάνει ιταλικά. Όσο για την ξαδέρφη της, την Μαλαματένια, πήρε κι αυτή το ίδιο πιστοποιητικό με Pass.

2) Ιάκωβος Θάνου, ετών 9, αγγλικά, τάξη Α΄. Πανέξυπνο, ισορροπημένο, ευγενικό, καλό παιδάκι. Ιδανικός, ίσως, γαμπρός

για την
3) Ζαφειρία Δεμίρη, ετών 11, αγγλικά, τάξη C΄.
4) Μανώλης Δεμίρης, ετών 13, αγγλικά, τάξη D΄. Εξακολουθεί να είναι αφηρημένος και βαριεστημένος, ωστόσο προχωρά σχετικώς ομαλά. Αυτό συμβαίνει επειδή έχει προσοχή από τους γονείς του. Τελικά, σε σύγκριση με το γενικό επίπεδο των σημερινών παιδιών, καλός είναι.
5) Σάββας Ιορδάνου, ετών 14, ακόμη μια χρονιά θα τον βοηθώ στα γερμανικά του φροντιστηρίου.
6) Ράνια Μαντά, ετών 15, ξαδέρφη του Σάββα: Την βοηθώ στα αγγλικά του σχολείου. Έχει αρκετά κενά, μα προσπαθεί.

Παρασκευή, 19 Οκτωβρίου 2007

Απογευματινή βόλτα στα πέριξ με τη μαμά. Στην οδό Άθωνος συναντάμε τυχαία τον κυρ Σπύρο (πρώην φούρναρης και πατέρας της φίλης μου της Ουρανίας), ο οποίος πλησιάζει και μας μιλάει εγκάρδια, όλο χαμόγελα: “Εμάς, κυρία Μαριέττα, μας έχουν δώσει αριθμό αλλά δεν μας τον λένε!” χαριτολογεί στη μητέρα μου.
“Σε όλους, και σε μένα έχει δοθεί αριθμός”, του λέω.
“Εσύ έχεις πολύ καιρό ακόμα”, μου κάνει.

Λίγο πιο πέρα συναντάμε -πάλι τυχαία- την κυρά Χριστίνα (πρώην ψιλικατζού). Χαρές, φιλιά. “Θυμάμαι την Υβόννη και την Αλίκη που 'ταν τόσα δα”, λέει γελαστά και μια ανάλαφρη συγκίνηση πλανιέται στην ατμόσφαιρα.

Μια προκαθορισμένη από τη μοίρα συνάντηση παλιών γειτόνων (η μητέρα μου, ο κυρ Σπύρος, η κυρά Χριστίνα), λίγο πριν τελειώσει η εποχή τους και κληθούν να φύγουν από αυτό τον κόσμο...

Σάββατο, 20 Οκτωβρίου 2007

Όσο μεγαλώνει, ο Σάββας Ιορδάνου αποδεικνύεται ανώριμος, νευρωτικός, φαφλατάς, συνεχώς φλυαρεί ανόητα παριστάνοντας το νήπιο. Πρόκειται για ένα χαζούλικο παιδί που αδυνατεί πλέον να τα βγάλει πέρα σε οποιοδήποτε μάθημα μόνος του, ωστόσο οι γονείς του έχουν από αυτόν απαιτήσεις

μεγαλοφυίας (μοναχοπαίδι γαρ), στις οποίες ο Σάββας ξεκάθαρα αδυνατεί να ανταπεξέλθει. Έτσι, φαίνεται πια μόνιμα κουρασμένος, με γυρτούς ώμους, ενώ μασάει πάντα τα λόγια του με αργόσυρτη, νυσταγμένη φωνή.

Από την άλλη πλευρά, το δωμάτιό του θυμίζει γραφείο διευθυντού πολυεθνικής: Μεγάλο τραπέζι σε σχήμα "Γ", ακριβή δερμάτινη πολυθρόνα/θρόνος, υπερσύγχρονο κομπιούτερ με εκτυπωτή και σκάννερ, ράφια τιγκαρισμένα με εγκυκλοπαίδειες και άλλα βιβλία, κινητό των 750 ευρώ.

Κατά τη διάρκεια του σημερινού μαθήματος, με ρωτάει αθώα: "Καπνίζετε;" Απαντώ αρνητικά μα εκείνος ισχυρίζεται ότι λέω ψέματα και ότι μπορεί να το αποδείξει. "Κοιτάξτε εκεί!" μου κάνει και αμέσως τρέχει και χώνει μια μικρή πίπα στην τσέπη του μπουφάν μου, που έχω αφήσει πάνω στο κρεβάτι του. "Είδατε; Αυτό είναι απόδειξη πως καπνίζετε!", μου λέει με κουτοπόνηρο ύφος.

Σάββατο, 27 Οκτωβρίου 2007

Ακόμη ένα ***σημείον:*** Κοντεύει νύχτα πια· κάνω μάθημα γερμανικών στον Σάββα που ως συνήθως παπαρδελίζει ασταμάτητα, ανίκανος να λύσει μόνος του ακόμη και την απλούστερη άσκηση. Ξαφνικά σηκώνεται, τρέχει στην κουζίνα και μου φέρνει ένα σοκολατάκι που έχει τη μορφή του Μίκυ Μάους. Επιμένει να το φάω αμέσως. Μόλις κόβω την πρώτη δαγκωνιά, αρχίζει να ουρλιάζει: "Τρώτε το αυτάκι του Μίκυ! Το αυτάκι! Τώρα τρώτε το λαιμό! Θα πάτε στην κόλαση! Στην κόλαση!"

Πάγωσα μα προσπάθησα να μη δείξω τίποτα. Αν είναι δυνατόν! Όλη αυτή η σκευωρία για να μου πετάξει αυτή την κουβέντα! *Ποιός σατανάς τους κουρδίζει;*

Λίγο αργότερα, ο Σάββας δηλώνει πολύ σοβαρά ότι η ξαδέρφη του η Ράνια αρρώστησε νωρίς το απόγευμα με πυρετό και γρίπη και ότι την πήγαν στο νοσοκομείο. ***Σύμπτωση:*** Σήμερα το πρωί πήγα στη Ράνια για μάθημα κι έτυχε να κάνουμε ένα κείμενο που μιλούσε για ένα παιδί άρρωστο με πυρετό και γρίπη.

Απορώ με τα λεγόμενα του Σάββα, επειδή η κοπέλα μου φάνηκε υγιέστατη το πρωί. Ωστόσο, αυτός επιμένει στην ιστορία του. Μετά από λίγο έρχεται η μητέρα του και ο νεαρός την βάζει να επιβεβαιώσει την ιστορία του: "Έτσι δεν είναι μαμά; Δεν πήγε στο νοσοκομείο η Ράνια;" Προς έκπληξή μου, η γυναίκα αρνείται κάτι τέτοιο. Ο νεαρός ψιλοθυμώνει που η μαμά του δεν συνεργάζεται στο "αστειάκι" του.

Γενικότερα, φέτος ο Σάββας έχει γίνει ανυπόφορος και μωρουδίζει υπερβολικά: Όσο διαρκεί το μάθημα, δεν σταματά λεπτό να πετάει ασυναρτησίες ή ατάκες του τύπου "Εσείς φταίτε για όλα!" ... "Είστε απαράδεκτη!" κλπ. Κάθε τόσο κάνει ότι βήχει και μετά μου λέει "Εσείς με κολλήσατε!", ή κλαίγεται: "Αχ, με χτυπήσατε!" ... "Αχ, η καρδιά μου!" ... "Πλάκα κάνω!" ... "Τσακ μπαμ!" (συνοδευόμενο από παιδαριώδη χειρονομία) ... "Ο τάδε γνωστός τραγουδιστής πέθανε!" (άντε, γελάσαμε πάλι) ... κ.ο.κ.

Κάθε φορά που πηγαίνω, αναγκάζομαι να καθυστερώ γύρω στο μισάωρο ώσπου να ξεκινήσουμε, επειδή ο Σάββας δεν είναι ποτέ σίγουρος τι έχει για διάβασμα, παρόλο που όλες οι προς εκτέλεσιν εργασίες είναι συνήθως γραμμένες σ' ένα ειδικό τετράδιο που του δίνουν στην Ευρωγνώση. Έτσι, χαλάει τον κόσμο νυχτιάτικα (γύρω στις 9:30 το βράδι!) για να βρει στο τηλέφωνο κάποιο συμμαθητή ή τη δασκάλα του για να του πουν τι ακριβώς πρέπει να μελετήσει.

Πριν κάνουμε οποιαδήποτε άσκηση, μου πετάει πάντα την ίδια πάγια ερώτηση με μισοκακόμοιρο ύφος: "Είναι πολλά; Είναι δύσκολα; Πολύ δύσκολα;". Για την ακρίβεια, όλα είναι πλέον πολύ δύσκολα για τον Σάββα. Δεν θυμάται σχεδόν τίποτα απ' όσα έχουμε κάνει, ενώ πελαγώνει ακόμη και με γραμματικά φαινόμενα της πρώτης τάξης. Χρειαζόμαστε τρεις ώρες για να κάνουμε πράγματα που ένας φυσιολογικός μαθητής θα έβγαζε σε μία ώρα. Ο Κωστάκης έχει εξελιχθεί σε περιπτωσάρα. Πρέπει να του κόψω το βήχα γιατί μ' ενοχλεί όλο και περισσότερο. Πραγματικά, θα ήθελα να μην ξαναπάω σε αυτόν για μάθημα...

Δευτέρα, 29 Οκτωβρίου 2007

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" δεν είναι απλά ένα τρομακτικό μήνυμα. Είναι μια συνεχής, επίμονη υποβολή που μεταδίδεται σε όλους τους ανθρώπους από την αρχή του πολιτισμού, μέσω των θρησκειών.

Στη σύγχρονη εποχή η υποβολή είναι πιο ισχυρή παρά ποτέ, χάρη στα μέσα μαζικής ενημέρωσης (πολλά από τα πιο πετυχημένα έργα της λογοτεχνίας και του σινεμά έχουν ως θέμα το τέλος του κόσμου και μια μέλλουσα κρίση), ενώ πολύ συγκεκριμένες φράσεις (πχ "θα γίνει κόλαση") έχουν γίνει μόδα και ακούγονται στα χείλη όλων.

Η υποβολή ακούγεται αθώα, διασκεδαστική, και η επιρροή της είναι κυρίως ασυνείδητη -άρα αρκετά αποτελε-σματική: Στη σύγχρονη, "αθεϊστική" εποχή, όλοι πια μιλούν για το επικείμενο τέλος του κόσμου, το 666, την Αποκάλυψη, την ερχόμενη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, Όλοι αποδέχονται (λίγο ή πολύ) τις εβραϊκές προφητείες και αναμένουν παθητικά μια Μέλλουσα Κρίση...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2007):*** Εδώ κι ένα χρόνο περίπου καταγράφω τα κρυπτογραφημένα ή όχι *σημεία* που λαβαίνω καθημερινά από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Διαπιστώνω, λοιπόν, ότι παρόλο που τα αρνητικά (“κόλαση”) είναι γενικώς πιο κραυγαλέα από τα θετικά (“παράδεισος”), σχεδόν αλληλοεξουδετερώνονται αριθμητικά μεταξύ τους -άρα δεν έχουν κανένα ουσιαστικό νόημα. Συνεπώς, δεν μου μεταδίδεται τίποτα, κανένα σοβαρό μήνυμα από κάποιον “πάνσοφο και παντοδύναμο Θεό”.

Προφανώς, το πρόβλημα έγκειται περισσότερο στο μυαλό μου. Για λόγους μάλλον μυστηριώδεις, η προσοχή μου απορροφάται υπερβολικά από ορισμένες συμπτώσεις, λέξεις ή φράσεις που με ταράζουν ανεξέλεγκτα. Γιατί άραγε;

Τώρα, όμως, δεν δέχομαι παθητικά το φαινόμενο, ιδίως τα λεξαριθμικά μηνύματα δεν τα υπολογίζω καθόλου. Αντιμετωπίζω την όλη υπόθεση με σχετική ψυχραιμία και αμφισβήτηση, ωστόσο δεν μπορώ να πω ότι τα δήθεν *σημεία της κόλασης* δεν με επηρεάζουν καθόλου. Περισσότερο, όμως,

με προβληματίζει το ***εφιαλτικό μήνυμα***, το οποίο εξακολουθεί να με κυνηγά στα όνειρά μου. Ευελπιστώ, όμως, ότι με τον καιρό η κατάσταση θα βελτιωθεί...

Ακόμη, σήμερα ολοκλήρωσα την κατασκευή της νέας μου τράπουλας ***Existence*** και την ονόμασα "Saga". Είναι μια ξεχωριστή τράπουλα, καθώς αποτελείται από παλιά χαρτιά της Ουράνιας Αρκάνας και της Ηλιακής Αρκάνας -τις οποίες πρόσφατα αποφάσισα να καταστρέψω. Περιλαμβάνει, επίσης, θέματα εμπνευσμένα από τα παλιά μου εικονογραφημένα χειρόγραφα "Sandra Anderson". Φόρος τιμής σ' ένα παρελθόν που έχει φύγει οριστικά...

Παρασκευή, 2 Νοεμβρίου 2007

Ακόμα ένα επεισοδιακό μάθημα με το Σάββα, ο οποίος σήμερα έχει τα κέφια του.

"Έχετε πάει στη Ρόδο;" με ρωτάει σε μια στιγμή.

"Έχω πάει, πριν από είκοσι χρόνια", του απαντώ.

"Και πόσων χρονών είσασταν, πέντε;" δείχνει γνήσια απορία -να και κομπλιμέντο...

Ύστερα μου αναφέρει κάτι που άκουσε πρόσφατα στην τηλεόραση: "Σύμφωνα με μια σύγχρονη αίρεση, όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονται σήμερα πάνω στη γη έχουν αντικα-τασταθεί από εξωγήινους οι οποίοι μας χειρίζονται εξ αποστάσεως. Είναι σα να κατοικούν μέσα μας!"

Γιατί δεν μου φαίνεται τόσο απίθανη αυτή η εκδοχή;

Βρίσκομαι εδώ από τις 9:10 τη νύχτα και ο Σάββας έχει τόσο πολλές εργασίες, ώστε υπολογίζω να μας πάρουν γύρω στις πέντε ώρες -με τους ρυθμούς που εργάζεται ο μαθητάρας. Όμως, γύρω στις 10:00 γίνεται διακοπή ρεύματος. Μαύρο σκοτάδι, παγερή σιωπή. "Μόνο αυτό μας έλειπε τώρα, κυρία!" ακούγεται η φωνή του Σάββα, μετά από μερικές στιγμές αμηχανίας. Περιμένουμε λίγο μήπως ανάψουν τα φώτα -τίποτα. Ωστόσο, ο νεαρός δεν πτοείται: Σηκώνεται, βρίσκει τρεις φακούς, τους τοποθετούμε πάνω στο τραπέζι και συνεχίζουμε ακάθεκτοι μέχρι τις 11:00. Ύστερα τα παρατάμε, κατόπιν έντονης διαμαρτυρίας του πατέρα του.

Παρασκευή, 9 Νοεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα πλούσιο σπίτι, η μελαχροινή κόρη της οικογένειας ανακαλύπτει πως όταν προφέρει τη φράση "Χρόνος δεν υπάρχει", αρχίζει να αιωρείται στα δωμάτια. Αυτή (εγώ) υψώνεται ως το ταβάνι και πετά/ώ σε όλο το σπίτι, νιώθοντας πολύ όμορφα. Όσοι με βλέπουν, με θαυμάζουν -ακόμη και η ηθοποιός Σόφη Ζαννίνου, η οποία φορά μαύρη μάσκα. Μονάχα οι γονείς μου εκφράζουν αποδοκιμασία: "Αν τώρα κάνει έτσι, τι θα κάνει αργότερα;" ανησυχεί η μητέρα μου. "Όλο με κάτι τέτοια ασχολείται, αντί να κάνει καμιά σοβαρή δουλειά", λέει ο μπαμπάς. Τέλος, βρίσκομαι μέσα σ' ένα λεωφορείο και προσπαθώ να γράψω το όνειρο πάνω σε μια σακούλα με τσιπς.

Πιθανή ερμηνεία: Το όνειρο δείχνει ότι διαθέτω μεν κάποιες ψυχικές δυνάμεις, αλλά αποκαλύπτει και την αληθινή γνώμη που έχουν οι γονείς μου για μένα...

Η Λουίζα με πληροφορεί ότι η μικρότερη αδελφή της, η Υακίνθη, τα τελευταία πέντε χρόνια δεν παραδίδει πια ιδιαίτερα μαθήματα ούτε εργάζεται πουθενά. Όσους μαθητές είχε τους έδιωξε μόνη της για να καταφέρει, λέει, να τελειώσει τη σχολή φυσικής στο πανεπιστήμιο σε ηλικία 35 ετών, ενώ έχει ήδη τελειώσει γεωλογία. Έτσι, τώρα διαθέτει δυο πτυχία (γεωλογίας και φυσικής) μα δεν ενδιαφέρεται να διδάξει σε σχολείο ούτε να δουλέψει σε εργαστήριο ή εταιρεία. Δίνει μεν εξετάσεις στον ΑΣΕΠ αλλά πηγαίνει μάλλον αδιάβαστη· κατά βάθος δεν θέλει να περάσει. Η Υακίνθη δεν είχε ποτέ γκόμενο, ενώ τώρα δεν έχει πια ούτε φίλες. Παράλληλα, παραμελεί την υγεία της: Ο οικογενειακός γιατρός λέει ότι είναι πολύ αδύνατη και ότι έχει αρχίσει να παρουσιάζει κύφωση. Η ίδια, όμως, δύστροπη και πεισματάρα, αρνείται να κάνει ιατρικές εξετάσεις.

Ομοίως ο Μιχάλης, ο 42χρονος αδελφός της Λουίζας, έχει σπουδάσει πληροφορική, είναι σε θέση να κατασκευάζει δικά του προγράμματα, έχει γράψει πέντε σχετικά βιβλία, όμως εδώ και δέκα χρόνια δεν δουλεύει πουθενά. Δεν είχε ποτέ του γκόμενα, τώρα δεν έχει ούτε φίλους και ολοφάνερα πάσχει από

βαθιά κατάθλιψη. Τα δυο αδέλφια μένουν στο ίδιο διαμέρισμα στην οικογενειακή πολυκατοικία, ζουν από ένα ενοίκιο που εισπράττουν, ενώ ο συνταξιούχος πατέρας τους πληρώνει ΤΕΒΕ και για τα δυο παιδιά.

Από την άλλη μεριά, η Λουίζα (απλή απόφοιτος Λυκείου, με εμφάνιση μετριώτερη των αδελφών της) απολαμβάνει όλα τα “αγαθά του Θεού”: Μόνιμη δουλειά σε μεγάλο δικηγορικό γραφείο εδώ και 25 χρόνια, έναν πετυχημένο γάμο, δυο καλά παιδιά. Παρά τη μετριότητά της, διαπρέπει παντού, όλα της πάνε ρολόι και μονάχα εγώ διακρίνω το *παράδοξο* σε όλη αυτή την υπόθεση...

Ζωές που πάνε χαμένες: Την Κυριακή 11 Νοεμβρίου, ξημερώματα, δυο παιδικοί φίλοι του Νάσου, 20 χρονών και οι δυο, ξαδέρφια μεταξύ τους, σκοτώθηκαν σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα καθώς επέστρεφαν από κάποιο κλαμπ. Ο ανηψιός μου είναι απαρηγόρητος. Δυο μέρες αργότερα, η κηδεία των δυο ξαδερφών θα προκαλέσει μεγάλη συγκίνηση σε όλη την περιοχή: Σε μια μάντρα απέναντι από το νεκροταφείο κάποιος θα γράψει το ακόλουθο graffiti με τεράστια μαύρα γράμματα:
ΠΕΤΡΟ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΗ, ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ. ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ 11-11-07.

Στις 12 του μήνα έρχεται στο σπίτι μας η φίλη μας η Θεώνη και θα μας πληροφορεί ότι ένας 30χρονος ανηψιός της αυτοκτόνησε επειδή τον άφησε η γυναίκα του.

Στις 13 Νοέμβρη ο Νάσος πηγαίνει το πρωί στο γυμναστήριο μα δεν βλέπει πουθενά το γυμναστή του. Όπως τον πληροφορούν αμέσως, ο 24χρονος νεαρός σκοτώθηκε με μηχανάκι την Κυριακή. Ο ανηψιός μου γυρίζει πίσω στο σπίτι πολύ στενοχωρημένος και αναγγέλλει στη μητέρα μου: “Γιαγιά, δεν είμαι καλά, δεν ξέρω τι έχω. Τι συμβαίνει στον κόσμο, βρε γιαγιά;” Αμέσως μετά ανεβαίνει στο δωμάτιό του και πέφτει ξερός για ύπνο.

... Όλοι αυτοί οι νέοι που χάνονται κάθε μέρα από ατυχήματα (τα νεκροταφεία είναι πια γεμάτα απ' αυτούς) ή οι μεσήλικες που πεθαίνουν μαζικά από μυστηριώδεις ασθένειες πριν προλάβουν να γεράσουν (αλήθεια, πόσοι προλαβαίνουν πια

να γεράσουν πια;) είναι σαν εκείνα τα ωραία σπίτια που στην εποχή μας τα γκρεμίζουν βιαστικά, πριν προφτάσουν να παλιώσουν, για να υψωθούν στη θέση τους ψυχρές, αντιπαθητικές πολυκατοικίες – πάντα για χάρη της εξέλιξης του Πλέγματος...

Σάββατο, 17 Νοεμβρίου 2007

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ σε γνώριμες περιοχές, παρατηρώντας τα πάντα λεπτομερώς. Όχι τίποτα σπουδαίο μα... Ξυπνώ με μια υπέροχη αίσθηση εξισορρόπησης. Μήνες είχα να ξυπνήσω τόσο ευχάριστα...

Καφές και κουλουράκια στο σαλόνι της φίλης μου της Λένας, όπου με αρκετό καμάρι μου διηγείται φάσεις από τα παιδικά της χρόνια ως πάμπλουτη και δημοφιλής κόρη του προέδρου στο Νεραϊδοχώρι Τρικάλων. *Όπως η καλή μέρα φαίνεται απ' το πρωί, έτσι και ο τυχερός άνθρωπος φαίνεται από την παιδική του ηλικία.*

Η ώρα περνά ήρεμα κι ευχάριστα, ωστόσο δεν μπορώ να παραβλέψω ότι η Λένα δεν είναι αυτή που ήταν άλλοτε. Τώρα μιλά πολύ, συνεχώς για τον εαυτό της, κομπάζοντας διαρκώς σχετικά με το πόσο ξύπνιοι είναι η ίδια και ο άνδρας της, που τα έχουν καταφέρει τόσο καλά στη ζωή τους: Διατηρούν μια πετυχημένη οικογένεια με δυο αγόρια που σπουδάζουν, έχουν καλοπληρωμένες δουλειές, πλούσια κοινωνική ζωή, χρήμα με ουρά. Συνεχώς αγοράζουν καινούργια έπιπλα και gadgets, τα οποία η Λένα επιδεικνύει αδίστακτα: “Το βλέπεις το νέο μας κρεβάτι με στρώμα νερού; Στοίχισε 2500 ευρώ! Κι εκείνο το έπιπλο για την τηλεόραση; Μας κόστισε 1800 ευρώ!” (λες και τη ρώτησα). Δεν ενδιαφέρεται ν' ακούσει το παραμικρό για μένα· αν αναφέρω οτιδήποτε για τον εαυτό μου, φροντίζει αμέσως να με μειώνει, με ύφος μάλλον ειρωνικό: “Πόσο παίρνεις την ώρα για τα ιδιαίτερα; 7 ευρώ;” ... “Έχεις καθόλου μαθητές;” ... “Καμιά επιτυχία;”. Κάποια στιγμή αναφέρω ότι ο ανηψιός μου ο Θανάσης είναι κατά βάθος ευαίσθητο παιδί κι αμέσως η Λένα σπεύδει να μου κόψει το βήχα: “Όσοι είναι ευαίσθητοι δεν επιβιώνουν, μονάχα οι σκληροί επιβιώνουν!”

Αν, μάλιστα, της μιλήσω για τα χόμπι μου ή για οτιδήποτε με κάνει να αισθάνομαι όμορφα, μου πετάει αμέσως τη σπόντα για “μερικές-μερικές γεροντοκόρες, που ασχολούνται με σαχλαμάρες και δεν έχουν κάνει τίποτα στη ζωή τους επειδή δεν έχουν μυαλό, ούτε κανένα λόγο ύπαρξης”. Εγώ γενικά της απαντώ με διπλωματία, μην τυχόν και χαλάσω τη σοβαρή φιλία. Στο εξής, πάντως, θεωρώ σκόπιμο να μη της λέω τίποτα για τον εαυτό μου επειδή σίγουρα εκνευρίζεται όταν ακούει το παραμικρό για μένα. Σαφέστατα, πρόκειται για μια προκλητικά τυχερή κότα, που ο “Θεός του κόσμου τούτου” την αγαπά επειδή δεν μπορεί να σκεφθεί τίποτα πέρα από το χρήμα και το status...

“Απόλυτο Κακό”: Παράξενο, πάντως: Εγώ, μια κακομοίρα αποτυχημένη γεροντοκόρη, που ζω μια “άδεια, χωρίς νόημα ζωή”, έχω ήδη γεμίσει πέντε χοντρούς τόμους με αξιοσημείωτα γεγονότα, σκέψεις, ιδέες, ακόμη και μεταφυσικές εμπειρίες μου, απολαμβάνοντας την κάθε γραμμή που γράφω. Αυτή η “άδεια” και “χωρίς νόημα” ζωή μου με εμπνέει με το παραπάνω.

Όλοι αυτοί οι βολεμένοι, ευτυχισμένοι, καθώς-πρέπει οικογενειάρχες, που τα έχουν όλα και ζουν μια “γεμάτη, πετυχημένη, όλο νόημα ζωή”, πώς και δεν κάθονται ποτέ να καταγράψουν το παραμικρό γεγονός από αυτή την τόσο σπουδαία ζωή τους; “Εμείς δεν έχουμε ελεύθερο χρόνο για σαχλαμάρες, εμείς είμαστε σοβαροί άνθρωποι”, θα αντιτάξουν μερικοί. Για να λουφάζουν πέντε ώρες την ημέρα μπροστά στην τηλεόραση, βρίσκουν το χρόνο.

Τόσο δεν τους εντυπωσιάζει τίποτα πια; Τόσο τα θεωρούν όλα φυσικά και αυτονόητα, όσα συμβαίνουν στους ίδιους αλλά και στον κόσμο γύρω τους; Ή, μήπως, δεν εκτιμούν τίποτα απ' όλα όσα έχουν επειδή δεν τους αρκούν “όλα”; Προφανώς, θέλουν περισσότερα από “όλα”. Μάλλον γι' αυτό δεν τους εμπνέει τίποτα. Από την άλλη πλευρά, πόσο αξίζει τον κόπο να περιγράψει κανείς μια ζωή που κυλάει σαν καλοκουρδισμένο ρολόι;

* * * *

Τρίτη, 20 Νοεμβρίου 2007

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Είναι βράδι, έχει έλθει η Περσεφόνη στο σπίτι (δυόμισι μήνες είχε να φανεί), κουβεντιάζουμε ζωηρά κι ευχάριστα για τρεις ώρες ώσπου, κατά τις 22:40, μου ανακοινώνει πως έφθασε η ώρα να φύγει. Ωστόσο, δεν σηκώνεται από την πολυθρόνα, ούτε συνεχίζει καμιά συζήτηση. Απορώ καθώς την παρατηρώ να τρίβει τα μάτια της για κανένα πεντάλεπτο, μέχρι που την ακούω να αναγγέλλει με αργή, υποβλητική φωνή: “Στο πυρ το εξώτερον...” (παύση) “...θα στείλω όλους τους μαθητές μου! Purgatory!” καταλήγει θριαμβευτικά και ξεντώνεται χαμογελώντας, λες κι έχει μόλις ξυπνήσει από ύπνωση. Μένω εμβρόντητη, σα να μ' έχει χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Παρά την ταραχή μου, δεν δείχνω τίποτα στην Πέρσα, η οποία τώρα σηκώνεται κι ετοιμάζεται να φύγει. Την αποχαιρετώ εγκάρδια, σα να μη συμβαίνει τίποτα.

Μόλις μένω μόνη, ο νους μου αρχίζει αυθόρμητα να δουλεύει πυρετωδώς, προσπαθώντας να αναλύσω το ανωτέρω ***σημείον*** όσο πιο λογικά γίνεται. Κατ' αρχήν, υποθέτω ότι η Περσεφόνη έχει αναπτύξει κάποια παράξενη τηλεπάθεια: ήταν σα να ήλθε σε διαμεσική επαφή με κάποιο μοχθηρό πνεύμα, το οποίο της υπέβαλε τη συγκεκριμένη φράση κι εκείνη υπάκουσε σαν κουρδισμένη. Γρήγορα, όμως, το μυαλό μου πάει να

εκραγεί από τον καταιγισμό των συνειδητοποιήσεων, καθώς μου είναι πλέον ολοφάνερο ότι εκείνη η τελευταία φράση της φίλενάδας μου δεν ήταν ούτε τυχαία, ούτε ασυνείδητη!

Η Μαύρη Αλήθεια: Στις μέρες που ακολουθούν, εκείνα τα τελευταία λόγια της Πέρσας αντηχούν συνεχώς στο νου μου. Προσπαθώ να κατανοήσω τη σημασία τους (γιατί να προφέρει κάτι τέτοιο, έτσι ξαφνικά, χωρίς λόγο;) και καταλήγω σε νέα δραματικά συμπεράσματα: Όλη αυτή η τρομακτική πνευματική περιπέτεια (*σημεία* και *εφιαλτικό μήνυμα*) στην οποία έχω περιπέσει εδώ κι ενάμισι χρόνο, αποτελεί προϊόν μαγείας!

Πριν ξεστομίσει η Πέρσα εκείνα τα απαίσια λόγια δεν θα το φανταζόμουν ποτέ, τώρα όμως είμαι πεπεισμένη γι' αυτό: Πρόκειται για εξαιρετικά κακόβουλη μαύρη μαγεία η οποία συντονίζει γύρω μου *σημεία της κόλασης*, κυρίως όμως συντονίζει το πνεύμα μου έτσι ώστε να κολλάει σ' αυτή την αρρωστημένη θρησκευτική σκεπτομορφή!

Πιθανότατα η κυρία δεν το έχει κάνει μόνη της αλλά σε συνεργασία με τη σατανιστική οργάνωση (κύκλωμα) στην οποία ανήκει -ίσως η Σαϊεντολογία: Αυτοί πιστεύουν στα engrams (λεκτικά μηνύματα που εντυπώνονται στο ασυνείδητο όταν ο νους βρίσκεται σε κατάσταση μειωμένης αντίληψης και επηρεάζουν αρνητικά ολόκληρη τη ζωή του ατόμου). Ταιριάζει: Ίσως να μου στέλνουν υποβολές μακράς αποστάσεως με το engram "κόλαση"! Απ' ότι μου έχει πει η ίδια η Πέρσα, έχει έλθει σε επαφή με τη Σαϊεντολογία, δεν έγινε ποτέ μέλος τους (λέει), όμως λαβαίνει από αυτούς ενημερωτικά φυλλάδια εδώ και δώδεκα χρόνια! Κι εγώ κάποτε πέρασα από την εν λόγω οργάνωση (βλ. 29 Δεκ. 1991), μάλιστα αγόρασα και το βιβλίο τους. Σε μένα γιατί δεν έστειλαν ποτέ ενημερωτικά φυλλάδια;

Ανέκαθεν μου συνέβαιναν αλλόκοτα σημαδιακά γεγονότα σε εξόδους μου με την Πέρσα, γεγονότα που συχνά έμοιαζαν “στημένα” και τα απέδιδα σε δράση κυκλωμάτων. Λοιπόν, μόλις τώρα διαπιστώνω ότι δεν πρόκειται για απλά κυκλώματα! *Τελικά, ποτέ δεν ξέρεις τι κάνει ο καθένας...*

Η γυναίκα πρέπει να είναι παρανοϊκή: Από τη μία με μισεί θανάσιμα (αν και το έκρυβε πολύ επιμελώς τόσα χρόνια)

κι από την άλλη επιδιώκει την παρέα μου (τώρα πια σπάνια· μάλλον, διατηρεί σχέσεις μαζί μου μόνο και μόνο για να με παρακολουθεί και να ενημερώνει την κλίκα της).

Έπρεπε να την είχα κάνει πέρα την Πέρσα εδώ και πολλά χρόνια, από τότε που είχα τις πρώτες βάσιμες υποψίες ότι είχε εισχωρήσει σε ύποπτα κυκλώματα -από τις αρχές του 1995 (πριν 12 χρόνια!). Δυστυχώς, όμως, είπα "δε βαριέσαι" επειδή τότε δεν μπορούσα καν να διανοηθώ τι είναι ικανά να μου σκαρώσουν τα εν λόγω κυκλώματα...

Δεν μπορώ να φανταστώ για ποιό λόγο μου έχουν κάνει τόσο κακά μάγια. Γνωρίζω, βέβαια, ότι η Πέρσα σκύλιασε μόλις ξεκίνησα κι εγώ να παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών· άλλωστε, μου έχει δηλώσει ουκ ολίγες φορές, εμμέσως πλην σαφώς, ότι με θεωρεί ανίκανη ως δασκάλα. Δε νομίζω, όμως, ότι αυτός είναι ο λόγος: Διδάσκω αγγλικά από το φθινόπωρο του 2000, αλλά τα πρώτα *σημεία* εμφανίστηκαν το καλοκαίρι το 2005. Το θέμα είναι ότι πρέπει να την απομακρύνω επειγόντως, με τέχνη, καθώς μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνη! Προς το παρόν, θα είμαι πολύ επιφυλακτική απέναντί της: Δεν πρόκειται να της ξαναπώ το παραμικρό για μένα, ούτε για τυχόν σχέδιά μου, ούτε για τα μαθήματά μου, τίποτα...

Πέμπτη, 29 Νοεμβρίου 2007

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Δεν μου αρέσει πια να περνώ μέσα από την Πλατεία Μακεδονίας. Κάποτε μου άρεσε: Εκεί υπήρχε πράσινο και σχετική γαλήνη – μια μικρή όαση στο τσιμέντο του Matrix, έστω κι αν αποτελεί τον αυλόγυρο του νεκροταφείου Γλυφάδας. Πράσινο υπάρχει ακόμη εκεί, ωστόσο το Matrix έχει τον τρόπο να μολύνει την παραμικρή όμορφη γωνιά μέσα στην πόλη:

Εδώ και κανένα χρόνο η πλατεία έχει καταντήσει κυνοτροφείο και αποχωρητήριο σκύλων. Περπατώντας εκεί, αποκλείεται να μην πέσεις πάνω σε 4-5 σκυλιά τουλάχιστον, που οι κύριοί τους τα αφήνουν ελεύθερα να τρέχουν πέρα-δώθε γαυγίζοντας επιθετικά σε όποιον "ξένο" τολμήσει να περάσει. Επίσης, πρέπει να προσέχεις πολύ πού πατάς, επειδή ανά μισό

μέτρο υπάρχουν ακαθαρσίες σκύλων. Τα απογεύματα μαζεύονται καμιά τριανταριά νοματαίοι παρέα με τα γομάρια τους και καμαρώνουν όλοι μαζί σαν γύφτικα σκεπάρνια. Το "σκυλοκύκλωμα", τους αποκαλώ εγώ.

Απαίσια γράφιτι ξεπετάγονται πλέον από παντού: Πάνω στη μάντρα του νεκροταφείου, πάνω στην πίστα αναρρίχησης (Ποτέ δεν τη συμπάθησα: Ασχημαίνει το χώρο και ζήτημα είναι αν την έχει χρησιμοποιήσει κανείς ποτέ), ακόμη και πάνω στις πέτρινες πλάκες του μονοπατιού που διατρέχει την πλατεία.

Μεγάλη ηχορύπανση περικυκλώνει πια την πλατεία, τις περισσότερες ώρες της ημέρας, εφόσον εκεί έχει στηθεί μια πιάτσα ταξί κι ένα καινούργιο ιδιωτικό σχολείο απέναντι. Ταξιτζήδες και κουτσούβελα ουρλιάζουν διαρκώς, σαν εκστασιασμένα. Αυτό, βέβαια, είναι το λιγότερο που με ενοχλεί...

Πέμπτη, 6 Δεκεμβρίου 2007

Με έχει φωνάξει ο Σάββας για έκτακτο μάθημα επειδή το Σάββατο δίνει προφορικά για Lower. Μόλις καθόμαστε στο γραφείο του, μου αναγγέλλει σοβαρά: "Έχω να σας δείξω κάτι αλλά μη το πείτε πουθενά! Έχω όλα τα θέματα για το προφορικό διαγώνισμα!" Στη συνέχεια, μου παρουσιάζει μια λίστα με 28 ερωτήσεις και θέματα που του έδωσαν στο φροντιστήριο αγγλικών όπου φοιτά. Πάνω σ' αυτές τις ερωτήσεις και τα θέματα του κάνω μάθημα, μόνο συνομιλία αυτή τη φορά. Δεν μιλάει σωστά, μα προσπαθεί. "Γραπτά δώσαμε το περασμένο Σάββατο. Καλά τα πήγα! Εύκολα ήταν!" με πληροφορεί ο νεαρός με σιγουριά, λίγο αργότερα.

Παραξενεύομαι που τα βρήκε τόσο εύκολα, δεδομένου ότι το αγγλικό λεξιλόγιό του είναι το πολύ για τρίτη τάξη, γραμματική δεν ξέρει καθόλου, ενώ το συντακτικό του είναι απαράδεκτο. Κάτι μου λέει, πάντως, ότι ο Σάββας θα πάρει το πολυπόθητο χαρτί, παρά την ασχετοσύνη που τον δέρνει...

Σάββατο, 8 Δεκεμβρίου 2007

Βραδινή έξοδος με τη συνηθισμένη παρέα: τη Φιλιώ, την Ευγενία και το Νικήτα. Έχω έλθει λίγο νωρίτερα στο ραντεβού

και θαυμάζω τις εντυπωσιακές βιτρίνες του Attica: Κάθε μία αναπαριστά μια πρωτεύουσα, λουσμένη σε διαφορετικό χρώμα φωτισμού: Μπλε Νέα Υόρκη, κόκκινο Λονδίνο, ροζ Παρίσι, μωβ Άμστερνταμ, κόκκινο Βερολίνο, πράσινη Μόσχα, κίτρινο Τόκυο.

Όταν καταφθάνουν οι υπόλοιποι, καταλήγουμε στο κοντινό μπαρ "Supper". Συμπαθητικό, υποβλητικό περιβάλλον, καλή μουσική, ευχάριστη κουβέντα – αν και δυσκολεύομαι κάπως να την παρακολουθήσω: Ως συνήθως, η Φιλιώ και η Ευγενία κάθονται δίπλα-δίπλα και συνομιλούν μάλλον χαμηλόφωνα, ενώ εγώ με το Νικήτα είμαστε απέναντί τους. Μόλις ο νεαρός πάει να μου πει δυο λόγια, η Ευγενία σπεύδει αμέσως να τον νουθετήσει: "Έλα, σταμάτα, όλο βλακείες λες, μην ενοχλείς την Υβόννη!". Λίγο αργότερα ο νεαρός παίρνει την απόδειξη και φτιάχνει με αυτήν μια χάρτινη βαρκούλα. Η ξαδέρφη του σπεύδει να τον μαλώσει ξανά: "Όλο βλακείες κάνεις!"

Έτσι γίνεται πάντα: Όποτε βγαίνουμε, η Ευγενία δεν αφήνει τον Νικήτα αρθρώσει κουβέντα και τον αποπαίρνει διαρκώς, πράγμα που αρχίζει να με ενοχλεί. Αν δεν τον θεωρεί αρκετά κόσμιο, γιατί τον κουβαλάει τότε; Ο Νικήτας είναι ήσυχος κι ευγενικός, δεν με ενοχλεί η παρουσία του, ωστόσο αναρωτιέμαι: Αν είχα εγώ έναν προβληματικό ξάδερφο, θα τον κουβαλούσα μαζί μου κάθε φορά που βγαίνω με τις φίλες μου; Φυσικά όχι, εγώ δεν θα τολμούσα σε καμία περίπτωση...

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου 2007

Ο Κώστας, ετών 59, αδελφός της θείας Πηνελόπης, βρέθηκε ότι πάσχει από καλπάζουσα λευχαιμία. Εδώ και κανένα μήνα παραπονιόταν ότι τον πονούσαν πολύ τα πόδια του και δεν μπορούσε πια ούτε να περπατήσει. Του ήλθε εντελώς ξαφνικά: τη μία μέρα ήταν υγιής, την άλλη είχε σοβαρό πρόβλημα υγείας. Τώρα είναι κατάκοιτος στο νοσοκομείο και περιμένει το τέλος. "Τόση ατυχία, πια; Πριν από ένα χρόνο έχασα τον άνδρα μου, τώρα θα χάσω και τον αδελφό μου;" λέει η θεία Πηνελόπη.

Τελευταία φορά που είδα τον Κώστα ήταν πριν δυο βδομάδες στο σπίτι της θείας Πηνελόπης. Με είχαν φωνάξει για

να κάτι κλουβιά με πουλιά του Κώστα πάνω από μια ντουλάπα στην αυλή, επειδή εκείνος δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος.

Μια χαρά άνθρωπος ήταν ο Κώστας: Εμφανίσιμος, ξανθός και γαλανομάτης, κοσμοπολίτης, ευγενικός, λογικός και μετρημένος -παρόλα αυτά δεν παντρεύτηκε ποτέ. Αν δεν ήταν τόσο μεγαλύτερός μου, κι αν είχαν έλθει κάπως αλλιώς τα πράγματα, τότε ίσως θα μπορούσαμε να έχουμε ταιριάξει μαζί...

Πέμπτη, 20 Δεκεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα σ' ένα λεωφορείο έχω μόλις γνωρίσει έναν νέο, ωραίο, μελαχροινό άνδρα. Ωστόσο, αυτός κατεβαίνει από το όχημα και προσπαθεί να μου ξεφύγει. Δεν δείχνει καθόλου πρόθυμος ν' ανταλλάξουμε τηλέφωνα. Σύντομα ανακαλύπτω πως μένει σ' ένα γραφικό, απομονωμένο νησί, τον Άγιο Νικόλαο. Μπορεί κανείς να φθάσει εκεί μέσω μιας λεπτής λωρίδας ξηράς. Θέλω να πάω εκεί, σκέπτομαι ότι δεν πρέπει να τον χάσω...۩

Το κασετόφωνο Bluesky που αγόρασα πριν από ένα μήνα έχει ήδη αρχίσει να μην παίζει σωστά τις κασέτες, παραμορφώνοντας τελείως τον ήχο. Έτσι, σήμερα το πήγα στην αντιπροσωπεία κι εκεί μου είπαν πως θα είναι έτοιμο σε δέκα μέρες. Η απόδειξη που μου έδωσαν έχει αύξοντα αριθμό 0539 (= Η ΚΟΛΑΣΙΣ) μα δεν ταράχτηκα ιδιαίτερα από αυτό το λεξαριθμικό ***σημείον***. Δεν μασάω πια...

“Κάτι γίνεται με σένα, κάτι υπάρχει στο σπίτι σου και χαλάει τις μηχανές! Δεν μπορεί να χαλάει αμέσως, οτιδήποτε αγοράζεις! Ίσως επειδή δεν συμπαθείς την τεχνολογία!” συμπεραίνει η αδελφή μου, μόλις της αναφέρω τα καθέκαστα -αλλά όχι το σημείον, βέβαια. Δεν έχω πει το παραμικρό σε κανέναν, ούτε στην οικογένεια, ούτε σε φιλους για τα *σημεία...*

Εντέλει, το κασετόφωνο θα το πάρω πίσω ένα μήνα αργότερα. Θα παίξει κανονικά μέχρι τα μέσα του Φλεβάρη. Ύστερα θα ξαναχαλάσει, παραμορφώνοντας και πάλι τον ήχο της κασέτας. Στο εξής θα το κρατά η αδελφή μου για ν' ακούει ραδιόφωνο.

Σάββατο, 22 Δεκεμβρίου 2007

Βραδινή έξοδος με τη Φιλιώ στη Στοά Κοραή: Παρόλο το φόβο των "σημείων" που με συνοδεύει αδιάλλειπτα εδώ και σχεδόν δυο χρόνια, τελικά περνώ καλύτερα από πριν! Άλλοτε, όταν έβγαινα έξω σε καφετέριες, εστιατόρια κλπ, ουσιαστικά υπέφερα επειδή δεν άντεχα όλο αυτό το συρφετό γύρω μου: Δυνατές μουσικές, συνεχής οχλαγωγία, κομπολόγια ή κλειδιά που χτυπούν μανιωδώς κλπ. Τώρα, όμως, τα έχω ξεχάσει όλα αυτά. Δεν τα θεωρώ πλέον ενοχλήσεις -άλλωστε οι ωτοασπίδες που φοράω διαρκώς αποσοβούν πολλούς ενοχλητικούς θορύβους γύρω μου...

Τρίτη, 25 Δεκεμβρίου 2007

✿ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης. Μαζευτήκαμε όλη η οικογένεια και φάγαμε γαλοπούλα γεμιστή, ρολό κοτόπουλο, παστίτσιο, τυροπιτάκια, σαλάτα λάχανο/καρότο, ψητά λουκάνικα κλπ. Παρόντες ήταν επίσης η Τούλα, η τωρινή γυναίκα του Χαράλαμπου, και τα δυο παιδιά της: η 10χρονη Μιχαέλα και ο 7χρονος Ανδρέας.

Σε μια στιγμή, η Μιχαέλα ρώτησε την αδελφή μου ποιά ήταν η πιο συναρπαστική ιστορία που έζησε με τον Λάμπη. Η Αλίκη αστειεύτηκε πως ο πρώην σύζυγός της ήθελε πάντα να την ξεφορτωθεί, γι' αυτό μια μέρα βάλθηκε να της δείξει πώς γίνεται η κατάδυση με μπουκάλες. Θεώρησε, μάλιστα, σκόπιμο να της δείξει από το πρώτο κιόλας μάθημα πώς φυσάς αέρα στο στόμα ενός άλλου δύτη που του έχει τελειώσει το οξυγόνο! Η Αλίκη πανικοβλήθηκε, ήπιε μπόλικο νερό και μόλις που κατάφερε να ξαναβγεί στην επιφάνεια. "Είμαι εφτάψυχη, σαν τις γάτες", κατέληξε γελώντας.

Λίγο αργότερα είπα στο Γιάννη ότι επιθυμώ το μωρό του να είναι κορίτσι, επειδή

"Ανηψιούς έχω δύο· τώρα χρειάζομαι μια ανηψιά!"

"Μα γιατί;" έκανε ο Γιάννης, όλο απορία. Σίγουρα, δεν θέλει κορίτσι.

Όσο για τη μέλλουσα σύζυγο του ανηψιού μου, η 20χρονη Μαρίνα τήρησε σιγήν ιχθύος καθ' όλη τη διάρκεια της

συνεστίασης και δεν ξεκόλλησε ούτε στιγμή από τον άνδρα και αφέντη της. Ο ανηψιός μου δεν έπαψε να την παρακολουθεί ούτε δευτερόλεπτο, μην τυχόν η γυναίκα του πει ή κάνει το παραμικρό χωρίς την δική του έγκριση. Τον υπακούει τυφλά, ωστόσο ο Γιάννης δεν παύει να δηλώνει πως
"Η γυναίκα της ζωής μου είναι η γιαγιά!"

Μόλις φάγαμε, το ζευγαράκι σηκώθηκαν από το τραπέζι, γέμισαν ένα τάπερ με φαγητά και το πήγαν στον Χαράλαμπο, ο οποίος έτυχε να δουλεύει σήμερα -καθότι εδώ και πολλά χρόνια εργάζεται σαν μόνιμος υπάλληλος του Δήμου Γλυφάδας. Δεν έλειψαν πάνω από μισή ώρα.

Ο Ανδρέας έδειχνε ιδιαίτερες συμπάθειες στον Θανάση, όλο τον αγκάλιαζε και ξάπλωνε στα γόνατά του. Τον έχει για πρότυπο, μου φαίνεται. Η Μιχαέλα καθόταν δίπλα μου, ήταν φιλική μαζί μου και κάποια στιγμή μου έδειξε το εντυπωσιακό δαχτυλίδι που φορούσε. Ήταν της μητέρας της, μου εξήγησε. Ύστερα, μου έδειξε τον αριθμό 925 και με ρώτησε: "Καράτια είναι αυτά;" Εγώ της εξήγησα ότι επρόκειτο για κράμα ασημιού. Έμεινα ήρεμη και χαλαρή καθ' όλη τη διάρκεια της συνεστίασης, δεν ανησύχησα για "σημεία" κλπ σαχλαμάρες. Απλά μια χαρούμενη ανάμνηση...

Πέμπτη, 27 Δεκεμβρίου 2007

Εδώ και λίγο καιρό, κάθε νύχτα, όταν ο Νάσος επιστρέφει από τις εξόδους του κατά τις 3:00-4:00 το πρωί, μόλις μπαίνει στο κλιμακοστάσιο φωνάζει: "Καληνύχτα γιαγιά, καληνύχτα παππού! Καλό ξημέρωμα!". Η μητέρα μου ξυπνάει με τις αγριοφωνάρες του και τον καληνυχτίζει χωρίς να διαμαρτύρεται για το ξύπνημα στη μέση της νύχτας. Ο μπαμπάς δεν ξυπνάει ποτέ, προφανώς επειδή δεν πολυακούει.

Απόψε η μητέρα μου δεν ξύπνησε με την έφοδο του Νάσου. Ο νεαρός μπήκε μέσα στο υπνοδωμάτιο και τη γαργάλισε στο πόδι, ώσπου άκουσε την πολυπόθηση "καληνύχτα" από τη γιαγιά του...

Δευτέρα, 31 Δεκεμβρίου 2007

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με άλλα άτομα παίζω ένα πολεμικό παιγνίδι με κούκλες που έχουν τη μορφή ηρώων του Ντίσνεϋ (Peter Pan, Captain Hook, Tinker Bell). Ξεχωρίζει μια διαφορετική κούκλα/πολεμίστρια με μωβ στολή και κοντά μαύρα μαλλιά. Όλες οι φιγούρες είναι εφοδιασμένες με όπλα και σπαθιά και στέκονται γύρω από ένα όμορφο, πολύχρωμο, χαρτονένιο κάστρο, που εγώ και οι συμπαίκτες μου πρέπει να συναρμολογήσουμε μόνοι μας.

Σε μια στιγμή, το σκηνικό και οι πλαστικοί ήρωες ζωντανεύουν και παίρνουν φυσικό μέγεθος. Στέκομαι και θαυμάζω τον υπέροχο κήπο με τους πολύχρωμους λουλουδιασμένους θάμνους και τη μεγάλη γραφική λίμνη, που είναι γεμάτη νούφαρα. Πλήθος χρώματα και πολύτιμοι λίθοι αστράφτουν στο φεγγαρόφωτο, ενώ έχει πια σκοτεινιάσει. Ξαφνικά, με έκπληξή μου παρατηρώ ότι τις πόρτες και τα παράθυρα του κάστρου διακοσμούν λευκές νεκροκεφαλές, ενώ ένας γέρος καίει ξερόχορτα λίγο πιο πέρα. Κάπου μέσα στον κήπο βλέπω τη θεία Πηνελόπη.

Επαλήθευση: Νωρίς το πρωί μαθαίνουμε ότι αποβραδίς πέθανε ο Κώστας, ο αδελφός της θείας Πηνελόπης, που εδώ και λίγους μήνες έπασχε από καλπάζουσα λευχαιμία.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2007):*** Δυστυχώς, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** έχει γίνει ακόμα συχνότερο, εφόσον έρχεται πια σχεδόν κάθε νύχτα και με ταράζει. Έτσι, στις 18 του μήνα ξαναπήγα στην ψυχίατρο. Φάνηκε ικανοποιημένη που με είδε, είπε ότι δεν έπρεπε να σταματήσω τα χάπια και τώρα “θα τα παίρνουμε για κανένα χρόνο!” *Έχω μπλέξει πολύ άσχημα...*

Όσο για τα ***σημεία***, συνεχίζω την προσεκτική παρατήρηση και καταγραφή τους και διαπιστώνω πως έχουν μειωθεί κάπως, ενώ αρκετά από αυτά είναι αντικρουόμενα. Με δυο λόγια, δεν υπάρχουν “θεϊκά μηνύματα”. Υπάρχουν μόνο διαβολικές συμπτώσεις ελεγχόμενες από κακοποιά πνεύματα – αυτά που με έχουν βάλει στόχο από τότε που γεννήθηκα...

Άλλωστε, υπάρχει και η θετική όψη της υπόθεσης: Χωρίς

τα *σημεία* και το *εφιαλτικό μήνυμα* δεν θα ξεπερνούσα ποτέ το πνευματικό επίπεδο του “γιατί δεν είμαι δημοφιλής;” ... “γιατί δεν βρίσκω άνδρα;” ... “γιατί δεν μου τηλεφωνεί πια η Πέρσα;” ... “Γιατί με αποφεύγει η Λουίζα;” κ.ο.κ. Τώρα, όμως, χάρη στις τρομακτικές εμπειρίες που βιώνω εδώ και δυο χρόνια, αυτά τα τετριμμένα θέματα δεν με απασχολούν πια. Τώρα μπορώ να απαντήσω σε όλα αυτά τα “γιατί”.

Και κάτι άλλο: Εδώ και κανένα χρόνο δεν παρατηρώ πια μουρλούς με κομπολόγια και κλειδιά να περιφέρονται συνεχώς γύρω μου, μόλις ξεμυτίσω από το σπίτι. Τι έγιναν όλοι αυτοί άραγε; Πού εξαφανίστηκαν; Απάντηση: Ο “Θεός αυτού του κόσμου” δεν τους εξαπολύει πλέον εναντίον μου είτε επειδή έχω μάθει να τους αντιμετωπίζω (χάρη στις ωτοασπίδες), είτε επειδή τώρα φροντίζει να με απασχολεί περισσότερο με νέα, πιο αφύσικα προβλήματα...

Συνειδητοποιήσεις

Τρίτη, 8 Ιανουαρίου 2008

Η Περιπέτεια του Μεσημεριού: Μια κοπέλα ψάχνει και συλλέγει έξι αντικείμενα που χρειάζονται για να λυθούν τα μάγια που της έχουν κάνει: μια καρδιά, ένας δακτύλιος, ένας κύλινδρος κ.ά., κρεμαστά, μεταλλικά, πολύχρωμα. Ύστερα η κοπέλα κάθεται σκυφτή και μια μάγισσα με μακριά μαύρα μαλλιά στέκεται από πάνω της και προφέρει ένα ξόρκι λυσίματος στα γερμανικά.

Τότε, ένας άνδρας (νέος, πανέμορφος, με πλούσια ξανθά μαλλιά ως τους ώμους, ένα μάτι πράσινο κι ένα γαλάζιο) σπεύδει να εμποδίσει τη διαδικασία. Είναι αυτός που έκανε τα μάγια στην κοπέλα. Εγώ τρέχω και ανακόπτω τη δράση του με δική μου μαγεία.

“Γιατί;” τον ρωτώ.

“Δεν με ήθελε”, μου απαντά αυτός.

Πιο πέρα βλέπω πολλά αγόρια μαζεμένα, όλα όμοια μεταξύ τους, ντυμένα με μαύρες λαστιχένιες στολές. Τα παιδιά αυτά αποτελούν καρπό γενετικών πειραμάτων και είναι εκ φύσεως κακόψυχα. Νιώθω κατάθλιψη...۩

Ένα ατυχές γεγονός: Η μοναδική κούκλα που έχω ακόμη από τα παιδικά μου χρόνια (μου την είχε φέρει ο πατέρας μου από το εξωτερικό όταν ήμουν εννέα ετών) χάλασε σήμερα: Την βρήκα και με τα δυο πόδια σπασμένα από ψηλά, στις "ελιές". Δεν φτιάχνεται, αναγκαστικά θα την πετάξω. Θα κρατήσω μονάχα τα λευκά παπουτσάκια...

Παρασκευή, 11 Ιανουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ωραίο χωριό όπου μένει η κυρία Χριστίνα, η πρώην ψιλικατζού. Στέκομαι σε μια πλατεία, όπου δεσπόζει μια εκκλησία με λουλουδιασμένο κήπο ολόγυρα. Πιο πέρα ορθώνεται ένας μεγάλος φοίνικας. Πάνω σ' ένα κλαδί του αφήνω το χρυσό μου βραχιόλι. Μια ομάδα από (μάλλον καθολικούς) θρησκευόμενους εκτελούν χορευτικούς σχηματισμούς, πέφτουν συνεχώς πάνω μου κι έτσι δεν μπορώ να φθάσω και να ξαναπάρω το βραχιόλι μου. Προσπαθώ να τους ξεφύγω μα αυτοί όλο μπροστά μου βρίσκονται.

Τελικά, γλυστρώ μέχρι τον κήπο κι από εκεί έξω, στους δρόμους. Πιο πέρα φαίνεται ένας ψηλός λόφος γεμάτος δένδρα, μάλλον πεύκα. Ανεβαίνω εκεί, κι από ψηλά διακρίνω τη γαλήνια θάλασσα με τη δαντελωτή ακτογραμμή. Αισθάνομαι χαρούμενη και το όνειρο γίνεται *διαυγές*. Αποζητώ το χρυσό μου βραχιόλι κι επιθυμώ να ξαναβρεθώ στην πλατεία. Αφήνομαι χαλαρά στον άνεμο αλλά αυτός με οδηγεί κάπου πιο ψηλά στο βουνό. Ξαναδοκιμάζω να πετάξω και τότε καταλήγω πλάι σ' ένα δένδρο του λόφου, που μοιάζει με χουρμαδιά.

Αυτή τη φορά, καθώς πετάω μαλακά κι ευχάριστα, ο άνεμος με φέρνει έξω από το παλιό ψιλικατζίδικο. Παρατηρώ για λίγο τη γνώριμη τζαμαρία, είναι και η κυρία Χριστίνα εκεί.
"Έχετε ακόμη το μαγαζί;" τη ρωτώ.
"Όχι, έχει κλείσει", μου αποκρίνεται. Δίπλα της υπάρχει ένα γυμνό μικρό βρέφος.
"Ο μονάκριβος εγγονός μου", λέει και χαμογελά

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 2008

Το πρωί, κατά τις 10:15, τηλεφωνεί η μητέρα μου και προστάζει να πάω στην τράπεζα να σηκώσω από το λογαριασμό μου 200 ευρώ για να τα δώσω στο Γιάννη, ο οποίος θέλει να αγοράσει κάποιο μηχάνημα για τη βάρκα ψαρέματος του πατέρα του. Θα μου τα επιστρέψει στο τέλος του μήνα, λέει. Εξηγώ στη μαμά ότι δεν προλαβαίνω να πάω τώρα επειδή σε λίγο πρέπει να φύγω για μάθημα.

Ύστερα πηγαίνω επάνω και τρώω το πρωινό μου μόνη επειδή όλη η οικογένεια κάθεται στα καρφιά, καθότι σε λίγο καταφθάνει ο πρίγκηψ και πρέπει να έχουμε τα λεφτά έτοιμα. Προτείνω να πάει ο πατέρας μου να σηκώσει λεφτά, άλλωστε διατηρεί κι εκείνος τραπεζικό λογαριασμό. Ο μπαμπάς δυσανασχετεί κι εγώ απορώ: "Δεν μπορούμε μια φορά να πούμε όχι; Κι εγώ θα γούσταρα μια τζάγκουαρ, μα δεν έχω χρήματα, άρα δεν την αγοράζω, τέλος! Δεν τρέχω να βρω δανεικά!". Ακολουθεί μουρμούρα, αναστάτωση, πλάγιες θυμωμένες ματιές.

Ξανακατεβαίνω στο σπίτι μου κι ένα λεπτό πριν αναχωρήσω για το μάθημα, ντριν, τηλέφωνο, η μητέρα μου: "Ο Γιαννάκης θα έλθει το απόγευμα τελικά, οπότε προλαβαίνεις να πας να σηκώσεις τα 200 ευρώ με την κάρτα σου!"

"Γιατί δεν πάει ο μπαμπάς;" επιμένω εγώ.

"Βαριέται" απαντά η μαμά.

"Καλά, τότε θα πάρω εγώ την κάρτα του μπαμπά και θα πάω να σηκώσω τα χρήματα!" τους τη φέρνω.

"Καλά, καλά, ο μπαμπάς φεύγει τώρα", λέει η μητέρα μου βιαστικά και κλείνει το τηλέφωνο, μάλλον απογοητευμένη που δεν έπιασε το κόλπο τους.

Έχουμε και λέμε: Από το καλοκαίρι και μετά, η οικογένεια (γονείς, αδελφή και ανήψια) δανείζονται συνεχώς λεφτά από μένα και μου χρωστούν ακόμη:

200 ευρώ ο Νάσος, για αγορά air condition
700 ευρώ η Αλίκη, για το δίπλωμα οδήγησης του Νάσου
350 ευρώ η μαμά, για διάφορα έξτρα ψώνια των πριγκηπόπουλων
200 ευρώ ο Γιάννης για ένα ιατρικό τεστ της εγγύου γκόμενάς του

Χώρια τα μικροποσά, πότε 5, πότε 10, πότε 20 ευρώ, που μου αποσπούν σχεδόν καθημερινά για ψώνια στο σούπερ μάρκετ ή για χαρτζηλίκι του Νάσου.

Λεπτομέρεια: Ο Γιάννης πρόσφατα εισέπραξε 2500 ευρώ από την πώληση της παλιάς μοτοσυκλέτας του. "Γιατί δεν σηκώνει από αυτά τα λεφτά;" ζήτησα να μάθω. "Τα χάλασε όλα", μου είπαν. Πότε πρόλαβε;

Λοιπόν, αδυνατώ να καταλάβω πώς γίνεται αυτό: Οι Μαρκάκηδες εισπράττουν κάθε μήνα σταθερούς μισθούς, ενώ το ΙΚΑ τους το πληρώνει ο εργοδότης. Εγώ δεν έχω σταθερό μισθό, δουλεύω μόνο οκτώ μήνες το χρόνο, πληρώνω κάθε δίμηνο 500 ευρώ για ΤΕΒΕ + 200 ευρώ για φως-νερό-τηλέφωνο = 700 ευρώ – κι όμως, εγώ πρέπει πάντα να τους δίνω δανεικά και αγύριστα για να κάνουν λούσα! *Πώς έχω μπλέξει έτσι;*

Δευτέρα, 21 Ιανουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κοιτάζομαι σε καθρέφτη. Είμαι άνδρας (!) νέος, ωραίος, με μακριά σγουρά μαύρα μαλλιά και αρμονικό γυμνασμένο σώμα, ντυμένος με ελαφρά ρούχα. Με θαυμάζω για την ομορφιά μου...!

Παρατηρούσα την εντυπωσιακή αφίσα της ταινίας "Constantin" και προβληματιζόμουν ως προς το νόημά της (Παράδεισος και Κόλαση), όταν χτύπησε το κουδούνι. Ήταν ένας πλανόδιος πωλητής, ο οποίος πουλούσε ημερολόγια του 2008 κολλημένα πάνω σε μια χαρτονένια, έγχρωμη εικόνα της Παναγίας της Ιεροσολυμίτισσας -πολύ όμορφη. Αγόρασα δυο. *Να κι ένα θετικό **σημείον**, ύστερα από πολύ καιρό...*

Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μετά από σύντομες διαδικασίες, με χρίζουν πρωθυπουργό της Ρωσίας!

"Μα πώς θα τα βγάλω πέρα με μια δουλειά που δεν γνωρίζω καθόλου;" απορώ.

"Μην ανησυχείς, μόνο υπογραφές θα βάζεις!" μου εξηγεί κάποιος. Ο ίδιος ο Μπρέζνιεφ (!) μου απονέμει τον τίτλο...

Ώρα 7:00 το απόγευμα, μου τηλεφωνεί η Άννα (η μητέρα του Σάββα) και μου ζητάει να πάω να δείξω κάποια άσκηση στο γιόκα της, για ένα τέταρτο της ώρας. Δεν έχω καμία όρεξη να μου χαλάσει το απόγευμά μου ο Σάββας με την ακατάσχετη λογοδιάρροιά του, οπότε της λέω ψέματα ότι μόλις έφευγα για μάθημα και ότι θα επιστρέψω στις 10:00 τη νύχτα. "Σάββα, να έλθει η κυρία στις 10:00;" ακούω την Άννα να του φωνάζει. Ο μικρός απαντά παπαρδελίζοντας ένα "ναι".

Εντέλει, ο Σάββας θέλει να του λύσω δυο πανεύκολες ασκήσεις, να του υπαγορεύσω μια επιστολή για τ' αγγλικά του σχολείου (επίπεδο τρίτης τάξης) και να του δείξω μια άσκηση στα γερμανικά του σχολείου (βιβλίο που κάναμε προ τριών ετών). Κατά τ' άλλα, με πολύ καμάρι, ο μικρός μου ανακοινώνει πως πήρε τελικά το Lower του Cambridge με βαθμό C – κι ας είναι το επίπεδό του στα αγγλικά για τρίτη τάξη το πολύ! Αυτό κι αν είναι θαύμα! “Παρόλο που είχα τόσες ελλείψεις, το πάλεψα και το πέτυχα!” μου υπερηφανεύεται. Στη συνέχεια, δηλώνει ότι απαξιεί να δώσει για το επίπεδο Advanced και ότι έχει ήδη ξεκινήσει στο φροντιστήριο μαθήματα για Proficiency – από τα οποία δεν καταλαβαίνει Χριστό, όπως ομολογεί ο ίδιος...

Παρασκευή, 8 Φεβρουαρίου 2008

Άργησα να το συνειδητοποιήσω αλλά είναι γεγονός: Εδώ και χρόνια, δεν περνά ούτε μια μέρα χωρίς να μου ζητήσουν χρήματα, η μητέρα μου ή οι Μαρκάκηδες: Πότε, 5, πότε 10, πότε 20, πότε 200 ευρώ ή παραπάνω, και το θεωρούν αυτονόητο ότι θα τα δώσω χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Σήμερα πάλι, απαίτησαν να δώσω άλλα 200 ευρώ στο Γιάννη για νέες ιατρικές εξετάσεις της εγγύου φιλενάδας του. Μάλλον αφελώς παραπονέθηκα στη μητέρα μου κι έτσι ξεκίνησε μεταξύ μας μια εκτενής συζήτηση που μου αποκάλυψε ξεκάθαρα τι ακριβώς σκέφτεται για μένα: Εγώ, λέει, δεν έχω αντιμετωπίσει ποτέ κανένα πρόβλημα. Μόνο “η κακομοίρα η Αλίκη” και “ο φουκαράς ο Θανάσης” έχουν τραβήξει τα πάνδεινα κι εξακολουθούν να βασανίζονται (τι ήρωες!).

Όσο για την απόλυτη ακινησία της δικής μου ζωής, ευθύνομαι αποκλειστικά και μόνο εγώ επειδή, όπως πιστεύει η μητέρα μου, το συνηθίζω να εγκαταλείπω τις δουλειές επειδή έτσι γουστάρω κι όχι επειδή κάποιοι μου κάνουν τη ζωή μαρτύριο. Ακόμη, αν ήμουν πρόθυμη κάποτε, το '88, να παντρευτώ το χοντροΘωμά και να του κάνω τις απαραίτητες πουτανιές, τώρα θα ήμουν παντρεμένη με παιδιά. Άρα, η σημερινή μου κατάσταση είναι αποτέλεσμα δικών μου

επιλογών, οπότε δεν έχω κανένα δικαίωμα να παραπονιέμαι! Όταν τόλμησα να πω ότι η Αλίκη και τα παιδιά έχουν υπερβολικές απαιτήσεις και γι' αυτό κάνουν συνεχώς υπέρογκα έξοδα, η μαμά ενοχλήθηκε φοβερά και μου πέταξε: “Αυτοί έχουν ανάγκες, ενώ εσύ όχι!” (= αυτοί είναι άνθρωποι, ενώ εσύ όχι).

Τελικά, το οικογενειακό μου περιβάλλον είναι πολύ αρρωστημένο και υπερφορτισμένο με τις ατέλειωτες απαιτήσεις της Αλίκης και των παιδιών της. Όσο για μένα, από την εποχή που ήμουν ακόμη παιδί, μου υποβάλλουν μεθοδικά την ιδέα ότι είμαι μια χαμένη υπόθεση, ενώ η Αλίκη είναι η καπάτσα, η ξύπνια, η χαριτωμένη κλπ. Από τότε, μάλιστα, που παντρεύτηκε τον Χαράλαμπο έγινε και ηρωίδα: “Παρόλο που τράβαγε τόσα, είχε τη διάθεση να φτιάχνει γλυκά, η καημένη!” λέει η μαμά, εκφράζοντας τον άπειρο θαυμασμό της για τη χαροκαμμένη σούπερ-γούμαν Αλίκη.

Γενική συντονίστρια του όλου θεάτρου είναι η μητέρα μου, την οποία μέχρι σήμερα θεωρούσα “κυρία Τέλεια”. Ο πατέρας μου είναι γενικά απομονωμένος και παραιτημένος: Συμμετέχει υποχρεωτικά χωρίς να κατανοεί τι συμβαίνει, παρέχοντας ολόκληρη τη σύνταξή του η οποία εξανεμίζεται μέσα στο πρώτο κιόλας δεκαήμερο του μήνα! Συχνά παραπονιέται για τα παράλογα έξοδα που γίνονται διαρκώς, η μαμά πάντα τον αποπαίρνει και τον κακίζει, ενώ η ίδια παριστάνει το θύμα. Είναι η πάγια τακτική της αυτή.

Λοιπόν, μόλις σήμερα κατάλαβα ότι ο μπαμπάς έχει δίκιο! Ναι μεν υπάρχει ακρίβεια και τα έσοδά μας δεν είναι πολλά, ωστόσο δεν δικαιολογείται με τίποτα να ξεμένουν όλοι χωρίς δεκάρα από τις 10 του μηνός, ενώ δουλεύουν όλοι, και μετά να απαιτούν να τους ακουμπάω εγώ όλα μου τα έσοδα και να σηκώνω και τις οικονομίες μου από την τράπεζα!

Η μητέρα μου πράγματι ξοδεύει πάρα πολλά χρήματα για λούσα των Μαρκάκηδων, δεν τους χαλάει ποτέ χατήρι, σπεύδει να τους αγοράζει αμέσως οτιδήποτε ζητήσουν όσο ακριβό κι αν είναι, ενώ παράλληλα μαγειρεύει πέντε διαφορετικά φαγητά την ημέρα για να ικανοποιεί τις γαστριμαργικές απαιτήσεις τους, και στο τέλος διατυμπανίζει ότι ο μπαμπάς είναι ο τσιγγούνης...

Σάββατο, 9 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Άνθρωποι πολλοί διαγωνίζονται περνώντας από ποικίλες δοκιμασίες· ένας από αυτούς να νικήσει και να φθάσει στο έπαθλο, που είναι ένα κλειδί για το "Πράσινο Φως". Κάποιος καταλήγει σύντομα σ' έναν υπόγειο χώρο που θυμίζει λαβύρινθο. Πρέπει να παρακάμψει πολλές παγίδες για να φθάσει στο κέντρο του αλλά τα καταφέρνει, μάλλον γρήγορα.

Μόλις φθάνει στο κατάλληλο σημείο, από ένα άνοιγμα στο ταβάνι κατέρχεται μια στήλη πράσινου φωτός που τον λούζει ολόκληρο. Αυτός αισθάνεται όμορφα, ωστόσο πόρτες μυστικές ανοίγουν ξαφνικά γύρω του και τέρατα ανθρωπόμορφα κατακλύζουν το χώρο. Ο άνδρας τρέχει να ξεφύγει αλλά τα τέρατα τον περικυκλώνουν από παντού και τον στριμώγνουν σε μια γωνία. Τώρα είναι χαμένος.

Σε μια άλλη αίθουσα που θυμίζει δικαστήριο, ένας νέγρος παρακολουθεί την πορεία του νικητή μέσα από μια οθόνη. "Πολύ εύκολα τα κατάφερε, κάτι δεν πάει καλά", λέει καχύποπτα. Τότε, ένας άνθρωπος-υβρίδιο, με ιχθυόμορφα χαρακτηριστικά και κάτασπρη επιδερμίδα, του αποκαλύπτει σαρκαστικά: "Επιτέλους, είναι ελεύθεροι ξανά, αυτοί που μυστικά κυβερνούν την ανθρωπότητα από το έτος 938! Αιώνες περίμεναν γι' αυτό!"

Ψύχραιμος ο νέγρος, λέει στους παρευρισκόμενους να φύγουν χωρίς πανικό. Έτσι, η αίθουσα εκκενώνεται ήσυχα. Ταυτόχρονα, ένας πανύψηλος ιχθυόμορφος ξεκινάει για να βρει τον νέγρο επαναστάτη, που μόλις έχει διαφύγει. Μια γυναίκα γυρεύει διέξοδο κατεβαίνοντας τις εσωτερικές σκάλες του κτηρίου, μα γρήγορα διαπιστώνει πως οι ηλεκτρονικοί κωδικοί που ελέγχουν πόρτες και τηλέφωνα έχουν αλλάξει. Μέσα από διάφορα δωμάτια εμφανίζονται ιχθυόμορφα υβρίδια που χαμογελούν με επιθετική ειρωνία. Τελικά, ο μαύρος συναντά τη γυναίκα και επιχειρεί να ειδοποιήσει με το τηλέφωνο κάποιους απέξω -μάταια όμως: Ένας εχθρός καταφθάνει από πίσω και τον χτυπά στο κεφάλι...

Παρασκευή, 15 Φεβρουαρίου 2008

Πρωινός καφές με την αδελφή μου και τη μαμά. Η Αλίκη μας πληροφορεί ότι παίρνει τα βιβλία του σχολείου κάθε μέρα στη δουλειά και μελετάει συνεχώς. Ενίοτε, τα αφεντικά της παραπονούνται: “Πού θα πάει αυτή η βαλίτσα;”

“Δυο μήνες ακόμα! Και τώρα φύγε από δω! Με ενοχλείς!” τους κάνει επιτακτικά η Αλίκη και τα αφεντικά υπακούνε πειθήνια.

Για φαντάσου, να τολμούσα κάποτε να πω εγώ στον Γρυπάρη "Φύγε από δω, με ενοχλείς!" Για κάποιο περίεργο λόγο, η αδελφούλα μου καταφέρνει να έχει πάντα ειδική μεταχείριση σε όποιο περιβάλλον κι αν βρεθεί. Επιπλέον, την βοηθάει σκανδαλωδώς και τη τύχη: Αρχές Μαΐου, που η Αλίκη θα ξεκινήσει πανελλαδικές, τα “Τρία Κυκλάμινα” θα κλείσουν για ανακαίνιση μέχρι το καλοκαίρι (κι αυτό κουτί της έρχεται)!

Στη συνέχεια, η Αλίκη υπερηφανεύεται πως όλοι στο εστιατόριο την έχουν περί πολλού και την παραδέχονται επειδή είναι “καλή στη δουλειά της” -*τι πρωτότυπο!* Όλη η οικογένεια εγκωμιάζει. “Μπράβο· να χτυπήσουμε και παλαμάκια τώρα;” κάνω εγώ ειρωνικά. *Ε, μα ώρες ώρες δεν αντέχω!*

Λίγο αργότερα, η μαμά μου λέει να πάω να αγοράσω διάφορα πράγματα από το σούπερ μάρκετ, με δική μου δαπάνη φυσικά. Εγώ της απαντώ ότι δεν έχω δεκάρα στο σπίτι.

“Να πας να σηκώσεις από την τράπεζα!” απαιτεί.

Αρνούμαι κάθετα.

“Για να έχεις εσύ λεφτά πάνω σου”, δικαιολογείται.

Με περνούν και για χαζή...

Εντέλει, η αδελφή μου λέει στο Γιάννη να πάει εκείνος να αγοράσει λίγο τυρί (τρομερή θυσία για τον πρίγκηπα).

“250 ευρώ σας έχω δώσει από τις αρχές του μήνα! Πού τα χαλάτε τόσα λεφτά;” τους ρωτώ μα απάντηση δεν λαβαίνω...

Κυριακή, 17 Φεβρουαρίου 2008

Χιόνια στην Αθήνα, από χθες όλη νύχτα που πέρασε και σήμερα όλη μέρα. Καταφέρνω να κάνω μια βόλτα στα πέριξ κατά το μεσημέρι. Ύστερα, οι νιφάδες πυκνώνουν πολύ και το

στρώνει πάνω από 20 πόντους -πρωτοφανές!

Την επομένη, κατά τις 11:00 το πρωί, με παίρνει τηλέφωνο η μητέρα του Σάββα, και μου ζητάει να περάσω από εκεί κατά τις 3:00 το μεσημέρι επειδή αύριο ο φωστήρας γράφει γερμανικά στο σχολείο κι έχει πελαγώσει (πράγματα που έχουμε κάνει εδώ και τρία χρόνια, και θα 'πρεπε να τα ξέρει με κλειστά μάτια). Αρνούμαι να πάω επειδή έξω οι δρόμοι είναι χάλια: Έχει πολύ χιόνι, που μετατρέπεται σε πάγο και γλιστρά υπερβολικά πάνω στα τσιμέντα και στις ασφάλτους (ιδίως η αυλή των Ιορδάνου είναι τεράστια, καλυμμένη ολόκληρη με λείες πλάκες, οι οποίες σίγουρα θα γλιστρούν απίθανα με το χιόνι. Δεν έχω καμία όρεξη να γκρεμοτσακιστώ...)

“Μα στις 3:00 ίσως να είναι πιο ζεστά!” επιμένει εκείνη.

“Ναι, αλλά το χιόνι δεν έχει λυώσει ακόμη, και οι δρόμοι γλυστράνε επικίνδυνα έξω! Έχω ακυρώσει όλα τα μαθήματα για σήμερα. Μην ανησυχείτε, πάντως, τα σχολεία θα είναι κλειστά αύριο!” την καθησυχάζω.

“Το ελπίζω”, μου κάνει. *Δεν πάει καλά ο κόσμος...*

Τι με εκπλήττει: Όλοι αυτοί, τα ανεγκέφαλα πιόνια του Matrix, αποκτούν πάντα αυτό που επιθυμούν, όσο απίθανο κι αν είναι! Παραδείγματα:

α) Γυρεύουν μια κλίκα ισχυρών μάγων, που να μπορούν να εκτοξεύουν φοβερά μάγια ενάντια σε συγκεκριμένους ανθρώπινους στόχους -και τη βρίσκουν, χωρίς πολύ ψάξιμο (πχ η Περσεφόνη).

β) Γυρεύουν μια σύζυγο εμφανίσιμη, ανέγγιχτη αλλά και πρόθυμη να τους υπακούει τυφλά, ακόμη και στις πιο παράλογες απαιτήσεις τους -και τη βρίσκουν (πχ ο ανηψιός μου ο Γιάννης).

γ) Γυρεύουν μια σύζυγο εμφανίσιμη (πάντα!), πρόθυμη να δεχθεί τα υπέρογκα χρέη τους και διατεθημένη να εργάζεται η ίδια για να ζει την οικογένεια -και τη βρίσκουν, γρήγορα κι εύκολα (πχ ο Χαράλαμπος).

δ) Γυρεύουν μια πολυμελή, διασκεδαστική και *χρήσιμη* παρέα -και τη βρίσκουν (πχ η Λουίζα την παρέα από παλιούς συμμαθητές της).

ε) Ο πατέρας μου ονειρευόταν από νέος να κτίσει ένα σπίτι στη γενέτειρά του, την Κοντογεννάδα Κεφαλληνίας. Χρήματα αρκετά για να το κτίσει μόνος του δεν θα έβρισκε ποτέ, ωστόσο δυο από τις αδελφές του (η θεία Λίνα και η θεία Βαρβάρα) προθυμοποιήθηκαν ανέλπιστα να του χαρίσουν γύρω στα 25.000 ευρώ συνολικά για να ξεκινήσει η οικοδομή. Παράλληλα, ο πατέρας μου τυχαίνει να έχει στο χωριό έναν πολύ καλό φίλο, τον Κοσμά, ο οποίος είχε την καλή θέληση και τις γνώσεις να φτιάξει τα πάντα μέσα στο εξοχικό, από ηλεκτρολογικά μέχρι ντουλάπες! Βέβαια, έβαλε και ο μπαμπάς αρκετή προσωπική εργασία, μα χάρη στη σπάνια βοήθεια του Κοσμά γλύτωσε περίπου 30.000 ευρώ σε έξοδα εργατών! Έτσι, ένα ωραίο εξοχικό σπίτι 50 μ2 ολοκληρώθηκε μέσα σε μόλις έξι χρόνια, χάρη σε χρήματα και βοήθεια που κατέφθασαν “εξ ουρανού”!
στ) Ο παιδικός μου φίλος ο Γρηγόρης είχε κάποτε μια γκόμενα με προίκα ένα τριάρι. Την άφησε, όμως, επειδή το τριάρι του φαινόταν λίγο, ήθελε γυναίκα με πεντάρι! Εντέλει, γρήγορα βρήκε και παντρεύτηκε μία που έχει πέντε σπίτια!
ζ) Η Μίνα, η γυναίκα του Βασίλη (γιου της θείας Πηνελόπης), είναι μια κοπέλα όμορφη, ευγενική και μορφωμένη. Ωστόσο, είναι επίσης πάμφτωχη και αδυνατεί να τεκνοποιήσει – λεπτομέρειες που ο άνδρας της δεν υπολόγισε καθόλου πριν την παντρευτεί. Σημειωτέον ότι ο Βασίλης δεν είναι κανένας ασήμαντος υπαλληλάκος αλλά πάμπλουτος κληρονόμος, με πολλά ακίνητα, σπουδαία μόρφωση, εμφανίσιμος και συμπαθητικός τύπος. Τώρα ξοδεύει ένα κάρο λεφτά μήπως μπορέσει η σύζυγός του να κάνει παιδί με τεχνητή γονιμοποίηση. Εντέλει, μετά από λίγα χρόνια, η Μίνα θα καταφέρει να αποκτήσει παιδιά, και μάλιστα δίδυμα αγόρια, με εξωσωματική γονιμοποίηση.

Εγώ, αντίθετα: i) Επιθυμώ να βρω έναν ειδικό να μου λύσει τα μάγια που μου έχουν κάνει διάφοροι σε όλη τη διάρκεια της ζωής μου – μα ειναι αδύνατο να βρω έναν σοβαρό, έμπειστο γνώστη. ii) Σε όλη μου τη ζωή έψαχνα για έναν σύντροφο εμφανίσιμο και λογικό (τα πλούτη δεν μ' ενδιαφέ-

ρουν) – μα ως τώρα έχει σταθεί αδύνατο να βρω οτιδήποτε τέτοιο. iii) Τα τελευταία είκοσι χρόνια τουλάχιστον, πασχίζω να βρω ειλικρινείς φίλους – μα το μόνο που βρίσκω είναι λυκοφιλίες ή μαύροι μάγοι.

Συμπεράσματα: Όταν υπάρχει η "Θεία Χάρη", οτιδήποτε καλό μπορεί να συμβεί -όσο απίστευτο κι αν είναι. Ομοίως, τίποτα καλό δεν μπορεί να συμβεί, όσο απλό κι αν φαίνεται, όταν λείπει η Θεία Χάρη...

Οι πολλοί δεν είναι θύματα του Matrix, όπως συχνά καμώνονται ότι είναι. Οι πολλοί είναι το Matrix. Αυτοί δεν αντιμετωπίζουν ποτέ τα απίθανα και άλυτα προβλήματα που αντιμετωπίζω εγώ σε όλη μου τη ζωή. Οι όποιες αναποδιές που συναντούν, ξεπερνιούνται αργά ή γρήγορα και απολαμβάνουν όλα όσα πρέπει να έχει ένας "σωστός άνθρωπος": οικονομική ευμάρεια, επαγγελματική επιτυχία, οικογένεια και παιδιά, κοινωνική άνοδο με όλα τα απαραίτητα "κονέ" και διασυνδέσεις. Κι αν δεν τα πετυχαίνουν όλα, πετυχαίνουν κάποια από αυτά. Ελάχιστα μόνο άτομα (όπως εγώ, όπως η Μαρία Σχοινά) βρίσκονται πάντα στο μηδέν και είναι ξένοι, εγκλωβισμένοι στο Matrix...

Είμαι δυστυχισμένη εδώ. Πάντοτε ήμουν. Τι μου φταίει; Όλος ο κόσμος μου φταίει! Είναι ένας κόσμος άσχημος, άδικος, κατάφορα αρνητικός εναντίον μου, εφόσον εγώ δεν διαθέτω κάτι που έχουν σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι: τη *Θεία Χάρη*.

Μόλις τώρα, στα 45 μου, συνειδητοποιώ για ποιό λόγο ακριβώς ήμουν ανέκαθεν “φοβιτσιάρα”, δειλή, άτολμη. Για παράδειγμα, δεν τολμώ να περπατήσω στο γλιστερό χιόνι, ενώ άλλοι σουλατσάρουν άφοβα. Δεν διαννοούμαι να πάω για παγοδρομίες (όπως ο Νάσος σήμερα), ούτε να συνάψω κάποιο δάνειο σε τράπεζα, ούτε να κάνω one night stand κλπ, όπως όλοι. Αυτοί δεν φοβούνται επειδή διαισθάνονται την προστασία του Θεού πάνω τους. Ενδόμυχα γνωρίζουν πως ο “θεός αυτού του κόσμου” δεν θ' αφήσει να πάθουν κανένα κακό, κι αυτό τους δίνει αυθόρμητο θάρρος. Εγώ, αντίθετα, διαισθάνομαι ότι δεν διαθέτω καμία τέτοια αόρατη προστασία. Κατά βάθος ξέρω ότι ο “Θεός” με μισεί και παραφυλάει διαρκώς για να μου

προκαλέσει ατυχήματα ή μπελάδες. Από καθαρή διαίσθηση αποφεύγω φυσικούς κινδύνους και πιθανά ατυχήματα. Ωστόσο, δεν καταφέρνω πάντα να αποφύγω τους μπελάδες: Όσες φορές έχω ρισκάρει το παραμικρό, μου έχει βγει σε πολύ κακό...

Παρασκευή, 22 Φεβρουαρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε αρκτική περιοχή, μέσα σε απέραντες εκτάσεις από λευκούς πάγους. Μόλις μου έχει αποκαλυφθεί ότι η μαγική λέξη "Μαρούα" κάνει τα αντικείμενα να κινούνται μόνα τους στον αέρα και να έρχονται προς το μέρος μου, ενώ η λέξη "Πορία" τα διώχνει μακριά μου. Δοκιμάζω και, προς μεγάλη μου ικανοποίηση, πετυχαίνει.

Τότε, ψηλά στον ουρανό παρατηρώ ότι υπάρχει ένα τεράστιο πυρακτωμένο σύννεφο, μέσα στο οποίο διακρίνονται περίεργα πύρινα κτίσματα και πλάσματα – μια εναέρια πύρινη πόλη που σφύζει από ζωή, μάλλον εξωγήινη. Παραξενεύομαι, ανησυχώ, αποστρέφω το βλέμμα. Στο βάθος, πέρα μακριά, διακρίνω άσπρους λόφους μέσα στην καταχνιά. Τώρα είναι η Αλίκη δίπλα μου και μαζεύει ένα περίεργο αλάτι με πράσινες ραβδώσεις, σπάνιο και πανάκριβο, μέσα σε μια μικρή κούπα. Σύντομα καταλήγω στην αυλή ενός μεγάλου, λευκού, πολυτελούς σπιτιού με μαύρα κάγκελα, κάπως σκουριασμένα...

Πέμπτη, 28 Φεβρουαρίου 2008

Είναι τρελός! Όσο πάει, ο Σάββας τρελαίνεται! Τελευταία, μάλιστα, είναι όλο νεύρα και παρατηρήσεις: "Μην τσουλάτε το στυλό πάνω στο χαρτί, με εκνευρίζει!" ... "Μη νευριάζετε" (απλά τον διορθώνω όταν κάνει λάθος) ... "Μη φωνάζετε" (δεν του φωνάζω ποτέ) ... "Μη μου το πείτε" (αυτό που δεν ξέρει αλλά νομίζει ότι το ξέρει) ... "Γιατί μου το είπατε;" (μετά κάνει ότι το ήξερε ενώ έχει μαύρα μεσάνυχτα) ... "Καλύψτε με το χέρι όλες τις λύσεις των ασκήσεων για να τις ξανακάνω" (όλες από την αρχή) ... "Γιατί σας έφυγε το χέρι;" ... "Πώς είναι η προστακτική στα αγγλικά; Είναι δύσκολη;" (έχει πάρει Lower το φυντάνι και τώρα ετοιμάζεται για το

Proficiency) ...“Μην ανοιγοκλείνετε το στυλό, νευριάζω” κλπ.

Σήμερα ειδικά, ο Σάββας παραέχει τα νεύρα του. Για πολλοστή φορά μου κάνει την παρατήρηση ότι δεν τον περιμένω αρκετά να βρει την απάντηση σε κάτι που έτσι κι αλλιώς δεν ξέρει: “Γιατί μου το 'πατε αυτό; Ήθελα να το βρω μόνος μου!” αναφωνεί.

“Έπρεπε κάπως να σου το μάθω”, του εξηγώ.

“Αν είναι να θυμώνετε, πηγαίνετε σπίτι σας, ας μη διαβάσω!” διαμαρτύρεται αναιδώς, με κλαψιάρικη φωνή.

“Δεν θυμώνω εγώ, εσύ αρπάζεσαι με ό,τι κι αν σου πω!” του το κόβω.

Καλά μου τά λεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά όταν της διηγόμουν διάφορες φάσεις με τους απίθανους μαθητές μου: “Αυτό είναι το μεροκάματο του τρόμου!” ... Με αίμα βγάζεις ένα κομμάτι ψωμί! Με αίμα!” ... “Μα εσύ αναλαμβάνεις περιπτώσεις παιδιών που καμία άλλη δασκάλα δεν αναλαμβάνει!”

Παρασκευή, 29 Φεβρουαρίου 2008

Ακόμη ένα επεισοδιακό μάθημα με το Σάββα: Μόλις φθάνω, εμφανίζεται κατακόκκινος και κλαμμένος για να κλειστεί αμέσως στην τουαλέτα. Μένει εκεί περίπου δέκα λεπτά και ύστερα του παίρνει γύρω στο μισάωρο μέχρι να ψάξει να βρει τι εργασίες έχει να κάνει απόψε στα γερμανικά: Στις 9:30 το βράδι τηλεφωνεί σε συμμαθητές και δασκάλους, διασταυρώνει πληροφορίες κι όταν, επιτέλους, βεβαιώνεται σχετικά με το τι ακριβώς τους έχει βάλει η δασκάλα στο φροντιστήριο, ξεκινάμε το μάθημα. Συνηθισμένα πράγματα...

Ουσιαστικά, δεν τον διδάσκω πλέον. Τον αφήνω να κάνει ό,τι καταλαβαίνει και απαντώ σε τυχόν ερωτήσεις. Δυο φορές σήμερα ζήτησε από τη μητέρα του να μείνει μέσα κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Ο μικρός έχει αρχίσει πια να χάνει τελείως τον έλεγχο: Δουλειά μισής ώρας μας παίρνει μιάμιση επειδή είναι πολύ αργός και χασομεράει συνέχεια. Μουρμουρίζει και μασάει διαρκώς τα λόγια του με φωνή κλαφτή, κουρασμένη, που κόβεται ανά δυο συλλαβές. Παραληρεί ασταμάτητα

με λόγια ακατάληπτα, ενώ κάθε τόσο αναστενάζει κλαψιάρικα. Όπως είναι η φωνή του μόνιμα αργόσυρτη και κουρασμένη, έτσι είναι και το βάδισμά του, ακόμη και μέσα στο σπίτι: αργό, συρτό, με τους ώμους κρεμασμένους μπροστά. Άλλοτε, πάλι, τον πιάνει ξαφνικά υπερδιέγερση και σαχλαμαρίζει συνεχώς, πετάει ηλίθια αυτοσχέδια ανέκδοτα ή κάνει χαζές γκριμάτσες. Αδυνατεί εντελώς να λύσει οποιαδήποτε άσκηση, οπότε του τις υπαγορεύω όλες εγώ, από την αρχή μέχρι το τέλος. Κι όμως: Στα φροντιστήρια γερμανικών και αγγλικών που πηγαίνει, τον βαθμολογούν πάντοτε με άριστα...

Σάββατο, 1η Μαρτίου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Αιωρούμαι μέσα σ' ένα ροδοκόκκινο αιθέρα, άπειρο και φωτεινό, για αρκετή ώρα. Δροσερή, μεθυστική αίσθηση. Ωστόσο, κάποιοι θόρυβοι με αποσπούν, η εμπειρία χαλάει αλλά δοκιμάζω να την επαναλάβω. Τότε, ακούω μια φωνή να λέει: "Ο παράδεισος είναι το σπίτι σου".

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε μια παράξενη πόλη. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι αγγέλους και αρχαγγέλους με λαμπερά χρυσόλευκα φτερά με λίγα κόκκινα πούπουλα στις άκρες. Κάπου υπάρχει ένα μικρό διάφανο φέρετρο, μέσα στο οποίο κείτεται ένα κοιμισμένο δαιμονικό ον. "Δεν είσαι ένας από μας", του λέω και το ον ταράζεται στον ύπνο του ανήσυχο...

Τα βράδια συνεχίζω να παίζω το παιγνίδι ***Existence*** με αμείωτο ενδιαφέρον. Σιγά-σιγά, καθώς προχωρά ο καιρός, καταργώ τις παλιές τράπουλες "Magic" και χρησιμοποιώ καινούργιες, φτιάχνοντας νέους κανόνες και συμπληρώνοντας με χαρτιά δικής μου εμπνεύσεως. Σε μία τράπουλα υπάρχουν ήρωες από το κόμικ Witch, σε άλλη οι νεράιδες Winx. Μου αρέσει αυτό που κάνω...

"Genealogy": Νέο παιγνίδι με κάρτες, δικής μου εμπνεύσεως, που παίζω με τράπουλες του Warcraft. Έχει ορισμένα κοινά στοιχεία με το "Existence", ωστόσο εδώ σκοπός του παιγνιδιού δεν είναι μόνο η νίκη αλλά και η δημιουργία γενεαλογικού δέντρου. Καθόλου άσχημο παιγνίδι, ωστόσο

βρίσκω πως δεν "τραβάει". Θα δημιουργήσω μονάχα δυο τράπουλες και μετά τέρμα...

Κυριακή, 9 Μαρτίου 2008

Πηγαίνω για μάθημα στα παιδιά της Λουίζας και μόλις μπαίνω μέσα, μου αναφέρει τα εξής:
“Λίγο πριν έλθεις, η Ζαφειρία προσευχόταν: "Κάνε θεούλη μου να μην έλθει η κυρία Υβόννη!”
“Φέτος τα παιδιά κουράζονται περισσότερο επειδή τώρα πηγαίνουν σε μεγάλες τάξεις στα αγγλικά, τρίτη η Ζαφειρία και τετάρτη ο Μανώλης”, της εξηγώ ήρεμα.
“Η Ζαφειρία μου λέει επίσης: "Δεν μπορώ να έχω διαρκώς κάποιον πάνω από το κεφάλι μου, με κουράζει!” σπεύδει να προσθέσει η Λουίζα.

“Η μικρή μπορεί να τα είπε αυτά· η Λουίζα, όμως, γιατί σου τα είπε;” απόρησε η μητέρα μου όταν της εξήγησα την περίπτωση. Έλα ντε... Κι εγώ που νόμιζα πως στη Ζαφειρία άρεσε να κάνει μάθημα μαζί μου...

Καθαρή Δευτέρα, 10 Μαρτίου 2008

Στο σαρακοστιανό τραπέζι οι γονείς μου, η Αλίκη κι εγώ συζητάμε ήρεμα σχετικά με τον πόλεμο και τα δεινά του. Τίποτα το εξαιρετικό, μα περνάμε ευχάριστα. Ξαφνικά, χτυπά το κουδούνι και μπουκάρει ο Θανάσης με τη γκόμενά του. Σαν μόλις να 'πεσε βόμβα, κάθε κουβέντα σταματά αμέσως και, όπως πάντα, το ενδιαφέρον όλων επικεντρώνεται ρομποτικά στον σταρ Θανάση: Η δουλειά του, το μηχανάκι που πρέπει αύριο κιόλας να αγοράσει αλλιώς δεν ξέρω τι, τα 250 ευρώ που εγώ οφείλω να του δώσω αλλά αρνούμαι αποφασιστικά.

Ύστερα το ζευγαράκι πηγαίνει επάνω, η αδελφή μου τους ακολουθεί, κάτι λέει στο γιο της κι αυτός αρχίζει να ουρλιάζει σαν τρελός, όπως κάθε φορά που του γίνεται η παραμικρή παρατήρηση. Φωνές, κραυγές, υστερίες για ώρα πολλή. Σηκώνομαι και φεύγω άρον-άρον, έχοντας φοβερό πονοκέφαλο που θα κρατήσει μέχρι το απόγευμα.

Το βράδι προτιμώ τελικά να δεχθώ την πρόσκληση της

Περσεφόνης και να πάω σπίτι της -παρόλο που ξέρω τι κουμάσι είναι και μου έχει κάνει- παρά να μείνω στο αρρωστημένο περιβάλλον της οικογένειάς μου. Είναι και η Σάσα εκεί, καθόμαστε μαζί περίπου τέσσερις ώρες, πίνουμε εξωτικά τσάγια (Ροκοκό, Sendra Caramel, Αγκυθωτός Θάμνος) και συζητάμε χαρωπά για διάφορα ενδιαφέροντα θέματα: τα σημερινά παιδιά, η εξάρτηση από τα κομπιούτερ, παλιές καλές τηλεοπτικές σειρές, πιστωτικές κάρτες, θεατρικές παραστάσεις κλπ. Μια χαρά τα πέρασα...

Παρασκευή, 14 Μαρτίου 2008

Διαυγές Όνειρο: Πετώ συνειδητά πάνω από τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, στο ύψος της Γυμναστικής Ακαδημίας. Μπαίνω μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, στο βάθος υπάρχει φως. Τελικά φθάνω σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό, όπου νεράιδες πολύχρωμες μου λένε: "Εδώ είναι ο παράδεισος"...۩

Σήμερα πάλι, ακόμη μια φορά οι Μαρκάκηδες μου έβαλαν το μαχαίρι στο λαιμό: "Δώσε 200 ευρώ *τώρα*, επειδή ο Θανάσης πάει *τώρα* ν' αγοράσει μηχανάκι!". Καθώς με έφεραν προ τετελεσμένου γεγονότος, αναγκάστηκα να δώσω τα λεφτά αλλά με έπιασαν τα νεύρα μου κι έκοψα επί τόπου τις δουλειές που έκανα επάνω, στη μεζονέτα της Αλίκης.

Το κάνω κι αυτό: μέχρι να δώσει πανελλαδικές η κόμισσα, έχω αναλάβει το νοικοκυριό του σπιτιού της, επειδή η ίδια δεν έχει καθόλου χρόνο για τέτοια, λέει.

Ακόμη, απόψε οι γονείς μας μου έκαναν πρόταση να γράψουν το δικό τους διαμέρισμα του πρώτου ορόφου στο Γιάννη, αντί να το μοιράσουν εξίσου ανάμεσα στην Αλίκη και σε μένα, όπως συμφωνούσαμε ως σήμερα. Κατόπιν σκέψεως, αρνήθηκα...

Ακολουθεί βραδινό μάθημα με τον Σάββα: Όλα τα 'χε ο σούπερμαν, το τέννις του έλειπε! Συχνά τον αναλαμβάνω αμέσως μετά την επιστροφή του από τον Άγιο Κοσμά, πράγμα που σημαίνει ότι κοιμάται όρθιος. Σήμερα, μάλιστα, ήταν τόσο αποκαμωμένος ώστε δεν σηκωνόταν με τίποτα από το κρεβάτι, ανίκανος να αρθρώσει έστω μια κουβέντα! Έτσι, αναγκάστηκα

να συμπληρώσω όλες τις ασκήσεις μόνη μου κι όταν έφθασε η ώρα της έκθεσης, ο Σάββας μου είπε μισοκοιμισμένος: “Δεν μπορείτε να ζωγραφίσετε τα γράμματά μου και να τη γράψετε εσείς;” Του εξήγησα ήρεμα ότι αυτό δεν γίνεται, οπότε σηκώθηκε με τα χίλια ζόρια και του υπαγόρευσα λέξη προς λέξη την έκθεση για τα αγγλικά του σχολείου.
“Ο Σάββας υπερεκτιμά τις δυνάμεις του! Νομίζει ότι μπορεί να τα προλάβει όλα!”, είπε η Λουίζα, όταν της εξήγησα την περίπτωση. Να 'ταν μόνο αυτό...

Κυριακή, 16 Μαρτίου 2008

Βραδινή επίσκεψη στη φίλη μου τη Ντένια και τον άντρα της το Δημήτρη. Τώρα έχουν μια κόρη έξι μηνών, χαριτωμένη, ήσυχη, με ζωηρό βλέμμα που παρατηρεί τα πάντα. Την πήρα αγκαλιά, της έδωσα γάλα, τη χόρεψα στα γόνατά μου. Στην αρχή μου έκλαψε λίγο, ύστερα όμως με συνήθισε και μου χαμογελούσε. Ο Δημήτρης, ως χαζομπαμπάς, φορούσε ιατρική μάσκα στο πρόσωπο για να μην κολλήσει την κόρη του συνάχι. Μια χαρά είναι τώρα η Ντένια στο δικό της σπίτι, με το σύζυγο και το ωραίο μωρό της. Μετά από χίλιες περιπέτειες που πέρασε, τώρα έχει αράξει. Έτσι έπρεπε να γίνει...

Δευτέρα, 17 Μαρτίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι στο δρόμο όταν ξαφνικά πολλά σκυλιά αρχίζουν να τρέχουν σαν τρελά, όλα προς την ίδια κατεύθυνση, παρασύροντας τους κυρίους τους που τα κρατούν με λουρί. Μόλις που προφταίνω να κάνω στην άκρη για να μην πέσουν πάνω μου.

Τότε, ζεστός αέρας με τυλίγει. Στρέφω προς τα πίσω και βλέπω πέρα στον ορίζοντα τον ουρανό να πυρακτώνεται όλο και περισσότερο πάνω από τα βουνά. Καθώς η ουράνια φωτιά προελαύνει προς την πόλη, ένα δυνατό απειλτικό βουητό αντηχεί παντού κι ένα ανυπόφορο ζεστό κύμα αέρα φυσάει δυνατά. Απορώ τι να συμβαίνει: Μήπως πηρυνικό ολοκαύτωμα; Πού να κρυφτούμε; *Τότε, ξυπνώ. Κοιμόμουν ανάσκελα με το ένα χέρι πάνω στην καρδιά...*

Το βράδι έχω έξτρα τρίωρο μάθημα με το Σάββα: Αυτή τη φορά θέλει να τον βοηθήσω και στα αγγλικά του φροντιστηρίου, όπου ο μικρός συνεχίζει ακάθεκτος για Proficiency. Σαφώς δεν σκαμπάζει γρι, μαθαίνει μονάχα ό,τι προλάβει παπαγαλία και πνίγεται σε μια κουταλιά νερό. Παραπονιέται ότι δεν τα αντέχει, ούτε έχει χρόνο να ασχοληθεί, ωστόσο συνεχίζει τα αγγλικά μετά από απαίτηση του υπερφιλόδοξου πατέρα του: "Εφόδια σου δίνω", λέει στο Σάββα όταν ο μικρός διαμαρτύρεται για τον υπερβολικό φόρτο εργασίας.

Κατά τ' άλλα, μας παίρνει τρεις ώρες για να μάθει ο φωστήρ μια σελίδα με αγγλικές εκφράσεις, να γράψει μια εκθεσούλα για το σχολείο (επιπέδου τρίτης τάξης, του την υπαγόρευσα όλη εγώ) και να λύσει μια απλή άσκηση στα γερμανικά (και αυτήν του την είπα όλη εγώ). Μόνος του δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα.

Λεπτομέρειες: Ο Σάββας το school το γράφει scool, το gym το γράφει jim, δεν ξέρει τι σημαίνει may και might. Παρόλα αυτά, "πάλεψε και πέτυχε" να πάρει το Lower και τώρα τον έχουν βάλει στην τάξη Proficiency. Παράνοιας το ανάγνωσμα...

Παρασκευή, 28 Μαρτίου 2008

Τα αξιολύπητα παιδιά του σήμερα: Τους τελευταίους μήνες ο Μανώλης έχει γίνει ακόμη πιο αφηρημένος, δεν μπορεί καν να παρακολουθήσει τι του λες, ενώ ξεχνά τι τον ρώτησες πριν από ένα δευτερόλεπτο. Σήμερα, μόλις μπήκαμε στο δωμάτιό του, μου είπε ότι πήρε μόνος του τηλέφωνο σε μια γραμμή ψυχολογικής υποστήριξης και τους εξήγησε το πρόβλημά του, δηλαδή ότι ξεχνάει συνεχώς, ακόμη και τι έκανε πριν από πέντε λεπτά! Εκείνοι τον συμβούλεψαν να δει έναν ειδικό ψυχίατρο.

Ύστερα είχα μάθημα με το Σάββα, στις 9:10 το βράδι. Εκείνος, όμως, μου τηλεφώνησε στο κινητό και με τη γνώριμη κουρασμένη, κλαψιάρικη φωνή του, μου ζήτησε να πάω στις 9:45 επειδή "κάτι έκτακτο συνέβη".

Μέσα σε καταρρακτώδη βροχή, έφθασα εντέλει στο σπίτι

του Σάββα την ώρα που μου ζήτησε (ευτυχώς είναι κοντά) και τότε είδα ότι έπρεπε να τον διαβάσω και να του λύσω ουσιαστικά όλο το τεστ των γερμανικών από το φροντιστήριο – δεδομένου ότι τα εν λόγω τεστ τα δίνει η δασκάλα στα παιδιά για να τα κάνουν στο σπίτι τους, με την ησυχία τους.

Το μόνο που κάναμε τελικά, ήταν ένα πασάλειμμα για μια ώρα με το ζόρι, επειδή ο νεαρός ήταν τόσο εξουθενωμένος και μπουχτισμένος ώστε δεν μπορούσε ούτε τα πόδια του να πάρει, πόσο μάλλον να αφομοιώσει οτιδήποτε. Στο τέλος, κατά τις 11:00 τη νύχτα, η μητέρα του τον μάλωσε επειδή δεν είχε κάνει όλες τις ασκήσεις: "Έχουμε βάλει ένα στόχο", του είπε αυστηρά – λες και υπάρχει περίπτωση να μην πάρει το πιστοποιητικό ο Σάββας, δεδομένου ότι τα σημερινά φροντιστήρια "έχουν τον τρόπο"...

Τρίτη, 1 Απριλίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Τα αντικαταθλιπτικά χάπια Azapin 30 με απογοητεύουν ακόμη μια φορά, εφόσον το ***εφιαλτικό μήνυμα*** έρχεται πια σχεδόν κάθε μέρα στα όνειρά μου. Τελευταία, μάλιστα, το ακούω ή το βλέπω γραμμένο αμέσως μόλις ξυπνήσω, με κλειστά μάτια, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου! Απορώ, αυτό δεν γινόταν πριν...

Έτσι, σήμερα το απόγευμα ξαναπήγα στην ψυχίατρο, της εξήγησα ότι το πρόβλημα επιδεινώνεται, εκείνη με ρώτησε αν κατά τη διάρκεια της ημέρας κάνω σκέψεις σχετικά με την κόλαση κι αν έχω άγχος γι' αυτό. *Αν είναι δυνατόν, με όσα μου συμβαίνουν να μην προβληματίζομαι και να μην έχω άγχος!* Εντέλει, μου έγραψε να παίρνω, εκτός από το αντικαταθλιπτικό, κι άλλο ένα χάπιο, το Seroquel 25, για θεραπεία της σχιζοφρένειας...

Παρασκευή, 18 Απριλίου 2008

Ώρα 9:00 το βράδι έχω μάθημα με το Σάββα. Στις 8:50 αναχωρώ, στις 8:55 ο μικρός μου τηλεφωνεί για να διαπιστώσει αν έχω ξεκινήσει, στις 9:00 ακριβώς φθάνω στο σπίτι του και τον βρίσκω να παίζει μπάσκετ στο Sega. Παραπονιέται

νευριασμένος ότι με περίμενε στις 9:30, ενώ τα μάτια του είναι κατακόκκινα και συνεχίζει να παίζει μηχανικά, πάντα κατάκοπος. Μου ζητά να του λύσω μόνη μου όλο το Test 11 των γερμανικών, κείμενα κι έκθεση! Αμέσως μετά, πέφτει στο κρεβάτι. Του φωνάζω να σηκωθεί αλλά εκείνος, πάντα με φωνή αργόσυρτη και κλαψιάρικη, μου ζητάει να του γράψω εγώ την έκθεση, μιμούμενη το γραφικό του χαρακτήρα.

Φυσικά αυτό δεν γίνεται, οπότε ο Σάββας αναγκάζεται να σηκωθεί παρόλο που είναι ετοιμόρροπος, ενώ παράλληλα βρίζει και φωνάζει διαρκώς στους γονείς του, που προσπαθούν να ελέγξουν την κατάσταση: “Μη μιλάς, φύγε!” ... “Μη φωνάζεις!” ... “Δίνε του!” κλπ. Μου δίνει και διαταγές: “Πηγαίνετε να πείτε στη μητέρα μου να μου φέρει νερό”. Εντέλει, του υπαγορεύω όλη την έκθεση, λέξη προς λέξη, ενώ συμπληρώνω μόνη μου όλο το υπόλοιπο τεστ.

Μόλις τελειώνουμε, ο Σάββας σηκώνεται, σέρνεται μέχρι το σαλόνι και πέφτει μπρούμυτα πάνω στον καναπέ, μπροστά στην αναμμένη τηλεόραση. Αμφιβάλλω αν είναι σε θέση να παρακολουθήσει οτιδήποτε...

Κυριακή, 20 Απριλίου 2008

Ξαφνική επίσκεψη της Θεώνης μαζί με τις τρίχρονες εγγονές της, Θεώνη και Μάρθα. Μόλις μπαίνουν στο σαλόνι μου, τα δίδυμα αναφωνούν όλο ενθουσιασμό: “Τι ωραίο σπίτι!” Ξετρελάθηκαν με τις κούκλες μου, το κάστρο της Σταχτο-πούτας, τα ξύλινα επιπλάκια, τις διακοσμητικές νεράιδες...♥

Το βράδι έχω έξοδο με την παρέα στην Πλάκα για καφέ. Καταλήγουμε στην υπαίθρια καφετέρια “Οιωνός” όπου (όπως πάντα) ο Νικήτας κάθεται δίπλα μου, ενώ η Φιλιώ και η Ευγενία κάθονται απέναντί μας. Αυτές οι δυο κουβεντιάζουν μεταξύ τους μάλλον χαμηλόφωνα κι εμπιστευτικά· εγώ αδυνατώ να ακούσω τι λένε, παρά μόνο με πολλή προσπάθεια -τα συνηθισμένα.

Βαριέμαι απίστευτα μα κάπως πρέπει να περάσει η ώρα κι έτσι πιάνω συζήτηση με το Νικήτα, σχετικά με τα σχολικά μας χρόνια. Εκείνος μου μιλάει χαρωπά για τις κοπάνες που

έκανε και τα σκονάκια που έγραφε στα χέρια του όποτε είχε διαγώνισμα, για τον καλό βαθμό που είχε στα Τεχνικά, για την ενασχόλησή του με τη ζωγραφική. Μου λέει ότι εκείνα τα χρόνια οι συμμαθήτριές του τον δέχονταν στις παρέες τους επειδή "ο Νικήτας είναι ακίνδυνος", ενώ τα αγόρια τον χρησιμοποιούσαν "για σάκο του μποξ".

Σε μια στιγμή, η Ευγενία δείχνει να απορεί για την κουβέντα που έχω στήσει με τον ξάδερφό της. Κι εγώ απορώ, πάντως: Μόλις έχω διαπιστώσει πως ο Νικήτας είναι πολύ πιο ενδιαφέρων απ' όσο νόμιζα, και μάλλον δεν είναι τόσο χαζός όσο δείχνει ή όσο αφήνεται να εννοηθεί.

Στη συνέχεια, μιλώ στα κορίτσια για τον απίστευτο μαθητή μου, το Σάββα. Με παρακολουθούν με ενδιαφέρον, αν και δυσκολεύονται να πιστέψουν στ' αυτιά τους. "Η Υβόννη ανέχεται πολλά. Εγώ θα τον είχα παρατήσει προ πολλού", επισημαίνει η Ευγενία.

Ωστόσο, γρήγορα μετανιώνω για τις εκμυστηρεύσεις μου: Αυτά που συμβαίνουν σε μένα δεν συμβαίνουν σε κανέναν άλλο άνθρωπο, άρα είναι πολύ λογικό οι άλλοι να μη με πιστεύουν, να μη με καταλαβαίνουν ή να με παρεξηγούν. Όντως, δεν έχω ακούσει καμία δασκάλα αγγλικών (Νινέτα, Πέρσα, Ευγενία, κλπ) να αντιμετωπίζει τέτοιες περιπτωσάρες μαθητών. Κάτι τέτοια απίθανα συμβαίνουν μόνο σε μένα. Σιωπή, λοιπόν...

Ο πόλεμος των φύλων: Πιστεύω ότι αυτό που συμβαίνει στα (ανθρώπινα) θηλυκά έμβια όντα είναι τρελό και αφύσικο: Κάθε 28 ημέρες το σώμα τους γεννά ένα ωάριο, το οποίο αναπτύσσεται κανονικά για τρεις βδομάδες. Την τέταρτη βδομάδα, όμως, αντί το ωάριο να αρχίσει να μετατρέπεται σε έμβρυο, αυτοκαταστρέφεται. Έτσι, κάθε μήνα οι γυναίκες έχουν τη λεγόμενη "περίοδο". Το ωάριο εξακολουθεί να υπάρχει και να εξελίσσεται σε έμβρυο μόνον αν την κατάλληλη ώρα γονιμοποιηθεί από το σπερματοζωάριο κάποιου αρσενικού.

Σε αντίθεση με ότι διδάσκουν οι αποδεκτές επιστήμες, το αρσενικό δεν είναι συμπληρωματικό ούτε καν αντίθετο του

θηλυκού, με τον ίδιο τρόπο που το χρωμόσωμα Υ δεν είναι συμπληρωματικό ούτε αντίθετο του Χ. Το Υ δεν είναι παρά ένα άρρωστο, σπασμένο Χ. Το αρσενικό δεν είναι παρά ένα ελαττωματικό θηλυκό.

Στα περισσότερα είδη γήινων ζωντανών οργανισμών, το αρσενικό δεν προσφέρει απολύτως τίποτα στην οικογένεια: Δεν φέρνει τροφή, δεν καθοδηγεί τα μικρά, δεν τα προστατεύει από τους κινδύνους του περιβάλλοντος – αντίθετα μάλιστα, ορισμένες φορές τα εχθρεύεται και τα εξοντώνει (πχ το αρσενικό λιοντάρι). Γενικά, το αρσενικό "πηδάει" και φεύγει. Αυτός είναι όλος κι όλος ο ρόλος του στη διαιώνιση του είδους.

Μόνον ένας αρρωστημένος, δήθεν θεϊκός νους θα σχεδίαζε κάτι τέτοιο! Το αρσενικό είναι μια παραδοξότητα, κάτι που φυσιολογικά δεν θα έπρεπε να υπάρχει. Με τον διαχωρισμό των πλασμάτων σε αρσενικά και θηλυκά, επιτεύχθηκε η πρωταρχική διάσπαση ανάμεσα στους γήινους ζώντες οργανισμούς. Έκτοτε, όλοι πολεμούν όλους πάνω στη γη...

Μεγάλη Δευτέρα, 21 Απριλίου 2008

Σήμερα ήλθε για επίσκεψη ο Γρηγόρης, ο παιδικός μου φίλος, μαζί με τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά τους: ένα αγόρι έξι ετών κι ένα κορίτσι πέντε ετών. Συζητήσαμε νοσταλγικά για κάποιους παλιούς γείτονες που έχουν πια πεθάνει και αναπωλήσαμε διάφορες περιπέτειες που ζήσαμε μαζί: μια φορά βρήκαμε ένα κασελάκι με νομίσματα στο διπλανό οικόπεδο· πετάγαμε μπιρμπιλόνια στα τζάμια της θείας Πηνελόπης και ο άνδρας της πεταγόταν έξω με τα σώβρακα· κάποτε, στο καράβι του μπαμπά μου, πέσαμε όλο το απόγευμα πάνω στους ξηρούς καρπούς· άλλοτε, όλοι μαζί στην καφετέρια Venezia για παγωτό· ταινίες καράτε στο θερινό σινεμά Αφροδίτη, που τώρα πια έχει κλείσει· το κλασικό ανέκδοτο "Κορίτσι, θέλεις κολούρι;".

Άλλα χρόνια, άλλος κόσμος. Ένα αθώο σύμπαν, που δεν υπάρχει πια. Ορισμένα από τα γεγονότα που ανέφερε ο Γρηγόρης δεν τα θυμόμουν καν. Κάθε ανάμνηση, είτε "θετική", είτε "αρνητική", είναι ένα τραύμα στο νου. Η γνήσια ευτυχία δεν

αφήνει καμία ανάμνηση. Η μνήμη συγκρατεί μονάχα ό,τι περιέχει πόνο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2008):*** Έχω πια διαπιστώσει ότι το αντικαταθλιπτικό χάπι δεν με ανακουφίζει καθόλου, δεν μου φτιάχνει καν τη διάθεση. Μάλιστα, όποτε το παίρνω, δηλαδή κάθε βράδι πριν τον ύπνο, μου δημιουργεί μεγάλη νευρικότητα για ώρες μέχρι να αποκοιμηθώ, ενώ τα πόδια μου χτυπούν ανεξέλεγκτα πάνω στο κρεβάτι, σαν από μόνα τους!

Έτσι, από τις 7 του μήνα αποφασίζω να το κόψω και να παίρνω μόνο το αντιψυχωσικό πριν το βραδινό ύπνο. Στις μέρες που ακολουθούν, με το δεύτερο χάπι πηγαίνω λίγο καλύτερα, όχι όμως ικανοποιητικά. Από τις 27 του μήνα αρχίζω να παίρνω και τα δυο χάπια ξανά, σύμφωνα με τις οδηγίες της ψυχιάτρου. Κι ο Θεός ας βάλει το χέρι του -*τώρα σωθήκαμε...*

Πέμπτη, 1 Μαΐου 2008

Το απόγευμα συνάντησα την Πέρσα και πήγαμε βόλτα στα πέριξ. Αφού αγόρασε ένα “Αθηνόραμα”, καταλήξαμε στην αυλή της, στο πίσω μέρος του μεγάλου κήπου. Ήπιαμε κρύο τσάι, συζητήσαμε ζωηρά, όλα ωραία και καλά, ώσπου η φίλη μου άρχισε να ξεφυλλίζει το περιοδικό. “Για να δούμε, τι έχει σήμερα τη τηλεόραση... Α, έχει το "Cry Wolf! Ποιός παίζει; Hell!” κατέληξε, με πλατύ χαμόγελο.

Εγώ δεν αντέδρασα καθόλου, καταπολεμώντας επαρκώς την ταραχή μου. Δεν έχω πια καμία αμφιβολία: *Αυτή το έχει κάνει. Αυτή έχει προκαλέσει τα φρικτά προβλήματα που με βασανίζουν εδώ και δυο χρόνια.* Γι' αυτό γνωρίζει τι μου συμβαίνει, παρόλο που δεν της έχω πει το παραμικρό, και φροντίζει να μου πετάει τη λέξη “κόλαση”, έτσι στο ξεκούδουνο, κάθε φορά που συναντιώμαστε εδώ και δυο χρόνια. Φοβάμαι, όμως, μήπως ό,τι μου έχει κάνει παρουσιάζει σωρρευτική δράση: Χρόνο με το χρόνο θα χειροτερεύει, θα μεταλλάσσεται. *Δεν τολμώ καν να φανταστώ σε τι θα μεταλλαχθεί αργότερα...*

Ερχομός

Παρασκευή, 2 Μαΐου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Πλήθος άγγελοι με ξανθά μαλλιά και λευκά ενδύματα κατεβαίνουν από το νυχτερινό ουρανό όλοι μαζί, σαν μια χοντρή ακτίνα φωτός, περνώντας μέσα από έναν λαμπερό δακτύλιο που αιωρείται στο στερέωμα...

Σήμερα το πρωί ο ανηψιός Γιάννης μου πρότεινε να βαφτίσω εγώ το παιδί του, που θα γεννηθεί στα τέλη του μήνα. Κατά βάθος δεν ήθελα μα τελικά δέχθηκα, περισσότερο εξαιτίας της οικογενειακής πίεσης. Αν αρνιόμουν, θα περιπλεκόταν ακόμη περισσότερο η θέση μου μέσα στην οικογένεια.

Δεν μου αρέσει η ιδέα να βαφτίσω ένα παιδί ενώπιον του “Θεού Αυτού του Κόσμου” αλλά δεν είναι δυνατόν να αποφεύγω τα πάντα μέσα στο Matrix. Άλλωστε, είναι κάτι που έχω ξανακάνει (καλοκαίρι του 1974)...

Δευτέρα, 5 Μαΐου 2008

Πάνω στην ώρα πρόλαβε ο Γιάννης να ετοιμάσει όλα τα απαραίτητα χαρτιά που χρειάζονταν για να πολιτογραφηθεί η γυναίκα του ως Ελληνίδα και να της επιτρέπεται να παντρευτεί Έλληνα. Δεδομένου ότι η οικογένεια της κοπέλας δεν είχαν κάνει καμιά σχετική ενέργεια, αναγκάστηκε ο ανηψιός μου να σπαταλήσει σχεδόν ένα χρόνο από τη ζωή του, τρέχοντας σε αμέτρητες Δημόσιες Υπηρεσίες από το πρωί ως το βράδι, μέχρι να της βγάλει όλα τα απαραίτητα έγγραφα.

Έτσι, σήμερα ο Γιάννης παντρεύεται με πολιτικό γάμο την αγαπημένη του Μαρίνα που τώρα πια είναι έγγυος 8½ μηνών. Η εξόρμηση ξεκινά με το ωραίο τραγούδι της Πρωτοψάλτη “Χαβάη”, που ακούμε μέσα στο αμάξι καθ' οδόν για το δημαρχείο. Ο γάμος διαρκεί ένα λεπτό το πολύ. Ύστερα ξαναμπαίνουμε στα αυτοκίνητα για να πάμε στο σπίτι του Λάμπη, στους πρόποδες του βουνού, όπου θα γίνει γλέντι. Για κάποιο περίεργο λόγο, οι γονείς μου δεν μπαίνουν στο αμάξι

της αδελφής μου αλλά ενός νεαρού που είναι συγγενής της νύφης. Εγώ και η Αλίκη είμαστε μόνες στο αμάξι της.

Λίγο αργότερα συναντάμε το Νάσο και τη φιλενάδα του τη Νιόβη έξω από ένα συνεργείο αυτοκινήτων. Ο ανηψιός μου φαίνεται αναστατωμένος και μιλά έντονα στο κινητό. Το παίρνει και η Αλίκη, η οποία σχεδόν αμέσως αναφωνεί: "Γιατί Χριστούλη μου; Γιατί να γίνει αυτό σήμερα;"

Η εξήγηση: Καθώς ανέβαιναν τη Ζέπου, κάποιος μαλάκας πετάχτηκε από το πουθενά εντελώς ξαφνικά και τρακάρησε το αμάξι όπου βρίσκονταν οι γονείς μου! Η μαμά χτύπησε το κεφάλι της στο τζάμι, το οποίο έκανε τρύπα και σχεδόν θρυμματίστηκε ολόκληρο. Τραντάχτηκε και η μέση της, που εδώ και κανένα μήνα πονάει όλο και περισσότερο, σε σημείο που δεν μπορεί πια ούτε για ψώνια να πάει· δισκοπάθεια, σκολίωση, οστεοπόρωση, σπονδυλοαρθρίτιδα, όλα μαζί τα έχει. Έτσι, οι γονείς μου αντί θα έλθουν στο γλέντι κατέληξαν στο Τζάνειο για εξετάσεις.

Το αποτέλεσμα: Ο Γιάννης στεναχωρέθηκε πολύ, δεν ήθελε ούτε να ψήσει ούτε να κόψει τούρτα χωρίς τη γιαγιά του, ο Θανάσης έκλαιγε και χτυπιόταν, ενώ όλοι καθόμασταν στα καρφιά μέχρι να βγουν οι ακτινογραφίες της μαμάς. Ο Νάσος προθυμοποιήθηκε, μάλιστα, να πάει με το αμάξι του μέχρι το νοσοκομείο και να περιμένει εκεί τη μητέρα μου, όση ώρα χρειαζόταν. "Όλα αυτά είναι να περνάς έξω από εκκλησία και να μην κάνεις το σταυρό σου", είπε κάποια στιγμή με πίκρα, παρόλο που ακόμη συνηθίζει να σταυροκοπιέται κάθε πέντε λεπτά.

Εντέλει όλα είναι οκέι, η μητέρα μου δεν έχει κανένα πρόβλημα εκτός από ένα καρούμπαλο στο κεφάλι και λίγους πόνους στη μέση. Καταφθάνει στο σπίτι του Χαράλαμπου γύρω στις 2:00 το μεσημέρι -μετά από τέσσερις ώρες ταλαιπωρία- και η γιορτή συνεχίζεται κανονικά: Τρώμε ψητά, χορεύουμε, γελάμε. Μόλις σηκώνομαι εγώ να χορέψω ένα χασαποσέρβικο, μετά από μισή στροφή το τραγούδι κόβεται απότομα -και δεν θα ξαναβάλουν κάτι που να ξέρω να το χορεύω.

Κάποια στιγμή η μαμά βρέθηκε μέσα στην κουζίνα, μαζί

με την αδελφή μου και την Τούλα, την γυναίκα του Λάμπη. Ξαφνικά, ξεκόλλησε το γυάλινο παμπρίτζ του απορροφητήρα μαζί με τα σίδερα που το στερέωναν, έπεσε κάτω κι έγινε χίλια κομμάτια μπροστά στα πόδια της μητέρας μου! Αν βρισκόταν δέκα εκατοστα πιο κοντά, θα της είχε έλθει στο κεφάλι!

Πόσο πιο φανερό μπορεί να γίνει; Κάτι κατατρέχει τη μητέρα μου, κάτι που την εμποδίζει να χαρεί ένα γλέντι μια φορά στα δέκα χρόνια. Βέβαια, αυτό που κατατρέχει τη μαμά δεν είναι τίποτα μπροστά σε αυτό που κατατρέχει εμένα σε κάθε στιγμή της ζωής μου...

Ακόμη, όπως μάθαμε σήμερα, η μεγαλύτερη αδελφή της Μαρίνας, η 28χρονη Τατιάνα, είναι έγγυος τεσσάρων μηνών. Κυοφορεί κορίτσι και το φέρει βαρέως: “Θα πάω να κάνω κι άλλη ιατρική εξέταση, πιο σοβαρή, μήπως κι έχει γίνει λάθος και το παιδί είναι αγόρι”, δήλωσε συνοφρυωμένη – ευσεβής πόθος που δεν θα εκπληρωθεί τελικά: το παιδί θα παραμείνει κορίτσι. Αλλά και η Μαρίνα δηλώνει απερίφραστα πως επιθυμεί όλα της τα παιδιά να είναι αγόρια: Φαίνεται ότι στις οικογένειες των Αλβανών (και όχι μόνο) η νύφη αποκτά ιδιαίτερο κύρος αν γεννάει αγόρια.

Κατά τ' άλλα, η όλη εμπειρία αποδείχθηκε πιο θετική απ' ότι περίμενα: Το σπίτι του Χαράλαμπου βρίσκεται στο βουνό, μακριά από θορυβώδεις πολυκατοικίες και πολυσύχναστους δρόμους. Η αυλή είναι ευρύχωρη και όμορφα διακοσμημένη: μια μεγάλη κούκλα πάνω σε κούνια, ένας πράσινος άγγελος σχεδιασμένος σε μια πετσέτα απλωμένη πάνω στα κλαδιά του κήπου, μια ρόδα κάρου πάνω από την εξώπορτα, ανοιχτές διακοσμητικές ομπρέλες στο βάθος. Ο Λάμπης, η Τούλα και τα παιδιά τους ήταν φιλικοί και θετικοί (ο μικρός Ανδρέας τα 'σπασε όλα, δεν άφησε πιάτο για πιάτο· η Μιχαέλα μου μιλούσε γελαστά και εγκάρδια), οι βορειοηπειρώτες συμπέθεροι της αδελφής μου ήσυχοι και διακριτικοί.

Η μουσική ήταν δημοτική (νησιώτικα, κρητικά, ηπειρώτικα), δεν με κούρασε καθόλου. Ξεχώρισα την μαντινάδα "Η καθηγήτρια" ("Θα σε κάνω εγώ να μου βάλεις είκοσι σε όλα!"), ενώ ακούστηκαν και δυο τρία αλβανικά τραγούδια

("Margaritar") καθόλου άσχημα. Όταν ήλθε η ώρα, το νεαρό ζευγάρι έκοψε την τριώροφη λευκή τούρτα, στολισμένη με ροζ και άσπρα τριαντάφυλλα, ήπιαν σαμπάνια και χόρεψαν ένα περιπαθές μπλουζ: "I will always love you..."

Λίγο μετά το μεσημέρι πήγα μια βόλτα στα πέριξ. Ησυχία, ηρεμία, ανθισμένη φύση και... graffiti πάνω στους ελάχιστους κάδους σκουπιδιών και στις μάντρες, παντού μέσα στην ερημιά του Θεού -λες και παίρνουν εντολή να μαγαρίζουν τα πάντα. Κάπου διέκρινα και την καταραμένη λέξη (hell) μα απέστρεψα αμέσως το βλέμμα, πείθοντας το εαυτό μου ότι δεν είδα κανένα σημείον...

Κατά τις 5:30 το απόγευμα αποχωρώ επειδή στις 6:00 το απόγευμα έχω μάθημα με την Ξένια και μετά με τον Ιάκωβο. Σε μια στιγμή, ο μικρός ρωτά κι εγώ του εξηγώ ότι ορισμένες μορφωμένες γυναίκες διατηρούν δυο επώνυμα, το πατρικό και του συζύγου τους. "Και γω όταν μεγαλώσω θα έχω δυο επώνυμα: Του πατέρα μου αλλά και της γυναίκας που θα πάρω! Και σκοπεύω να παντρευτώ μέχρι τα 27 μου. Μετά θα είμαι πολύ μεγάλος!" μου λέει χαμογελώντας. Ο Ιάκωβος, πανέξυπνος και ομιλητικός, δεν το παίζει καθόλου macho αντράκι και ήδη προγραμματίζει το μέλλον του. Λίγο αργότερα, μου παραπονιέται θλιμμένα: "Στο σχολείο μου όλα τα παιδιά βρίζουν συνεχώς, μόνο εγώ και ο φίλος μου δεν βρίζουμε!"
"Εσύ να μη τους ακούς", τον συμβουλεύω.
"Και βέβαια όχι!" με διαβεβαιώνει.

Τρίτη, 6 Μαΐου 2008

Είναι πρωί και περπατώ στη Νηρηίδων μαζί με τη μαμά. Δυο αμάξια έρχονται και τρακάρουν δίπλα μας. Το ένα απ' αυτά κουτουλάει πάνω σε τρίτο, παρκαρισμένο αυτοκίνητο, το οποίο τσουλάει και σταματάει πέντε εκατοστά μακριά από τη μητέρα μου. *Την κυνηγάει κάτι, ή μου φαίνεται;*

Όσο για το καινούργιο μου stereo κασσετόφωνο που αγόρασα το Φλεβάρη, παρουσιάζει βλάβη όλο και συχνότερα: Πότε τα καλώδια των ηχείων δεν κάνουν επαφή με το μηχάνημα (παρόλο που είναι τοποθετημένα σωστά), πότε η κασέτα δεν

παίζει κλπ. Απλά, βαριέμαι ν' ασχοληθώ περισσότερο. Καταργώ το μηχάνημα και το καταχωνιάζω στη ντουλάπα. Τέλος.

Σοφά λόγια του Νάσου: "Κάθε άνθρωπος γεννιέται μ' έναν "μαγνήτη": Άλλος έλκει τρελούς, άλλος έλκει κακούς, άλλος λεφτά, άλλος επιτυχία, άλλος μπελάδες, άλλος ατυχήματα [*εγώ έλκω σατανιστές*]. Η δική μου ζωή κινείται πάντα μέσα στα ίδια πλαίσια ό,τι κι αν κάνω, πάντα οι ίδιες δυσκολίες για να χαρώ. Αυτά που τυχαίνουν σε μας δεν τυχαίνουν σε καμία άλλη οικογένεια. Πάλι καλά που βγαίνουμε ζωντανοί!"
Λόγια του Γιάννη: "Όλους εμάς κάτι μας κατατρέχει συνεχώς, θεία. Δεν θέλω να βγαίνω από το σπίτι μου".
Λόγια της μαμάς: "Σε μας τυχαίνουν λαχεία από την ανάποδη! Όλα τα σπάνια και τα περίεργα εδώ μέσα συμβαίνουν!"

Πέμπτη, 15 Μαΐου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Νομίζω ότι αρκετό καιρό έχω αφήσει τη μαύρη μαγεία να δρα εναντίον μου. Έχει φθάσει πια η ώρα να κάνω κάτι γι' αυτό – ωστόσο, ο ***Συντονισμός του Πλέγματος*** που ακολουθεί απλά είναι απίστευτος:

* Στις 2 του μηνός πήγα στο κοντινό Internet Cafe, αναζήτησα στο Διαδίκτυο τον όρο "λύσιμο μαγείας", ανακάλυψα δυο σχετικές συνταγές μα δεν κατάφερα να τις τυπώσω επειδή ο εκτυπωτής ήταν χαλασμένος.

* Στις 8 του Μάη ξαναπήγα στο Internet Cafe. Από τα δυο λυσίματα που είχα βρει την προηγούμενη φορά, το ένα ήταν απλώς εξαφανισμένο. Το άλλο κατάφερα να το ξαναβρώ και να το τυπώσω με τα χίλια ζόρια, επειδή ο εκτυπωτής έκανε κόνξες.

* Στις 12 Μαΐου πήγα σ' ένα βιβλιοπωλείο και παρήγγειλα το "Πλήρες Βιβλίο της Μαγείας" του Raymond Buckland, αξίας 57 ευρώ παρακαλώ -βιβλίο που κάποτε είχα μα χάρισα στην Πέρσα. Θα μου το έφερναν την επομένη, με διαβεβαίωσαν.

* Ξαναπήγα λοιπόν το επόμενο πρωί, όμως μου είπαν πως δεν έφεραν το βιβλίο επειδή νόμιζαν πως ήθελα να το σκεφθώ.

* Χθες πήγε η κοπέλα του βιβλιοπωλείου στον εκδότη, όμως δεν μπόρεσε να μου φέρει το βιβλίο επειδή εκεί χάλασαν τα κομπιούτερ, δεν μπορούσαν να κόψουν τιμολόγιο και η

υπάλληλος περίμενε άδικα για μιάμιση ώρα. “Η συγκυρία είναι τρομερή”, παραδέχθησε ο βιβλιοπώλης -σαφώς αμάθητος σε κάτι τέτοια.
* Εντέλει παρέλαβα την “Πλήρες Βιβλίο της Μαγείας” σήμερα το πρωί κι έχω ήδη αρχίσει να το διαβάζω.

Στο μεταξύ, διαπιστώνω με θλίψη ότι το νυχτερινό μου πρόβλημα όσο πάει χειροτερεύει -ξανά! Τα χάπια δεν βοηθούν καθόλου, επιπλέον κάθε συνταγή που μου γράφει η ψυχίατρος στοιχίζει 120 ευρώ. Δεν είμαι πια διατεθημένη να γίνομαι πειραματόζωο με τα ψυχοφάρμακα χωρίς να έχω το παραμικρό όφελος, οπότε αποφασίζω να σταματήσω τα χάπια οριστικά.

Ας το πάρω απόφαση: Το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” δεν πρόκειται να φύγει ποτέ. Θα εξακολουθήσει να έρχεται στα όνειρά μου 2-3 φορές τη βδομάδα και δεν υπάρχει τρόπος να φύγει, ό,τι κι αν κάνω. Αλλά ας μη βιάζομαι τόσο να το ξεφορτωθώ. *Γύρευε ποιό άλλο αφύσικο πρόβλημα θα μου στείλει Αυτός μετά...*

Τρίτη, 20 Μαΐου 2008

Ο φωστήρ Μανώλης όσο πάει γίνεται πιο αργός στο μάθημα: Χρειάζεται είκοσι λεπτά για να λύσει μια άσκηση που φυσιολογικά βγαίνει σε πέντε λεπτά. Όποτε τον ρωτώ κάτι, δεν ακούει καν τι του λέω αλλά κοιτάζει το κενό με μόνιμα ληθαργικό βλέμμα. Αναγκάζομαι να τον σκουντάω συνεχώς για να ανταποκριθεί μετά από δέκα λεπτά, σαν τον Ραν-Ταν-Πλαν: “Εεε; Τι με ρωτήσατε;”

Το άλλο σπίρτο, ο Σάββας, δείχνει ότι δεν θυμάται πια απολύτως τίποτα στα γερμανικά -ούτε καν βασικές λέξεις όπως machen, möchten, Frau κλπ. Οι εκθέσεις που γράφει (με ρυθμό χελώνας, χρειάζεται μιάμιση ώρα για να συντάξει μισή σελίδα) είναι τελείως ηλίθιες και μωρουδίστικες, με λεξιλόγιο μογγολικού και συντακτικό παρανοϊκού, ενώ παράλληλα δεν δέχεται καν να του εξηγώ τι πρέπει να γράψει. Έτσι, τον αφήνω να κάνει ό,τι θέλει – δεν έχει κανένα νόημα να σπαταλάω φαιά ουσία για να διδάξω ένα ούφο, που αδυνατεί πλέον να μάθει οτιδήποτε. Επιπλέον, από το πολύ Playstation (τρεις ώρες

έπαιζε πριν έλθω απόψε), κοιμάται όρθιος και χασμουριέται διαρκώς με κατακόκκινα μάτια. Περιπτωσάρες, όχι αστεία. Κι όμως, στο γυμνάσιο ο Μανώλης προβιβάζεται με γενικό βαθμό 16 και ο Σάββας με 18...

Πέμπτη, 22 Μαΐου 2008

Στις 12:30 το μεσημέρι πηγαίνω στο Σάββα για να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα αγγλικών του σχολείου αλλά ο δάσκαλος της ιστορίας είναι μέσα, δεν έχουν τελειώσει ακόμη. "Ήλθε για μια ώρα κι έμεινε δυο", μου εξηγεί η γιαγιά και μου παραπονιέται ότι ο μικρός δεν στρώνεται να διαβάσει πραγματικά: Σηκωπιθώνεται συνέχεια, πηγαίνει στην τουαλέτα, έρχεται στην κουζίνα, χρονοτριβεί, πελαγοδρομεί, δεν μαθαίνει. Τελικά, η γιαγιά είναι η μοναδική εκεί μέσα που έχει ψυλιαστεί τι συμβαίνει. "Όλα τα παιδιά σήμερα έτσι είναι", της λέω όχι μόνο για να μην κατηγορήσω τον εγγονό της αλλά κι επειδή αυτή είναι η αλήθεια.

Μετά από κανένα τέταρτο ξεκινάμε επιτέλους το μάθημα, με προοπτική να κάνουμε δυο ώρες. Ωστόσο, κατά τις 2:00 χτυπά το κουδούνι. "Oh, fuck!" αναφωνεί ο Σάββας. Είναι ο δάσκαλος των μαθηματικών, παρόλο που αύριο ο νεαρός δίνει Ιστορία και Αγγλικά. Αναγκαζόμαστε να διακόψουμε το μάθημα και ο Σάββας με παρακαλεί να ξαναπάω στις 22:30 τη νύχτα. Πιο νωρίς δεν μπορώ εγώ επειδή έχω άλλα μαθήματα αλλά ούτε εκείνος μπορεί επειδή θα είναι διαρκώς απασχολημένος: Το απόγευμα θα ξανάρθει ο δάσκαλος της Ιστορίας και μετά ο μικρός θα πρέπει να πάει και τέννις.

Εντέλει, επιστρέφω στις 22:30. Ο καθηγητής της Ιστορίας είναι ακόμη εκεί. Ξεκινώ το μάθημα κατά τις 22:45. Στο προκριματικό τουρνουά τέννις ο Σάββας πήρε μηδέν μονάδες και τον νίκησε ένα κορίτσι, όπως μου εκμυστηρεύεται ο ίδιος. Φαντάζομαι ότι όπως είναι αργόσυρτος στα μαθήματα, έτσι θα είναι και στο τέννις.

Κάποια στιγμή, ενώ κουβεντιάζουμε ασταμάτητα (ο νεαρός δεν κλείνει στιγμή το στόμα του), του αναφέρω ότι εγώ είμαι παλαιότερης γενιάς. "Μα εσείς είστε 23 ετών!" μου κάνει

όλο απορία. *Το εννοεί που το λέει, ή απλώς με καλοπιάνει;*

Λίγο αργότερα μπαίνει μέσα η μητέρα του και τον μαλώνει επειδή καθυστερεί. “Θά 'ρθω να μείνω σπίτι σας! Έχετε κρεβάτια; Εσείς θα κοιμάστε στον καναπέ!” χαριτολογεί ο μικρός. Δεν είναι κακό παιδί. Μπουχτισμένο και καταπονημένο είναι. Τέλος πάντων, τελειώνουμε στις 12:00 τα μεσάνυχτα. Ο Σάββας, πνιγμένος στο άγχος, δηλώνει ότι θα ξυπνήσει στις 5:00 το πρωί για να ξαναδιαβάσει Ιστορία...

“Θαλασσινό Νερό: Το μέλλον του πλανήτη;” (αποσπάσματα από το σχετικό άρθρο στην εφημερίδα “Ο Μαθητόκοσμος της Ευρυάλης”, τεύχος 2, Μάιος 2008):

Όλες οι πηγές ενέργειας πάνω στη γη εξαντλούνται ή είναι ανεπαρκείς: Το πετρέλαιο τελειώνει, τα υδροηλεκτρικά έργα δεν παράγουν αρκετή ενέργεια, ομοίως η ηλιακή και η αιολική ενέργεια. Όσο για την πυρηνική ενέργεια, αυτή είναι επικίνδυνη!

Μόνη λύση-σωτηρία, η πυρηνική σύντηξη! Μιμούμενοι τον τρόπο που ο ήλιος παράγει ενέργεια στο εσωτερικό του, οι επιστήμονες θα φτιάχνουν νέους πυρήνες ενώνοντας σωματίδια (= πυρηνική σύντηξη). Αυτή η μέθοδος εξασφαλίζει την απαραίτητη ενέργεια χωρίς να υπάρχουν οι κίνδυνοι της ραδιενέργειας και των πυρηνικών αποβλήτων.

Το πρώτο εργοστάσιο πυρηνικής σύντηξης αναμένεται να κατασκευαστεί στη Γαλλία, σε 20 χρόνια περίπου. Για την πραγματοποίηση αυτού του τεχνολογικού επιτεύγματος, απαιτούνται τεράστια χρηματικά ποσά, πανάκριβα και δυσεύρετα υλικά, καθώς πρέπει να φτιαχτούν μηχανήματα που θα μας δώσουν θερμοκρασίες πολλών εκατομμυρίων βαθμών Κελσίου και πιέσεις πολλών εκατομμυρίων bar. Στο εσωτερικό του αντιδραστήρα, ισότοπα υδρογόνου θα θερμαίνονται στους 100.000.000 ^{o} C (!!!) *[Αλήθεια, τι είδους υλικά είναι αυτά που θα αντέχουν σε τέτοιες εξωπραγματικές θερμοκρασίες και πιέσεις; Τάχα υπάρχουν στη γη τέτοια υλικά; Και όλη αυτή η διαδικασία δεν είναι καθόλου επικίνδυνη; Επιτρέψτε μου να αμφιβάλλω...]. Αν* όλα πάνε καλά *[που θα πάνε],* σε λίγες

δεκαετίες θα έχουμε άφθονη ηλεκτρική ενέργεια για όλο τον κόσμο, μόνο με λίγο θαλασσινό νερό.

Πρόβλεψη: *Η Φωτιά είναι ο αληθινός θεός του κόσμου! Χάρη σε τέτοιου είδους εφευρέσεις, ο "θεός" θα πατήσει στη γη και το θέλημά του θα προχωρήσει. Πολύ σύντομα, μια Νέα Εποχή για το "θεϊκό θέλημα" ξεκινά πάνω στη γη...*

Τρίτη, 27 Μαΐου 2008

Διαυγές Όνειρο: Έχοντας συνείδηση του εαυτού μου, αφήνομαι να πετώ χαλαρά και ανάλαφρα στα δωμάτια ενός μεγάλου, όμορφου σπιτιού. Κάποια στιγμή πιάνω ένα ποτήρι· κατόπιν το μάτι μου πέφτει πάνω σ' ένα δίσκο στολισμένο με ωραία ζωγραφιά ξανθής κοπέλας. Ύστερα φθάνω μπροστά σ' ένα παράθυρο. Πέρα μακριά, διακρίνονται μεγάλα θαλερά δένδρα που πλαισιώνουν έναν ήσυχο δρόμο. Θέλω να πάω εκεί μα δεν προσπαθώ· απλά αφήνομαι αβίαστα και ο αέρας με παρασύρει μέχρι εκεί.

Μετά από λίγο αφήνομαι ξανά και κατευθύνομαι πετώντας προς το πράσινο βουνό ίσια πέρα. Κατά τη διάρκεια της πτήσης παρατηρώ τα χέρια μου που είναι απλωμένα μπροστά. Φθάνω στον προορισμό μου και βυθίζομαι μαλακά στην πρασινάδα του βουνού.

Σύντομα βρίσκομαι πίσω, στο δρόμο με τα δένδρα. Βλέπω ένα ποτάμι εκεί δίπλα, με καθαρά βαθυγάλανα νερά. Αιωρούμαι χαρούμενα από πάνω του,

βρέχω χέρια και πόδια, απολαμβάνω την εμπειρία. *Ξυπνώ με μια σχεδόν ξεχασμένη αίσθηση ολοκλήρωσης και εξισορρόπησης*...۩

Σήμερα το πρωί ο Σάββας έγραψε Θεατρολογία και γι' αυτό χθές έκανε πέντε ώρες ιδιαίτερο στο εν λόγω μάθημα, λέει. Στις 11:30 ήλθε ο μαθηματικός, στις 1:15 εγώ. Στις 3:00 θα έλθει ο φιλόλογος για να του κάνει αρχαία. Μετά είναι η σειρά του καθηγητή Πληροφορικής. Αργά το απόγευμα πάλι εγώ. Τρελοκομείο. Ο μικρός δεν έχει χρόνο ούτε για να φάει μεσημεριανό και αισθάνεται ανίκανος να μελετήσει μόνος του έστω μια γραμμή...

Ενθύμιο από την τελευταία μέρα της Ζαφειρίας στο Δημοτικό Σχολείο: "Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, Ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα" (Νίκος Καζαντζάκης). *Αγαπητή Ζαφειρία, τον παράδεισο μόλις τον άφησες πίσω...*

Σάββατο, 31 Μαΐου 2008

Βραδινή συνάντηση με τη Φιλιώ στην "Αίγλη", στο Ζάππειο. Ήρεμο περιβάλλον γεμάτο πράσινο, κυριλέ θαμώνες, πλήθος καροτσάκια με μωρά, ακομη και νεογέννητα. *Τόσα βρέφη μαζεύονται κάθε βράδι εδώ;* αναρωτήθηκα. "Εμείς είμαστε καλές φίλες. Δεν έχω κανένα παράπονο", μου είπε σε μια στιγμή η Φιλιώ. Νομίζω πως όταν είμαστε οι δυο μας, περνάμε καλύτερα.

Κυριακή, 1 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Οι γονείς μου κι εγώ έχουμε ένα μεγάλο πολυτελές ρετιρέ με ευρύχωρη βεράντα και πολλούς καλεσμένους, κάπου στη Βούλα, πλάι στη θάλασσα. Η αδελφή μου έχει ένα ίδιο οροφοδιαμέρισμα ακριβώς από κάτω. Ξυπνώ με μια πολύ ευχάριστη αίσθηση...۩

☺ Σήμερα τα ξημερώματα, στις 4:00 π.μ., η Μαρίνα, η γυναίκα του Γιάννη, γέννησε ένα χαριτωμένο αγοράκι -το υποψήφιο βαφτιστήρι μου. Το πρωί πήγαμε όλοι μαζί οικογενειακώς στο μαιευτήριο "Έλενα "για να δούμε το μωρό, που είναι ήσυχο και ομορφούλι.

Το μεσημέρι, καθώς επιστρέφαμε σπίτι με το αμάξι του Γιάννη, κάποιος μας τράκαρε ελαφρά από πίσω. *Παραείναι πια προφανές: Κάτι μας κυνηγά και προσπαθεί πάντα να αμαυρώνει τις ευχάριστες στιγμές της ζωής μας...*

Δευτέρα, 2 Ιουνίου 2008

☺ Σήμερα πήγαμε μαζί με την αδελφή μου σ' ένα κοντινό χρυσοχοείο, όπου αγόρασα ένα "ματάκι" και μια ασημένια Παναγίτσα για το υποψήφιο βαφτιστήρι μου. Ο μικρός δεν τρώει, γκρινιάζει, δυσανασχετεί. Σηκώνει το κεφαλάκι του, όσο μπορεί, και κοιτάζει ολόγυρα γεμάτος περιέργεια.

Και ολίγη αριθμολογία, με βάση τις ημερομηνίες γεννήσεως των μελών της οικογένειάς μου:

10 Απρ, 10 Ιουλ: μαμά και Θανάσης αντίστοιχα
20 Δεκ, 20 Αυγ: μπαμπάς και Μαρίνα αντίστοιχα
21 Ιουν: εγώ
7 Νοεμ: η αδελφή μου
28 Οκτ: ο Χαράλαμπος
4 Μάη: ο Γιάννης
1 Ιουν: ο Χαρούλης (το μωρό)

Έχουμε και λέμε:

10+7+4 =	21	21+7 =	28
20+1 =	21	20+7+1 =	28
10+10+1 =	21	10+10+7+1 =	28

Ακόμη, οι αριθμοί κυκλοφορίας των οχημάτων μας παρουσιάζουν το εξής φαινόμενο:

Αμάξι της Μαρίνας: 3422 => 3+4+2+2 = **11** => 1+1 = **2**
Αμάξι του Νάσου: 8993 => 8+9+9+3 = 29 => **11** => 1+1=**2**
Μοτοσυκλέτα του Θανάση: **11** => 1+1 = **2**
Μοτοσυκλέτα του Γιάννη: 533 => 5+3+3 = **11** => 1+1 = **2**
Αμάξι του Γιάννη: 1883 => 1+8+8+3 = 20 => 2+0 = **2**
Ποδήλατο δικό μου:
μοντέλο T4-T6 6061 => 304-306-6061 =>
3+4+3+6+6+0+6+1 = 29 => 2+9 = **11** => 1+1 = **2**

Συμπέρασμα: Τίποτα δεν είναι τυχαίο μέσα στο Matrix. Όλα συνδέονται...

Κλοιοί που Σφίγγουν

Τρίτη, 3 Ιουνίου 2008

Τελευταίο μάθημα με το Σάββα για φέτος, διάρκειας τριών ωρών. Πρέπει να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα των γερμανικών στο σχολείο. Νευρικός και κακομοίρης όπως πάντα, κάθε πέντε δευτερόλεπτα πετάει “Oh, fuck!” -πράγμα που συνηθίζει τους τελευταίους τέσσερις μήνες. Με βάζει να του φτιάξω μια δική μου άσκηση για τα παραθετικά των επιθέτων, η οποία μου παίρνει μια ολόκληρη σελίδα. Μόλις τελειώνω, ο Σάββας διαμαρτύρεται έντονα:
“Εγώ δεν ήθελα τέτοια άσκηση, ήθελα κάπως αλλιώς!”
“Εγώ δεν γράφω άλλη άσκηση!” του κάνω κοφτά και ο μικρός συμμορφώνεται απρόθυμα.

Μόλις ένα τέταρτο πριν τελειώσουμε, ο Σάββας αλλάζει ξαφνικά συνήθεια: Αντί “Oh, fuck!”, αρχίζει τώρα να βροντοφωνάζει “Oh, hell!” κάθε τρία δευτερόλεπτα! Αν είναι δυνατόν! Το ***σημείον*** με ταράζει φοβερά μα δεν δείχνω ούτε λέω τίποτα, απλά περιμένω ανυπόμονα την ώρα να εξαφανιστώ. *Τι θα γίνει με αυτόν του χρόνου;* αναρωτιέμαι ανήσυχη, φεύγοντας.

Τετάρτη, 4 Ιουνίου 2008

Από σήμερα ο Γιάννης, η Μαρίνα και το μωρό βρίσκονται στο σπίτι μας, στο διαμέρισμα του δεύτερου ορόφου, μαζί με το Νάσο. Εντέλει, το ζευγάρι δεν θα μείνει στου Λάμπη επειδή εκεί δεν υπάρχει αρκετός χώρος, ούτε είναι εύκολο να ανεβοκατεβαίνουν τη στενή εσωτερική σκάλα με το μωρό αγκαλιά. Όσο για την αδελφή μου, θα κατοικεί πλέον πιο πάνω, στη μεζονέτα.

Λεπτομέρεια 1η: Η νύφη ήλθε στο σπίτι μονάχα με τα ρούχα που φορούσε, δεν έφερε μαζί της ούτε δυο σεντόνια!
“Τέτοιο γάμο πρώτη φορά βλέπω! Ακόμη και στην Κατοχή, που ο κόσμος πέθαινε από την πείνα, και οι πιο φτωχές κοπέλες μια βαλίτσα ρούχα την έφερναν για προίκα! Είναι δυνατόν να μην

είχε να φέρει μαζί της λίγα ρούχα;” απορεί η μητέρα μου.
“Σαφώς όχι. Αυτά τα κάνουν οι Αλβανοί για να δείξουν στον Έλληνα γαμπρό ότι δεν έχει να περιμένει απολύτως τίποτα από αυτούς”, συμπεραίνω εγώ.

Αν μάθαινε η Μαρία Σχοινά ότι ο γόης Γιάννης κουκουλώθηκε στα 23 του με μια πάμφτωχη Αλβανίδα, θα τραβούσε τις κοτσίδες της: “Να πεις στα ανήψια σου να μη το δίνουν όπου να 'ναι! Να πάνε στο τέννις κλαμπ στη Φιλοθέη, να τσιμπίσουν καμιά πλούσια!” μου έλεγε κάποτε, μεταξύ αστείου και σοβαρού..

Λεπτομέρεια 2η: Την επόμενη κιόλας μέρα, ο Γιάννης, ο Χαράλαμπος και ο πατέρας μου θα πάνε να αγοράσουν ένα κάρο εσώρουχα για τη Μαρίνα, επειδή δεν έχει άλλα εκτός από εκείνα που φοράει! Για την ακρίβεια, θα σηκώσουν ολόκληρο το μαγαζί και θα πάρουν γύρω στις 80 κιλότες! Απορίες: Για ποιό λόγο έπρεπε να πάνε τρεις άντρες να πάρουν βρακιά της Μαρίνας; Ένας δεν έφτανε; Και γιατί τόσο πολλά; Αμόκ τους έπιασε;

Όσο για την Τατιάνα, την ψευτοξανθιά αδελφή της Μαρίνας, τώρα έγγυος πέντε μηνών, έρχεται για επίσκεψη κάθε μέρα. Φορά μονίμως καυτά σορτς και πολύ κοντές μπλούζες που αφήνουν όλη την κοιλάρα έξω, επιδεικτικά και ξετσίπωτα.

Όπως πληροφορηθήκαμε σήμερα από την αδελφή μου, πριν από μερικά χρόνια η Τατιάνα έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι έμεινε για δυο χρόνια σε κώμα! Επιπλέον, όλο το αριστερό της χέρι και το στήθος είναι σχεδόν παραμορφωμένα από άσχημο κάψιμο με καυτό νερό. Η όλη εμφάνισή της είναι αγριωπή και χοντροκομμένη, όπως και η συμπεριφορά της. Παρόλα αυτά, κατάφερε να παντρευτεί τον Νίκο, ένα καλό κι εμφανίσιμο παιδί, που την άφησε και έγγυο. Ούτε και της βγήκε σε κακό το ατύχημα τελικά, εφόσον εισέπραξε 40.000 ευρώ ως αποζημίωση από τον υπαίτιο του ατυχήματος. *Τόσα λέει, δηλαδή. Πιθανότατα, το ποσό είναι κατά πολύ μεγαλύτερο...*

Παρά τα κακά της χάλια, η Τατιάνα συνηθίζει να το παίζει ξύπνια: Όποτε τυχαίνει να μείνω μόνη μαζί της με το μωρό, το παίρνει αγκαλιά και αρχίζει γλύκες του τύπου: “Τι είναι βρε βλάκα ... βλακόμουτρο ... σκατόφατσα ... βλήμα, κλπ”.

Βομβαρδίζει το βρέφος με βρισιές συνεχώς, ασταμάτητα, κι εγώ αναρωτιέμαι: Το ζηλεύει επειδή είναι αγόρι ενώ το δικό της είναι κορίτσι, ή πετάει πλάγιες σπόντες για μένα;

Σήμερα που πήγα πάνω για να δω το βρέφος, μόλις με είδε η Τατιάνα άρχισε να κάνει τα ίδια. Σηκώθηκα κι έφυγα νευριασμένη. Ενημέρωσα τη μητέρα μου σχετικά κι εκείνη απέδωσε τη συμπεριφορά της σε αμορφωσιά. *Βέβαια, η μαμά βρίσκει πάντα μια δικαιολογία για όλους· για όλους εκτός από μένα.* Στο εξής, πάντως, θεωρώ σκόπιμο να αποφεύγω κάθε συναναστροφή με την Τατιάνα.

Πέμπτη, 5 Ιουνίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Σήμερα είναι μια ξεχωριστή μέρα για μένα, εφόσον αποφάσισα και πραγματοποιώ ένα λύσιμο μαγείας που βρήκα στο Internet:

Παίρνω ένα κομμάτι μαύρο λινό ύφασμα διαστάσεων 15 x 15 cm και τοποθετώ μέσα του τα εξής:

Μια πρέζα χοντρό αλάτι	[*κανονικά, χρειάζεται*
Μια πρέζα καμφορά	*και χομπέμπ* σε σκόνη,
Πέντε κόκκους μαύρο πιπέρι	*μα δεν μπόρεσα να βρω*
Ένα φύλλο δενδρολίβανο	*πουθενά αυτό το πράγμα*]

Κλείνω το ύφασμα τυλίγοντάς το επτά φορές με μαύρη βαμβακερή κλωστή. Αυτό το φυλακτό (“βόμβα”) το στερεώνω στο φανελάκι μου, στο ύψος του ηλιακού πλέγματος, πάνω στο δέρμα μου. Πρέπει να μείνει εκεί για εννέα μέρες. Μόλις συμπληρωθούν, την ίδια περίπου ώρα, θα το πετάξω σε τρεχούμενο νερό χωρίς να κοιτάξω πίσω μου. Άντε να δούμε, τι αποτέλεσμα θα έχει αυτό το ***μαγικό τελετουργικό****...*

Παρασκευή, 6 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα σταυροδρόμι κοντά στο σπίτι μου. Όμως, άγρια σκυλιά με περικυκλώνουν γαυγίζοντας κι εμποδίζουν τη διέλευσή μου. Ένα από αυτά με πλησιάζει απειλητικά. Σκέφτομαι να του ρίξω κλωτσιά.

Τώρα παρακολουθώ μια γριά, η οποία αρχικά φαίνεται συμπαθητική μα γρήγορα διαπιστώνω πως καιροφυλακτεί για

να φάει ένα παιδί. Και δεν είναι η μόνη επικίνδυνη: Εξωγήινοι ανθρωποφάγοι έχουν πια κατακλύσει τη γη, παίρνοντας τη μορφή ανθρώπων. Πετώ ψηλά, πάνω από οικόπεδα και συρμάτινους φράκτες για να ξεφύγω. Ωστόσο, όπου κι αν βρεθώ, παντού *Αυτοί.*

Μαζί με μια άλλη κοπέλα ζητάμε βοήθεια από κάποιους στρατιώτες -αλλά άδικα: δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Ύστερα μπαίνουμε σ' ένα κίτρινο λεωφορείο γεμάτο πεζοναύτες. Η κοπέλα τους εξηγεί το πρόβλημα, ενώ αυτοί μας κυκλώνουν και η πόρτα κλείνει. Υποψιάζομαι πως κάτι δεν πάει καλά μα είναι πια πολύ αργά.

“Ξέρετε τι θέλουμε εμείς από σας; Να σας φάμε!” λέει ένας τους, με βδελυρό ύφος.

“Εγώ λέω ότι πρέπει να μας ακούσετε!” αποκρίνεται η άλλη, ψύχραιμα. *Αδιέξοδα παντού...*

Τρίτη, 10 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα αμάξι μαζί με έναν όμορφο νεαρό που μου πιάνει τρυφερά το χέρι. Παρατηρώ την καταπράσινη πλαγιά που υψώνεται κατά μήκος του δρόμου. Χτισμένη πάνω της υπάρχει μια πυργοπολιτεία μινιατούρα. Θαυμάζω το υπέροχο τοπίο. Η παλιά μου φίλη, η Μάντυ, είναι μαζί μας στο αυτοκίνητο...۩

Η αδελφή μου μόλις πήρε τους βαθμούς των πανελλαδικών εξετάσεων. Βγάζει μέσο όρο 18 και 17.950 μονάδες, οπότε περνά στα σίγουρα σε Πανεπιστήμιο των Αθηνών. Χοροπηδάει και φωνάζει επιδεικτικά για ώρα πολλή και τηλεφωνεί σε όλους τους φίλους και γνωστούς της, επί μιάμιση ώρα με το ρολόι, για να διατυμπανίσει την επιτυχία της. Απορώ: *Δεν φοβάται, ας πούμε το φθόνο;*

“Είσαι μεγάλη πουτάνα” της είπε η θεία Τασία, μόλις η Αλίκη της είπε τα νέα από το τηλέφωνο.

“Είμαι από σόι”, απάντησε ετοιμόλογα η αδελφή μου.

Κάπου μου την έδωσε και το 'στριψα αλά γαλλικά, καθώς συνειδητοποίησα πως οι ισορροπίες στην οικογένεια έχουν πια ανατραπεί δραματικά και οριστικά, υπέρ της Αλίκης βέβαια...

Παρασκευή, 13 Ιουνίου 2008

Εικόνες του Πλέγματος: Σήμερα, που πήγα για μάθημα στα παιδιά της, η Λουίζα με πληροφόρησε τα εξής απίθανα: Η 14χρονη Βιργινία, η μεσαία από τις τρεις κόρες της Στέλλας, παλιάς συμμαθητριάς μας, έχει τελειώσει το Δημοτικό μα δεν πήγε Γυμνάσιο, ούτε σκοπεύει να πάει εφόσον αλητεύει συστηματικά εδώ και δυόμισι χρόνια: Εξαφανίζεται από το σπίτι της κατά τις 6:00 το απόγευμα κι επιστρέφει την επομένη μετά το μεσημέρι, κάθε μέρα! Άλλοτε, πάλι, απουσιάζει μέρες ολόκληρες! Οι γονείς της συχνά καταλήγουν στην αστυνομία για να την αναζητήσουν, ενώ έχουν απευθυνθεί και σε ντετέκτιβ. Έτσι έμαθαν πως η μικρή παρασύρεται από μια 16χρονη Αλβανίδα φίλη της, η οποία την τραβολογάει σε μια σπείρα εφήβων αλητών που γυρνοβολούν εδώ κι εκεί όλη νύχτα, κάθε νύχτα.

Στις προάλλες, η μικρή βάλθηκε να ξεπορτίσει μετά τα μεσάνυχτα. Με μπόλικη απαίτηση ζήτησε 10 ευρώ από τη Στέλλα αλλά εκείνη αρνήθηκε να της τα δώσει με τη δικαιολογία πως δεν είχε. Τότε, η μικρή άρχισε να ουρλιάζει σαν υστερική και στο τέλος απαίτησε να κάνει σωματική έρευνα στη μάνα της, μήπως είχε κρυμμένα χρήματα πάνω της! Με τα πολλά, η Στέλλα αναγκάστηκε να δεχθεί κι επέτρεψε στην κόρη της να την ψάξει!

Λίγο αργότερα, η Στέλλα κατάφερε να φωνάξει για βοήθεια την κουνιάδα της τη Φανή και μαζί κατάφεραν να κλειδώσουν τη μικρή στο δωμάτιό της για να την εμποδίσουν να φύγει. Εκείνη άρχισε να ωρύεται και να κοπανάει την πόρτα σαν τρελή για πολλή ώρα, ώσπου αναγκάστηκαν να της ανοίξουν. Τότε, η μικρή βούτηξε μια σκούπα και άρχισε να χτυπά στο κεφάλι μάνα και θεία! Κατόπιν ξαναζήτησε λεφτά κι επειδή η μητέρα της δεν της έδινε, όρμησε να την πνίξει! Είδαν κι έπαθαν η Φανή και η Ντίνα, η μεγαλύτερη κόρη της οικογένειας, μέχρι να απελευθερώσουν το λαιμό της Στέλλας από τα παχουλά χέρια της Βιργινίας! "Ξέρω σε ποιόν έδωσες τα λεφτά! Στη Μάρω!" φώναξε έξαλλη η Βιργινία και όρμησε

αμέσως να πνίξει την 9χρονη Μάρω, που είναι η μικρότερη από τις τρεις αδελφές.

Εντέλει, η Στέλλα κάλεσε την αστυνομία, ενώ η Φανή κρατούσε την ανηψιά της με τα χέρια πιασμένα πίσω πισθάγγωνα, ώσπου να έλθει το περιπολικό! Πριν την βουτήξουν οι αστυνομικοί, η νεαρή ξέφυγε από τη θεία της, έτρεξε στην κουζίνα, άρπαξε ένα μαχαίρι κι απειλούσε τους πάντες! Εντέλει, την οδήγησαν στο Τμήμα, όπου ο αστυνόμος της μίλησε πολύ αυστηρά, απείλησε να τη ρίξει σε αναμορφωτήριο, ενώ τα έβαλε και με τους γονείς:

“Μα καλά, δεν μπορείτε να ελέγξετε ένα 14χρονο; Πάρτε της τα κλειδιά, πάρτε της το κινητό!”

“Μα τι κάνει ο πατέρας;” απόρησα κι εγώ.

“Νομίζεις ότι είναι εύκολο να κάνει κάποιος καλά τη Βιργινία; Είναι ψηλή σαν εσένα (1,75 μ) και τρεις φορές πιο παχιά από σένα!” μου εξήγησε η Λουίζα.

Θυμάμαι, είχα δει τη Στέλλα και την οικογένειά της πριν τρία χρόνια, στα γενέθλια της Λουίζας: Εκείνη την εποχή η Βιργινία ήταν ένα παχουλό, μάλλον νωθρό, χαμηλών τόνων παιδί, σε αντίθεση με την τότε 14χρονη Ντίνα, η οποία ήταν ανέκαθεν πανέμορφη και υπέρ το δέον γλωσσού. Ποιός να το περίμενε τότε, ότι η υποτονική, βραδυκίνητη Βιργινία θα εξελισσόταν σε τρομοκράτισσα;

Πιθανότατα, η Βιργινία έχει υιοθετήσει την παραπάνω ακραία συμπεριφορά σαν αντίδραση στα τόσα χρόνια περιφρόνησης που βίωνε στη σκιά της Ντίνας, της σταρ αδελφής της. Φαίνεται πως στην παρέα των αλητών έχει κάποια θέση, την κάνουν να νιώθει σημαντική, γι' αυτό και παρασύρεται. Από την άλλη, τέτοια ριζική αλλαγή προσωπικότητας με έντονη ροπή προς τη βία, κάθε άλλο παρά φυσιολογική είναι. Η νεαρή πιθανότατα παίρνει ναρκωτικά, μάλλον κοκαΐνη, κι έχει γίνει ψυχοπαθής. Για να συνέλθει χρειάζεται να κάνει αποτοξίνωση σε ειδικό ίδρυμα.

Εγώ, όμως, δεν χρειάζεται να απασχολώ το νου μου με τα προβλήματα των άλλων. Αυτοί όλοι είναι Ένα μέσα στο Matrix και πάντα τη βγάζουν καθαρή στο τέλος. Για παράδειγμα,

μπορεί η Βιργινία να έχει σοβαρό πρόβλημα τώρα, μα σε καμιά δεκαριά χρονάκια σίγουρα θα έχει ορθοποδήσει, είτε παντρεμένη με κανένα πλούσιο μαφιόζο, είτε αποκτώντας η ίδια χρήμα κι επιτυχία χάρη στην “καπατσοσύνη” και στις “σωστές διασυνδέσεις” της, οπότε θα το παίζει μεγάλη κυρία και θα χαίρει της εκτίμησης όλων.

Άλλωστε, το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα έχει τον τρόπο να ανταμοίβει αργά ή γρήγορα όσους ακολουθούν πιστά το ρεύμα και αναπτύσσουν σκέψη και δράση αρεστή στους αόρατους άρχοντες του κόσμου. Όσο πιο καλά συντονίζεται κάποιος με τις νοερές υποβολές (το "θέλημα") που εκπέμπονται διαρκώς από τους εξωγήινους επικυρίαρχους, τόσο πιο τυχερός γίνεται. Αν δεν μπορούν να σε ελέγξουν ικανοποιητικά, τότε συντονίζουν συνεχώς τους άλλους εναντίον σου. Έτσι, γίνεσαι "άτυχος". Όμως, η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων είναι συμβατή με το Matrix. *Οπότε, "μη λυπάσαι κανέναν...”*

Σάββατο, 14 Ιουνίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Κατά τις 6:45 το απόγευμα, κατέβηκα στη δεύτερη μαρίνα Γλυφάδας και πέταξα τη “βόμβα” στη θάλασσα. Φεύγοντας, ένιωθα μια ασυνήθιστη θέρμη στο πίσω μέρος των μπράτσων μου.

Σύμπτωση: Πριν φθάσω στη μαρίνα, με πλησίασαν και με πείραξαν δυο (!) άνδρες στο δρόμο: Ο ένας με ρώτησε για την πλατεία Πραξιτέλους και ο άλλος για την οδό Σεθέλω... Ακόμη, καθώς περπατούσα κατά μήκος της παραλιακής, με πλεύρισε ένας τρίτος (!) πάνω σε μηχανάκι, χοντρός, ενοχλητικός και χαζός. Είδα κι έπαθα να τον ξεφορτωθώ, φοβήθηκα μήπως με ακολουθήσει μέχρι τη μαρίνα και μου τα χαλάσει όλα. Ανέβηκε, μάλιστα, με το μηχανάκι στο πεζοδρόμιο, ήθελε σώνει και καλά “να μου πει” και δεν ξεκολούσε με τίποτα! Άλλαξα λωρίδα κυκλοφορίας και τον ξεφορτώθηκα. *Χρόνια είχα να δεχθώ ερωτικό πείραγμα στο δρόμο· πολύ περίεργη συγκυρία, πάντως, να με πειράξουν τώρα ειδικά τρεις άνδρες και μάλιστα πολύ νεώτεροι από μένα -το πολύ 30ρηδες...*

Επιστρέφοντας στο σπίτι έφτιαξα και μια προστασία

ενάντια στη μαγεία, την παραδοσιακή “μποτίλια του μάγου”, συνταγή που βρήκα στο “Πλήρες Βιβλίο της Μαγείας”: Μέσα σ' ένα μπουκαλάκι γυάλινο έβαλα μερικά σκουριασμένα καρφιά, σπασμένα γυαλιά, καρφίτσες, βίδες, το γέμισα με ούρα και λίγο αίμα περιόδου και το έθαψα σ' ένα παρτέρι της αυλής μας.

Κι άλλη ***σύμπτωση:*** Ολοκλήρωσα όλες τις παραπάνω εργασίες χωρίς να πάρει χαμπάρι κανείς, παρόλο που ειδικά σήμερα το απόγευμα ήλθαν να μας επισκεφθούν -μετά από πολλούς μήνες που είχαν να φανούν- ο θείος Δημήτρης με τη θεία Δήμητρα από τον Κορυδαλλό. Στο τέλος, κατάφερα να μείνω και καμιά ώρα μαζί τους. Όλα πήγαν καλά, παρά τους περισπασμούς...

Κυριακή, 15 Ιουνίου 2008

Ένας τρελός, τρελός κόσμος: Βραδινή έξοδος με τη Φιλιώ, στο ρουφ γκάρντεν του ξενοδοχείου "Τιτάνια". Πιάσαμε εκτενή συζήτηση σχετικά με τρία ξαδέρφια της (δυο άνδρες και μια κοπέλα, ηλικίας 40-50 ετών σήμερα), ψυχασθενείς και οι τρεις, πράγμα που μου έφερε ορισμένους προβληματισμούς σχετικά με τις μυστηριώδεις προσταγές της μοίρας: Η μητέρα των τριών αυτών αδελφών υπήρξε στα νιάτα της μια πανέμορφη γυναίκα, η οποία παραδόξως ερωτεύτηκε τρελά και παντρεύτηκε έναν άνδρα χοντρό, κακάσχημο, κατά πολύ μεγαλύτερό της και γνωστό παράφρονα!

Μέχρι μια ηλικία τα παιδιά δεν παρουσίαζαν πρόβλημα, ωστόσο μετά την ενηλικίωση αρρώστησαν και τα τρία: Ο μεγάλος αδελφός και η αδελφή πάσχουν από σχιζοφρένεια· ο μικρός αδελφός έχει σοβαρή κατάθλιψη, μένει συνεχώς κλεισμένος στο σπίτι, αποφεύγει να πλένεται και να τρώει και φοβούνται μήπως τον βρουν νεκρό καμιά ώρα. Και τα τρία αδέλφια έχουν νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο, ενώ παίρνουν δυο-τρία ψυχοφάρμακα ο καθένας εδώ και 25 χρόνια. Φυσικά, κανένας τους δεν παντρεύτηκε ποτέ. Πάντως, οι ανωτέρω τρεις ψυχασθενείς δεν αντιμετωπίζουν κανένα πρόβλημα επιβίωσης, εφόσον η κοινωνία φροντίζει να τους τα λύνει όλα, ατάκα κι επί τόπου: Εισπράττουν μηνιαία σύνταξη, μένουν σε διαμερίσματα

παραχωρημένα από το ψυχιατρείο και όλοι οι λογαριασμοί τους πληρώνονται από το κράτος!

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το Νικήτα, τον καθυστερημένο ξάδελφο της Ευγενίας: Εδώ και 15 χρόνια, δηλαδή από τότε που έβγαλε το Λύκειο, εργάζεται σε μεγάλη τράπεζα σε μια θέση δημιουργημένη ειδικά γι' αυτόν: Μεταφέρει κανένα σημείωμα από εδώ εκεί, βγάζει φωτοτυπίες, κάνει εξωτερικά θελήματα κι έχει αξιοζήλευτη ελευθερία στη δουλειά του: Φθάνει στην τράπεζα στις 10:00 αντί στις 8:00 το πρωί -επειδή είναι καρδιακός- και στην πρώτη ευκαιρία εξαφανίζεται με τις ώρες. Τον στέλνουν έξω για μια δουλειά, αυτός μπαίνει στα λεωφορεία και πάει βόλτα σε διάφορες περιοχές, επιστρέφει λίγο πριν το σχόλασμα και κανείς δεν του κάνει παρατήρηση για κανένα λόγο. Από την άλλη πλευρά, οι απολαβές του Νικήτα δεν υπολείπονται καθόλου των συναδέλφων του: Ο μισθός του είναι κανονικός, η ασφάλιση επίσης, οι άδειες, τα δώρα, όλα.

Από την άλλη πλευρά, ένα φυσιολογικό, εχέφρον, εύστροφο, μορφωμένο (αλλά χωρίς μέσον) άτομο δεν μπορεί ούτε να ονειρευτεί μια θέση σαν του Νικήτα μέσα σε τράπεζα. Τα φυσιολογικά άτομα καταλήγουν -μετά από χρόνιο τρέξιμο και άσχημες περιπέτειες- σε καμιά ιδιωτική εταιρεία του κώλου, όπου δουλεύουν τουλάχιστον οκτώ ώρες την ημέρα για έναν μίζερο βασικό μισθό, ενίοτε χωρίς ασφάλιση. Για να βρουν αυτή την ψωροδουλειά οφείλουν να έχουν τελειώσει πανεπιστήμια, να γνωρίζουν άπταιστα τουλάχιστον δυο ξένες γλώσσες, να παίζουν στα δάχτυλα τα κομπιούτερ, να διαθέτουν συστάσεις κλπ. Όσο σκληρά κι αν δουλεύουν, το αφεντικό δεν είναι ποτέ ικανοποιημένο και απαιτεί πάντα περισσότερα. Επιπλέον, πρέπει να έχουν συνεχώς τα μάτια τους ανοιχτά επειδή γύρω τους πλέκονται ασταμάτητα διαφόρων ειδών ίντριγκες. Είναι αναγκασμένοι να παλεύουν διαρκώς, με νύχια και με δόντια, ενάντια σε κάθε είδους “τσιράκια”, “καρφιά”, “εξυπνάκηδες” ή πουτάνες των αφεντικών. Το παραμικρό λάθος, η πιο ασήμαντη παράλειψη σημειώνεται αμέσως και τιμωρείται άμεσα ή εν καιρώ. Παράλληλα, ζουν μέσα σε

αδιάκοπη αγωνία και στρες επειδή ο μισθός τους δεν φθάνει σχεδόν ποτέ για να πληρωθούν όλες οι ανάγκες και οι λογαριασμοί. Ως αποτέλεσμα, πάνε και χρεώνονται σε τράπεζες – και τότε είναι που μπλέκουν σε ακόμα χειρότερα προβλήματα και δεν ησυχάζουν ποτέ.

Στην κοινωνία-έκτρωμα όπου ζούμε οι καθυστερημένοι, οι ανάπηροι και οι ψυχασθενείς έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους ευφυείς, τους αρτιμελείς και τους λογικούς. *Και σε κανέναν "λογικό" δεν φαίνεται αλλόκοτο αυτό...*

Τετάρτη, 18 Ιουνίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ψηλά, πάνω από μια χώρα μαγική, γεμάτη λουλούδια, παιδικές κούνιες, χωμάτινα μονοπάτια, κοπελίτσες με ροζ μαλλιά. Στην ατμόσφαιρα αντηχεί το τραγούδι "Heaven".

Τώρα διαβάζω ένα κόμικ "Τίνκερ Μπελ" κι αυτό αρχίζει να ζωντανεύει: Ένα ξωτικό κατοικεί μέσα σ' ένα σκοτεινό κουβούκλιο που βρίσκεται πάνω στη ράχη ενός ελέφαντα. Αρνείται να βγει από εκεί επειδή κάτι περιμένει. Τότε, ανατέλλει ήλιος λαμπρός, ο ελέφαντας ξεσπά σε δυνατό γέλιο κι ένα φωτεινό χιόνι καλύπτει γοργά τη χώρα. Σε μια δεύτερη ιστορία, κάθε μια από τις νεράιδες αναπτύσσει ένα ιδιαίτερο ταλέντο. Η Βίντια μαθαίνει να διαβάζει γρήγορα ένα καινούργιο νεραϊδένιο αλφάβητο.

Και τότε, ντρίν! Οι γονείς μου χτυπούν το κουδούνι της πόρτας. Ξυπνώ, πάω να τους ανοίξω, είναι πια πρωί, τέλος...۩

Το απόγευμα πήγα επίσκεψη στην Περσεφόνη, κατόπιν δικού της τηλεφωνήματος. Για λόγους ασφαλείας, κρατούσα μυστικό από αυτήν το γάμο του Γιάννη και τη γέννηση του παιδιού, μα όπως η ίδια μου αποκάλυψε σύντομα, γνωρίζει τα πάντα επειδή έτυχε μια μέρα να συναντήσει το Γιάννη στο κομμωτήριο κι εκείνος της τα είπε όλα χαρτί και καλαμάρι.

"Και δεν μου έχεις αναφέρει τίποτα; Θα σε σκοτώσω!" παραπονέθηκε χαριτολογώντας.

"Νόμιζα πως σου τα είχα πει όλα αυτά!" δικαιολογήθηκα βιαστικά και κατόπιν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Ύστερα η Πέρσα με ρώτησε πώς θα βαφτίσω το παιδί, καθώς και το όνομα της μητέρας του -κι εγώ, βλακωδώς, της τα είπα. Αμέσως μετά, μόλις συνειδητοποίησα τη γκάφα μου, άρχισα να ανησυχώ μήπως το μωρό γίνει στόχος μαύρης μαγείας: Όταν ένας μάγος γνωρίζει το ονοματεπώνυμο, την ημερομηνία γέννησης και το όνομα της μητέρας ενός ατόμου, μπορεί να του κάνει ό,τι μάγια θέλει...

Σύμπτωση; Τον ερχόμενο Αύγουστο, η σύζυγος του πρώτου βαφτισιμιού μου, του 34χρονου Βιτσέντζου, θα πάθει ένα πολύ δυσάρεστο ατύχημα: Ενώ είναι έγγυος οκτώ μηνών, το έμβρυο θα πνιγεί με τον ομφάλιο λώρο και θα πεθάνει μέσα στην κοιλιά της μητέρας του...

Υποψία: Όσο μένει αβάπτιστο, ένα παιδί είναι σχετικά ασφαλές απέναντι στη μαγεία -εφόσον δεν έχει όνομα. *Η απόκτηση ονόματος, δηλαδή το βάπτισμα, σε καθιστά στόχο...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2008):*** Μόλις έκοψα τα ψυχοφάρμακα, στα μέσα του Μάη, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** σταμάτησε να έρχεται στα όνειρά μου. Από τότε που έφτιαξα τη "βόμβα" και τη στερέωσα κοντά στο ηλιακό μου πλέγμα, η λέξη "κόλαση" ήλθε λίγες φορές, μα το αντίθετό της ("παράδεισος") πολύ περισσότερες. Αυτό σημαίνει ότι γύρω μου συντελείται ένας πόλεμος αόρατων δυνάμεων και ότι κανένα από τα δύο ονειρικά μηνύματα δεν περιέχει καμία βαθύτερη αλήθεια.

Παραδόξως, όμως, μόλις ολοκληρώθηκε η μαγική διαδικασία, δηλαδή από τις 14 Ιουνίου και μετά, το *εφιαλτικό μήνυμα* επανέρχεται ακόμα συχνότερα στα όνειρά μου, σχεδόν κάθε νύχτα! Πραγματικά, δεν ξέρω τι να υποθέσω: *Μήπως η "μποτίλια του μάγου" φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα από το υποτιθέμενο;* Τέλος πάντων, η κατάσταση συνεχίζει να χειροτερεύει σταθερά μέχρι τις 5 Ιουλίου, οπότε αποφασίζω να ξεθάψω και να χαλάσω τη "μποτίλια".

Πέμπτη, 3 Ιουλίου 2008

Εικόνες του Matrix: Κατόπιν σχετικού νόμου, όλα τα ακίνητα και τα οικόπεδα πρέπει να δηλωθούν και να εγγραφούν στο λεγόμενο κτηματολόγιο. Η διαδικασία αποδεικνύεται ιδιαίτερα χρονοβόρα, πολύπλοκη και στοιχίζει 35 ευρώ το κομμάτι. Ευτυχώς, ο μπαμπάς έχει καταφέρει να συμπληρώσει όλα τα κατάλληλα έγγραφα και σήμερα το πρωί πήγα μαζί του για να τα καταθέσουμε.

Μας περιμένει απίστευτη ταλαιπωρία σε ατέλειωτες ουρές, καθώς οι αρμόδιοι υπάλληλοι αναζητούν το παραμικρό αγροτεμάχιο που διαθέτει ο καθένας ανάμεσα σε χιλιάδες παρόμοια αγροτεμάχια, έτσι όπως φαίνονται από ψηλά, στην οθόνη του κομπιούτερ, μέσω δορυφόρου.

Τώρα πια, το παραμικρό κτίσμα ή κομμάτι γης οριοθετείται αυστηρά μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών και χαρακτηρίζεται επακριβώς από τρεις διαφορετικούς αριθμούς bar code. Όπως το βλέπω εγώ, με δικαιολογία το κτηματολόγιο, κάποιοι περιχαρακώνουν τη γη και την μαρκάρουν με bar code – για σκοπους ανεξιχνίαστους, ασύλληπτους για τον κοινό ανθρώπινο νου...

Τρίτη, 15 Ιουλίου 2008

Μπάνιο μαζί με την αδελφή μου στο "Πεύκο". Σήμερα φυσάει, δεν έχει κόσμο, έχει λίγο κύμα, όμως είναι σχετικά ήσυχα, καθαρά, όμορφα. Δεν πηγαίνουμε πια στην πλαζ του Blue Rose. Από φέτος δεν δικαιούμαστε πλέον να μπαίνουμε δωρεάν, ούτε καν ο Γιάννης, ο οποίος εργάζεται εκεί!

Κάπως έτσι το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα μας αποκλείει μεθοδικά από πράγματα που ως πρόσφατα μας επέτρεπε. Έτσι αλλάζουν σιγά-σιγά οι συνθήκες της ζωής μας, ώσπου γινόμαστε ένα άλλο άτομο σ' έναν άλλο κόσμο, χωρίς καν να το συνειδητοποιούμε. *Μα και στο "Πεύκο" ωραία περνάμε...*

Παρασκευή, 18 Ιουλίου 2008

Οι γονείς μου λείπουν στην Κεφαλλονιά εδώ και μια βδομάδα, οπότε είπα να πρωτοτυπίσω κι εγώ, κάνοντας λίγη ηχορύπανση: Έβαλα, λοιπόν, το κασετόφωνό μου πάνω στο τραπέζι της βεράντας και άκουγα δυνατά μουσική ποπ και ροκ από τις 7:00 ως 7:30 το απόγευμα. Αυτό έγινε δυο μέρες. Την τρίτη, δηλαδή σήμερα το απόγευμα, η αδελφή μου παραπονέθηκε ότι η μουσική μου την ενοχλεί επειδή γυρίζει από τη δουλειά στις 6:00 και θέλει να κοιμηθεί! Εντάξει, δεκτόν. Αλήθεια, όμως, όλοι οι υπόλοιποι (Τάκης, Νάσος, Γιάννης, κλπ), που έβαζαν μουσικές στο διαπασών τόσες ώρες επί τόσα χρόνια, δεν την ενοχλούσαν; Τότε δεν ήθελε να κοιμηθεί; Απλά αναρωτιέμαι...

☺ Το υποψήφιο βαφτιστήρι μου διαθέτει ήδη δύο μοτοσυκλέτες! Η μία είναι με μπαταρία, κατάλληλη για παιδιά από τριών ετών και πάνω· η δεύτερη, που κατέφθασε χθες ως δώρο του αδελφού της Μαρίνας, είναι αρκετά μεγαλύτερη, με σιδερένιο τιμόνι, και μπορεί να λειτουργήσει με βενζίνη! Ο χαζοθείος τη βρήκε σε τιμή ευκαιρίας (50 ευρώ) και θεώρησε καλό να την αγοράσει. Ερωτώ: Ποιό παιδί ηλικίας 48 ημερών διαθέτει δυο μοτοσυκλέτες για πάρτη του;

Κρίμα, μόνο, που την εν λόγω μηχανή ο μικρός δεν θα την χρησιμοποιήσει ποτέ: Θα μείνει μερικά χρόνια στην αποθήκη, όπου θα σκουριάσει και θα την πετάξουμε κακήν κακώς...

Κυριακή, 20 Ιουλίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Όλοι οι άνθρωποι γύρω μου μολύνονται ένας-ένας από κάτι περίεργο και μετατρέπονται σε τέρατα ζόμπι. Τους πολεμώ συνεχώς, πότε με όπλα, πότε με χτυπήματα καράτε και ακροβατικές κινήσεις. Τους αντιμε-

τωπίζω τον έναν μετά τον άλλον και αγωνίζομαι να τους ξεφύγω αλλά μου είναι δύσκολο, καθώς όλο και περισσότεροι μολύνονται και με περικυκλώνουν εχθρικοί. Στο τέλος, όμως, καταφέρνω να γλυτώσω.

Τώρα κρατώ στα χέρια μου μια μεγάλη φωτογραφία με όσους “νίκησαν” σε τέτοιες δοκιμασίες, και γι' αυτό έχουν περάσει σε διάφορες ανώτατες σχολές. Φυλλομετρώ μερικά βιβλία και πετώ μακριά, με αηδία, ένα φυλλάδιο της Αρχιερατικής Σχολής γεμάτο με εικόνες αγίων -και ποιός ξέρει τι άλλο. *Πώς πάνε ορισμένοι και σπουδάζουν τέτοια πράγματα;* απορώ...

Σχεδόν αμέσως μετά τη γέννηση του μωρού, η νύφη (ως τώρα υποταγμένη και χαμηλοβλεπούσα, εφαρμόζοντας την παλιά γνωστή τακτική του “εγώ δεν μιλάω για να πάρω το γαμπρό”), αρχίζει να παίρνει πολύ ψηλά τον αμανέ και να βγάζει γλώσσα στην πρώτη ευκαιρία: Το σπίτι μας δεν της αρέσει πλέον, της φαίνεται λίγο για την αφεντιά της και δεν διστάζει να πετάξει στην αδελφή μου και πεθερά της:
“Με ρωτάνε οι φίλες μου: "Πώς αντέχεις εδώ μέσα;" Δεν μπορώ άλλο εδώ! Θέλω το σπίτι μου! Καλύτερα σε μια τρώγλη παρά εδώ με σας!”
“Για πήγαινε σε νοίκι να δεις τη γλύκα!” της απαντά η Αλίκη.
Λίγο αργότερα η νύφη θα έλθει να ζητήσει συγγνώμη. Μάλλον κατάλαβε πως το παράκανε.

Όπως θα έλεγε και η Μαρία Σχοινά: “Γύρευε τι πουτάνα είναι, για να καταφέρει να μαντρώσει έναν γόη σαν το Γιάννη από τα 22 του, ειδικά σήμερα που οι γυναίκες βρωμάνε!” Προσωπικά, δεν αποκλείω να έχει λειτουργήσει και κάποια μαγεία: Ο ανηψιός μου δεν ήταν κανένα άβγαλτο σχολιαρόπαιδο, ούτε κανένας χαμένος· δεν δικαιολογείται με τίποτα το κόλλημά του μαζί της, εφόσον μάλιστα την είχε χωρήσει για πολύ σοβαρό λόγο (εκβιαστική απόπειρα αυτοκτονίας, ένδειξη ψυχοπάθειας). Πώς του ήρθε, μετά από τρεις μήνες χωρισμού, να πάει ξαφνικά να τη φέρει ο ίδιος πίσω και να τη γκαστρώσει ατάκα κι επί τόπου;

Παραφροσύνη

Τρίτη, 22 Ιουλίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Δεδομένου ότι το νυχτερινό μου πρόβλημα δεν παρουσιάζει καμία βελτίωση, αντίθετα δείχνει να επιδεινώνεται μήνα με το μήνα, σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να επισκεφθώ την πασίγνωστη ψυχοερευνήτρια Λιλιάννα η οποία εδώ και χρόνια τοποθετεί μια πολύ προκλητική διαφήμιση σε διάφορες εφημερίδες:

“ *Έφθασε η ώρα των αποκαλύψεων, σήμερα που όλα αμφισβητούνται! Χωρίς καμία ερώτηση, πριν καν αρθρώσετε λέξη, εγώ θα εντοπίσω αμέσως: Τα ονόματά σας, τα ζώδιά σας, συμβάντα, προοπτικές, ονόματα φίλων και εχθρών, αιτίες των γεγονότων, παρελθόν, παρόν, μέλλον κλπ. Δεν θα αντιμετωπίσετε πονηρές ερωτήσεις επιτηδείων κι εσείς θα ξέρετε εξ αρχής με τι έχετε να κάνετε! Γι' αυτό, μην δίνετε πουθενά (ούτε και σε μένα) κανένα στοιχείο σας: Τα αληθινά μέντιουμ οφείλουν να τα βρίσκουν όλα μόνοι τους! Αλλιώς, γιατί να τους εμπιστευθείτε; Λιλιάννα, τηλ.....*”

Ξεκίνησα, λοιπόν και πήγα να βρω την εν λόγω καταπληκτική κυρία στο σπίτι της, κάπου στα Άνω Πατήσια. Κατ' αρχήν, μου έκανε εντύπωση το γραφείο της: Πολύ σκοτεινό και υποβλητικό, γεμάτο βιβλία μεταφυσικής και μαγείας, πλανητικά σύμβολα και παράξενα πόστερ δυσδιάκριτα στο ημίφως, αφρικανικά ειδώλια, ένα μεγάλο άγαλμα του Χριστού.

Έδωσα στην κυρία 50 ευρώ, το όνομά μου, στοιχεία γέννησης, και μερικές πληροφορίες σχετικά με τη γενικευμένη κακοδαιμονία στη ζωή μου. Χωρίς να το σκεφθώ καθόλου, ομολόγησα ακόμη και την πλήρη ερωτική ερημιά μου, πράγμα που την έκανε να αναφωνήσει με αποτροπιασμό “Ω! Ω!” αλλά δεν ανέφερα ούτε λέξη για το *εφιαλτικό μήνυμα*. Τέλος, της είπα ότι υποψιάζομαι μαύρη μαγεία εναντίον μου, εκείνη όμως το απέρριψε αμέσως: “Σε ολόκληρη την τριαντάχρονη καριέρα μου, περιπτώσεις όπου εμπλέκεται μαγεία έχω συναντήσει

μονάχα μία ή δύο! Πιθανότατα δεν είναι αυτό". Στη συνέχεια μου εξήγησε ότι απόψε θα έκανε "νυχτερινή δουλειά" για χάρη μου και ζήτησε να της τηλεφωνήσω αύριο το πρωί για να μου πει σε τι οφείλεται η κακοτοιχία μου.

Τετάρτη, 23 Ιουλίου 2008

Όταν της τηλεφώνησα γύρω στις 11:00, η Λιλιάννα μου ανήγγειλε τα εξής: "Μαγεία δεν υπάρχει, ξέχασέ τη. Υπάρχει, όμως, μια επιρροή, Υβόννη, που απωθεί αντί να έλκει και τρώει την προσωπικότητά σου! Με τον καιρό φέρνει εμμονές, κατάθλιψη, κακοτυχία..."
"Τι είδους επιρροή; Πλανητική;" απόρησα.
"Ναι", αποκρίθηκε μάλλον απρόθυμα.
"Και τι μπορεί να γίνει γι' αυτό;"
"Θα μου φέρεις τρία κιλοτάκια, τρία σουτιέν και μια φωτογραφία, τα οποία θα "διαβάσω" εγώ για τρεις μέρες με γέμιση σελήνης και μετά θα σου εξηγήσω πώς θα τα φορέσεις!"
"Και πόσο θα στοιχίσει αυτό;"
"650 ευρώ! Οι άλλοι συνάδελφοι χρεώνουν 1000-1500 ευρώ για τέτοια δουλειά, εγώ όμως ζητώ μόνο τα έξοδα κόστους!"
"Καλά, θα το σκεφθώ..."
"Μη το αφήσεις, Υβόννη!" κατέληξε, βλέποντάς με διστακτική.

Σίγουρα, δεν εντυπωσιάστηκα. Περίμενα πολύ περισσότερα από ένα τόσο "χαρισματικό μέντιουμ". Κι όλα αυτά περί "πλανητικής επιρροής", δεν είναι καμιά τρομερή διάγνωση, θα μπορούσα να τα σερβίρω κι εγώ. Εντυπωσιάστηκα περισσότερο από τον εαυτό μου, από την ευκολία με την οποία της αποκάλυψα πολλά απόρρητα πράγματα για τον εαυτό μου. Της μίλησα ακόμη και για την Ελπίδα, την μικρότερη αδελφή μου που ήταν τετραπληγική και πέθανε το 1976...

Τρίτη, 29 Ιουλίου 2008

Αφού το σκέφθηκα μερικές μέρες, αποφάσισα τελικά να μην απευθυνθώ στην ανωτέρω κυρία, εφόσον δεν μ' έπεισε καθόλου για τις ικανότητές της. Άλλωστε, ήταν κατηγορηματική ότι "μαγεία δεν υπάρχει", ενώ εγώ είμαι βέβαιη ότι η

Πέρσα μου έχει κάνει πολύ χοντρά μάγια -ουσιαστικά μου το έχει ομολογήσει η ίδια. Προς το παρόν, προτιμώ να μην ασχοληθώ ακόμη με "μέντιουμ και ψυχοερευνητές" αλλά να ζητήσω μια δεύτερη γνώμη από άλλο ψυχίατρο.

Έτσι, λοιπόν, αντί να κανονίζω διακοπές και διασκεδάσεις καλοκαιριάτικα, όπως έκανα τις παλιές καλές εποχές, σήμερα το πρωί επισκέφθηκα το Ψυχιατρικό Τμήμα του Ασκληπιείου. Εξήγησα το νυχτερινό μου πρόβλημα στον αρμόδιο ψυχίατρο, ο οποίος έδειξε ενδιαφέρον, μου έκανε αρκετές ερωτήσεις σχετικά με τις ενοχλήσεις αλλά και τον τρόπο ζωής μου – δεν βιάστηκε να μου γράψει φάρμακα όπως έκανε η προηγούμενη ψυχίατρος. Τέλος, ρώτησε να μάθει αν διατηρώ σχετικές ιδεοληψίες κατά τη διάρκεια της ημέρας· του απάντησα καταφατικά. Μετά από κανένα εικοσάλεπτο συνολικής εξέτασης, κατέληξε: "Μια χαρά προσωπικότητα σας βρίσκω, το πρόβλημα έγκειται σε κάποιες ιδεοληψίες κι εμμονές". Δήλωσε αισιόδοξος ότι "το πρόβλημα θα λυθεί σε 4-6 εβδομάδες αλλά θέλει υπομονή". Εντέλει, μου έγραψε φάρμακα για σχιζοφρένεια (Geodon 40) και κατάθλιψη (Cipralex 20).

Κυριακή, 3 Αυγούστου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Βρίσκομαι στο κρεβάτι με τα μάτια κλειστά μα δεν κοιμάμαι, απλά χαλαρώνω. Αμέσως εμφανίζονται, μπροστά στο σκοτάδι των κλειστών ματιών μου, αμέτρητα απαλά μωβ φωτάκια σε ακτινωτή παράταξη, που θυμίζουν σπειροειδή γαλαξία. Ξαφνικά, ένα μικρό λαμπρό φως ανάβει στο κέντρο του "γαλαξία", ο οποίος τώρα περιστρέφεται αργά, δεξιόστροφα. Απολαμβάνω μια σπάνια αίσθηση πληρότητας, μα το φαινόμενο δεν διαρκεί. Το φως γρήγορα χάνεται και ο "γαλαξίας" λίγο αργότερα διαλύεται...⇧

Κατόπιν έντονης "θύελλας στον εγκέφαλο" εδώ και ενάμιση μήνα, απόψε καταστάλαξα να σουτάρω τον Σάββα Ιορδάνου από Σεπτέμβρη. Κατ' αρχάς, δεν μπορώ να τον υποφέρω άλλο: Έχω σκυλοβαρεθεί τις ακατάσχετες ασυναρτησίες του, το μόνιμα κουτοπόνηρο αλαζονικό υφάκι, τα ηλίθια αυτοσχέδια ανέκδοτα, την ανεπιδεξία του, τα νεύρα, τη μαγκιά,

τις καθυστερήσεις ("Δεν γύρισε ακόμη από το τέννις ο Σάββας, περιμένετε μισή ώρα" ή "πριν αρχίσουμε, να παίξω βιντιοπαιγνίδι για δέκα λεπτά;"), χώρια τις απανωτές βρισιές ανά τρία δευτερόλεπτα: fuck και hell. Ειδικά το τελευταίο, σίγουρα θα επιδεινώσει το νυχτερινό μου πρόβλημα: Αποκλείεται να τον ακούω να φωνάζει "Oh, hell!" ανά τρία δευτερόλεπτα καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος -*άντε κόφ' του το*- και αυτό να μην επηρεάσει τον ήδη ταραγμένο ψυχισμό μου. Συνεπώς, πρέπει να αποφύγω το Σάββα, κυρίως για λόγους ψυχικής υγείας. Αν τον κρατήσω, σίγουρα του χρόνου θα είναι χειρότερος.

Γενικότερα, εγώ δεν είμαι πια σε θέση να ανέχομαι μουρλούς. Δεν είμαι εκείνη που ήμουν πριν από δέκα χρόνια, όταν εργαζόμουν σε εταιρείες και έτρεχα σε εξοντωτικές εκδρομές με προβληματικές φιλενάδες. Τώρα χρειάζομαι αποτοξίνωση και αποστασιοποίηση από το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Εδώ, απέχω από τα ΜΜΕ και την τηλεόραση· θα ανέχομαι το Σάββα για 100 ευρώ το μήνα; Ας πάω να δουλέψω σε καμιά εταιρεία καλύτερα...

Κυριακή, 10 Αυγούστου 2008

Κρύο τσάι με γεύση ροδάκινο, στη βεράντα της Λένας. Έρχεται αναπάντεχα και η 58χρονη Βούλα, συμπαθητική και πρόσχαρη, με μπεζ μπλούζα και λευκό παντελόνι. Θετική κι ευχάριστη γνωριμία, μόνο που αναχωρεί μεθαύριο για Κύπρο, όπου θα μείνει μόνιμα. Ο ουρανός είναι κατάφορτος με βαριά σύννεφα· σύντομα αστραπές και βροντές φορτίζουν την γκρίζα ατμόσφαιρα, ενώ εμείς αγναντεύουμε τη μπόρα κάτω από την τέντα και απολαμβάνουμε τη δύναμη της φύσης. Η Βούλα φεύγει κατά τις 8:20, αμέσως μετά καταφθάνει η κυρία Λίτσα. Μετά από κανένα μισάωρο αποχωρώ...

Τρίτη, 12 Αυγούστου 2008

Ευχάριστο πρωινό: Η Θεώνη βρίσκεται εδώ, στη βεράντα μου, μαζί με τις δίδυμες εγγονές της. Ξετρελάθηκαν οι μικρές με το "μπλε νερό" μέσα στα γαλάζια ποτήρια μου, με τη μπάλα Pixies και το σωσίβιο Ariel που τους χάρισα. Λίγο αργότερα, η

Αλίκη προτείνει να πάμε για μπάνιο στο "Πεύκο”. Υπέροχα...

Τρίτη, 19 Αυγούστου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Νέα επίσκεψη στον ψυχίατρο του Ασκληπιείου για να τον ενημερώσω ότι πηγαίνω κάπως καλύτερα, εφόσον το ***εφιαλτικό μήνυμα*** “κόλαση” έχει αραιώσει κάπως από τα όνειρά μου. Εκείνος χαίρεται γι' αυτό, αισιοδοξεί ότι θα πάω ακόμα καλύτερα και δείχνει ιδιαίτερη κατανόηση: “Εγώ, χθες το μεσημέρι είδα έναν εφιάλτη και πετάχτηκα πάνω κάθιδρος! Όχι να σου συμβαίνει συνέχεια και να είναι κάτι που σε ενοχλεί και σε δυσαρεστεί! Αλλά πέρα από τη θεραπευτική αγωγή, συμβουλεύουμε τους ασθενείς να σκέφτονται κάτι ευχάριστο πριν κοιμηθούν”.

Τότε εγώ τον διακόπτω αμέσως, ζητώ συγγνώμη γι' αυτό, και του εξηγώ γρήγορα την δική μου τεχνική που έχω αναπτύξει ενάντια στο πρόβλημα:

“Κάθε βράδι, πριν αποκοιμηθώ, δίνω την αντίθετη νοερή υποβολή στον εαυτό μου (“παράδεισος”) κι αυτό συχνά πιάνει! Όμως, τι θα γίνει; Όλο στο συν-πλην θα πηγαίνουμε;”

“Σωστή τεχνική, συνεχίστε έτσι!” με προτρέπει και αμέσως μετά καταλήγει: “Το κακό με τα όνειρα είναι ότι δεν μπορούμε να τα ελέγξουμε επειδή ανήκουν στο ασυνείδητο”.

Αυτό το τελευταίο δεν μου φάνηκε ελπιδοφόρο, μα όπως και να 'χει, εγώ πρέπει να ελέγχω τα όνειρά μου -δεν γίνεται αλλιώς. Άλλωστε, χάρη στο συνειδητό ονείρεμα ήδη καταφέρνω, ορισμένες φορές, να ακούω και το αντίθετο από το εφιαλτικό μήνυμα...

Σάββατο, 23 Αυγούστου 2008

Εικόνες του Matrix: Απογευματινή βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μητέρα μου -δύσκολα πάει πια μακρύτερα. Καθώς περπατάμε αργά προς το βουνό, παρατηρούμε ότι κατά μήκος τους δρόμου μας κάποιος έχει πετάξει τα εξής γυναικεία ρούχα, σε απόσταση ~25 μέτρων το ένα από το άλλο: λαδί σουτιέν, βυσσινί καστόρινο ζακετάκι, μαύρο ζακετάκι, γκρι αθλητικά παπούτσια, μπλε φούστα με λευκά φυλλαράκια, άλλη μπλούζα

με μπλε και άσπρες ρίγες, λευκό σουτιέν. Όλα τα ανωτέρω κομμάτια είναι σε καλή κατάσταση και προφανώς ανήκουν σε νεαρή λεπτή γυναίκα.

Κατ' αρχήν, φαντάστηκα ότι αφορούν ερωτική μαγεία. Ωστόσο, μετά από πιο προσεκτική σκέψη, υποψιάζομαι ότι πρόκειται μάλλον για καταστρεπτική μαύρη μαγεία, επειδή: α) το φεγγάρι βρίσκεται στη χάση του, β) το τελετουργικό έλαβε χώρα σήμερα που είναι Σάββατο, ημέρα του Κρόνου, γ) 23 του μηνός: το 23 θεωρείται αριθμός του Σατανά.

Αργότερα συζήτησα το θέμα με την αδελφή μου, χωρίς να της εξηγήσω της υποψίες μου. Ούτε καν πήγε ο νους της στη μαγεία. “Άνδρας την έκανε τη δουλειά!” είπε χαρωπά. “Πιθανόν τσακώθηκε με τη γκόμενά του, ίσως ανακάλυψε ότι τον απατούσε, και θεώρησε καλό να την διώξει και να πετάξει και τα ρούχα της!” Όντως, αυτή είναι μια "λογική" εξήγηση...

Τρίτη, 26 Αυγούστου 2008

Χαράς ευαγγέλια: Η αδελφή μου πέρασε τελικά στην Παιδαγωγική Αθηνών, όπως επιθυμούσε. Ήλθε πρώτη από τα νυχτερινά λύκεια, με διαφορά μονάχα 25 μονάδες από τον δεύτερο, ο οποίος αναγκαστικά θα φοιτήσει στο πανεπιστήμιο της Πάτρας. Το γιορτάσαμε οικογενειακώς στο μπαλκόνι της μεζονέτας. Όσο για το Νάσο και τη φίλη του τη Νιόβη, δεν πέρασαν πουθενά. Κάπως αινιγματική θεώρησα την αντίδραση του Γιάννη, μόλις έμαθε για την επιτυχία της μητέρας του: “Μάνα είναι μόνο μία και η δική μου είναι πουτάνα”, δήλωσε με χαμόγελο.

Άλλο ένα απίστευτο, επαναλαμβανόμενο ***σημείον*** που παρατήρησα και σήμερα: Εδώ και λίγο καιρό, ο Θανάσης κλωθογυρίζει πάντα νευρικός και φωνακλάς στο διαμέρισμα των γονέων μου, ουρλιάζοντας ασυναρτησίες. Τελευταία, μάλιστα, φωνάζει (ασυναίσθητα;) τη λέξη “hell”, κάθε τόσο, χωρίς λόγο, έτσι ξαφνικά! Ενίοτε παίζει και ντραμς, που τα έχει κουβαλήσει πια στο σπίτι της μητέρας του. *Αυτό που με κυκλώνει, είναι απλά σατανικό...*

Δευτέρα, 1 Σεπτεμβρίου 2008

Ψυχική Εμπειρία: Μόλις έχω ξυπνήσει από ένα ζωντανό όνειρο. Ξύπνια τώρα, με τα μάτια κλειστά, βλέπω μπροστά μου πολυάριθμα τετραγωνισμένα πολύχρωμα διάστικτα σχήματα, που κινούνται γοργά συνεχώς, πάνω-κάτω, πέρα-δώθε, σαν από πρόγραμμα κομπιούτερ. Ανοίγω τα μάτια και τα σχήματα είναι ακόμη εκεί μπροστά μου, για μερικά δευτερόλεπτα.

Έχω την εντύπωση ότι από αυτά τα παράδοξα γραφήματα, ακατάληπτα από τον κοινού νου, κτίζονται τα όνειρα σε εικόνες. Παράξενο. Στ' αλήθεια, πολύ παράξενο...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στη Γερμανία. Μαζί μ' έναν φίλο μου τρέχουμε και προφταίνουμε να μπούμε σ' ένα ασανσέρ. Φορώ ένα ασημένιο δαχτυλίδι που κελαηδάει σαν πουλί...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Απόγευμα στη βεράντα της φίλης μου της Λένας. Λογίστρια στο επάγγελμα, τώρα εργάζεται για μεγάλη εταιρεία εστιατορίων και με πληροφορεί ότι τα πράγματα στον εργασιακό τομέα έχουν αλλάξει δραματικά τα τελευταία χρόνια: α) Αν ο εργοδότης ειδοποιήσει έγκαιρα τον υπάλληλο ότι θα τον απολύσει, τότε του καταβάλλει τη μισή αποζημίωση. β) Αν ο υπάλληλος σκοπεύει να αποχωρήσει από την εταιρεία, οφείλει να ειδοποιήσει έγκαιρα το αφεντικό: Δηλαδή, όσα χρόνια δουλεύει στην επιχείρηση, τόσους μήνες πριν! Αλλιώς, πληρώνει πρόστιμο στον εργοδότη! γ) Σχεδόν σε όλες τις εταιρείες γίνεται συνεχής παρακολούθηση των εργαζομένων με ειδικές κάμερες, καθώς και ηλεκτρονική παρακολούθηση της απόδοσής τους. Όσοι εργάζονται σε κομπιούτερ, η εργασία τους ελέγχεται και αξιολογείται τακτικά από αρμόδιους ελεγκτές. "Να γιατί όλοι σήμερα υποφέρουν από χρόνιο άγχος", λέει η Λένα. *Ωστόσο, κανείς δεν διαμαρτύρεται, ούτε αντιδρά σοβαρά. Αντίθετα, όλοι βολεύονται και καμαρώνουν για τις "καθώς-πρέπει" δουλίτσες τους. Τι με νοιάζει;*

Παρασκευή, 5 Σεπτεμβρίου 2008

Άλλο ένα ωραίο μπάνιο στο "Πεύκο". Αυτή τη φορά, όμως, πήγα ως τη Βούλα και γύρισα με το ποδήλατό μου!

Μοναδική αίσθηση ανεξαρτησίας και ελευθερίας.

Ελάχιστοι άνθρωποι κάνουν αυτά που κάνω εγώ. Οι πολλοί δεν τον κουνάνε ρούπι από το σπίτι τους αν δεν συνοδεύονται από δεκαμελή παρέα, ή αν δεν τους περιμένει το αυτοκίνητο ακριβώς κάτω από το μπαλκόνι τους...

Κυριακή, 14 Σεπτεμβρίου 2008

Κήρυγμα του πατέρα Δωρόθεου: "Αρκετά συχνά, έρχονται διάφοροι και μου ζητούν να τους κάνω ευχέλαιο επειδή τα πράγματα δεν τους πάνε κατά Θεόν. Κι εγώ ρωτώ: Πόσο συχνά εκκλησιάζεστε; Κάθε πότε εξομολογείστε και κοινωνάτε; Δεν φθάνει τρεις-τέσσερις φορές το χρόνο!" [*δηλαδή, όλοι όσοι διαθέτουν βίλλες και κότερα, τα έχουν επειδή είναι "καλά παιδιά", εκκλησιάζονται και κοινωνούν τακτικά;*]. "Ορισμένοι, πάλι, παραπονιούνται πως τους έχουν κάνει μάγια", συνεχίζει ο ιερέας. "Η εκκλησία δέχεται την ύπαρξη της μαγείας, ωστόσο ένας πραγματικά πιστός χριστιανός -που εκκλησιάζεται, νηστεύει, εξομολογείται και κοινωνάει τακτικά- είναι απρόσβλητος από τη μαγεία επειδή ο Θεός τον προστατεύει. Αν κάποιος δεν τα κάνει όλα αυτά, τότε βρίσκεται έξω από τη Χάρη του Θεού και μπορεί να πέσει θύμα μαγείας".

Μετάφραση: Αν δεν τρέχεις στις εκκλησίες κάθε λίγο και λιγάκι, ο Θεός σε αφήνει εκτεθημένο στη μαγεία· αυτό, όμως, σημαίνει ότι ευνοεί τον μάγο, εφόσον του επιτρέπει να γίνεται ισχυρότερος με την άσκηση της "τέχνης" του. Άρα ο μάγος διαθέτει την θεία χάρη...

Τρίτη, 23 Σεπτεμβρίου 2008

Έχοντας παρατηρήσει συχνά και συστηματικά ότι ο Νάσος εξακολουθεί να φωνάζει τις λέξεις "κόλαση" και "hell", ιδίως όταν είμαι εγώ παρούσα, πήρα την απόφαση να έχω σήμερα μια εκ βαθέων συζήτηση μαζί του.

Τον προσκαλώ στο σπίτι μου, πιάνουμε κουβέντα επί παντός επιστητού και, προς έκπληξή μου, διαπιστώνω ότι είναι πολύ πιο σκεπτόμενο παιδί από όσο νόμιζα. Κατ' αρχήν, ούτε κι αυτός αισθάνεται καλά μέσα στη σύγχρονη κοινωνία: "Δεν

μπορώ τους ανθρώπους”, μου εκμυστηρεύεται. Ακόμη: “Η ζωή είναι ωραία μέχρι τα δώδεκα, όσο πας δημοτικό! Μετά γαμιέται πολύ το πράγμα!” *Και πού είσαι ακόμα*, σκέφτομαι.

Επίσης, αποτελεί και αυτός θύμα αλλόκοτων συντονισμών του Πλέγματος: Συχνά του τυχαίνουν 20 κακοτοιχίες μαζεμένες μέσα σε μια μέρα, “που σκοπό έχουν να σπάσουν το θέλω”, όπως πιστεύει ο ίδιος. “Όχι κάτι σοβαρό, όπως πχ ένα ατύχημα, μα πολλές μικρές απανωτές αρνητικές συμπτώσεις που μου σπάνε τα νεύρα! Είναι σα να παίρνει ένα καλαμάκι ο Θεός και με αυτό εστιάζει μονάχα επάνω μου!” λέει χαρακτηριστικά, για να καταλήξει: “Αυτά δεν συμβαίνουν σε όλους, συμβαίνουν μόνο σε ανθρώπους που σκέφτονται, όπως εμείς. Αντίθετα, οι βλάκες έχουν όλη την τύχη!”

“Σε καταλαβαίνω και συμφωνώ απόλυτα μαζί σου”, τον διαβεβαιώνω.

Κατόπιν, με μαεστρία φέρνω την κουβέντα στο επίμαχο θέμα και του εξηγώ ότι χωρίς θα το θέλει προφέρει συνεχώς τις λέξεις “κόλαση” και “hell”, οι οποίες με ενοχλούν επειδή έλκουν εξαιρετική αρνητικότητα, όπως του δικαιολογούμαι. Παραδόξως, όμως, εκείνος το αρνείται κατηγορηματικά: “Δυο χρόνια έχω να πω κάτι τέτοιο”, με πληροφορεί παραξενεμένος κι εγώ απορώ: *Μήπως, τελικά, ακούω φωνές; Αν δεν τα λέει ο ίδιος αυτά, πώς τα ακούω εγώ από το στόμα του; Ή μήπως τα ξεστομίζει χωρίς να το καταλαβαίνει;*

Όπως και να 'χει, μετά τη σημερινή συζήτηση δεν θα τον ξανακούσω να φωνάζει τις καταραμένες λέξεις...

Τετάρτη, 24 Σεπτεμβρίου 2008

Απογευματινό τηλεφώνημα από την Άννα Ιορδάνου: Ήθελε να πάω στις 10:00 το βράδι για μισή ώρα, για να δείξω κάτι στο γιο της. Της απάντησα ότι δεν μπορώ επειδή έχω κάπου να πάω και ότι δεν θα διδάξω φέτος στο Σάββα επειδή έχω ήδη κλείσει όλες τις ώρες μου. Παραδόξως δεν αντέδρασε έντονα, δέχθηκε το γεγονός μάλλον ψύχραιμα, μου ευχήθηκε “καλό χειμώνα” κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Τρεις μέρες αργότερα μου τηλεφωνεί και η Ράνια, η

ξαδέρφη του Σάββα, αλλά και αυτήν την διώχνω -αναγκαστικά- με την ίδια δικαιολογία. “Κι εγώ τώρα τι θα κάνω;” με ρωτά κατάπληκτη. “Δεν ξέρω”, της απαντώ ψυχρά. Κατόπιν με πιάνει βαθιά θλίψη. *Είναι κρίμα να χάνω έτσι μαθητές...*

Σάββατο, 27 Σεπτεμβρίου 2008

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι σ' έναν πράσινο λόφο, που μοιάζει με του Φιλοπάππου. Ανεβαίνω πολλά σκαλιά και καταλήγω πάνω σ' ένα μαρμάρινο κλιμακωτό συντριβάνι, θαυμάζοντας τις όμορφες μακρόστενες στέρνες με νερό. Φθάνω στην πιο μεγάλη, που βρίσκεται πιο ψηλά απ' όλες, και νιώθω πολύ ευχάριστα. Τότε, όμως, καταφθάνουν πλήθος θορυβώδεις νεαροί. Ενοχλούμαι, προτιμώ να φύγω, πηδώ κάτω.

Τώρα, παρέα μ' ένα κορίτσι, θαυμάζω μια στρογγυλή, σκαλιστή, κρυστάλλινη στέρνα στα δεξιά της εισόδου του πάρκου. Ξαφνικά το νερό λιγοστεύει, δεν μου αρέσει πια, φεύγω. Ανεβαίνω σ' ένα άλλο συντριβάνι με κομψή μεταλλική διακόσμηση ολόγυρα και τσαλαβουτώ ζωηρά μέσα στο νερό...

Βραδινή έξοδος με τη Φιλιώ στο Zonar's. Η φιλενάδα μου

εργάζεται στην Ελληνική Αστυνομία, εισπράττει γύρω στα 1300 ευρώ το μήνα καθαρά, δεν διατηρεί δικό της σπίτι, μένει μαζί με την οικογένειά της, ωστόσο χρωστάει 9000 ευρώ σε κάρτες! "Ξανοίχτηκα πολύ τελευταία", δικαιολογείται. Σαφώς, είναι λουσού και ξοδεύει πολλά λεφτά κάθε μήνα σε κανούργια ρούχα, παπούτσια και αξεσουάρ, μα δεν φανταζόμουν πως θα ήταν χρεωμένη...

* * * *

Τρίτη, 7 Οκτωβρίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Παρά τα βαριά ψυχοφάρμακα που παίρνω, το ***εφιαλτικό μήνυμα*** όχι μόνον εξακολουθεί να έρχεται στα όνειρά μου αλλά γίνεται συχνότερο! Έτσι, σήμερα το πρωί ξαναπηγαίνω να ενημερώσω σχετικά τον ψυχίατρο που με παρακολουθεί.

Καθώς περιμένω να με φωνάξουν στο ιατρείο, μιά από τις γραμματείς μπαίνει φουριόζα στην αίθουσα αναμονής, όπου περιμένω μόνη μου, και αναφωνεί "hell!". Μένω εμβρόντητη με αυτό το αλλόκοτο ***σημείον***, αδυνατώντας να κατανοήσω γιατί η εν λόγω κυρία ξεστόμισε κάτι τέτοιο μπροστά μου χωρίς κανέναν εμφανή λόγο.

Γενικότερα, τα *σημεία* εξακολουθούν να επιμένουν: Αρκετά συχνά ακούω τη λέξη "κόλαση" περνώντας δίπλα από παρέες αγνώστων στο δρόμο, άλλοι τη φωνάζουν από τα μπαλκόνια, ή αντηχεί μέσα στα λεωφορεία – παρόλο που καθόλη τη διάρκεια της διαδρομής ακούω μουσική από walkman. Ωστόσο, όλα αυτά δεν με τρομάζουν ιδιαίτερα πια· μάλλον μ' ενοχλούν, θα έλεγα.

Μόλις με καλούν εντέλει στο ιατρείο, πριν προλάβω να εξηγήσω οτιδήποτε στο γιατρό, χτυπά το τηλέφωνό του. Κάποιος του μιλάει στην άλλη πλευρά της γραμμής, εκείνος ακούει προσεκτικά και λίγο πριν κατεβάσει το ακουστικό, τον ακούω να ρωτάει: "Οδός Παραδείσου;". Αυτό το αντίθετο ***σημείον*** με ανακουφίζει αμέσως από την ένταση του προηγούμενου. Κάτι τέτοια αλληλοσυγκρουόμενα, κραυγαλέα μυνήματα μου δίνουν να καταλάβω ότι: Ναι μεν τα *σημεία* δεν είναι

καθόλου “θεϊκά”, ούτε σημαίνουν τίποτα ουσιαστικό, δεν μπορεί όμως να είναι τυχαία! Δίχως αμφιβολία, αόρατες δυνάμεις παίζουν με το μυαλό μου και συντονίζουν αναλόγως το Matrix γύρω μου.

Όταν ο ψυχίατρος ακούει ότι δεν βλέπω βελτίωση, φαίνεται προβληματισμένος και μου προτείνει να διπλασιάσω τη δόση του Geodon, “ώστε να φύγουν εντελώς οι ιδεοληψίες”. Εγώ δεν ενθουσιάζομαι καθόλου με αυτή την προοπτική, καθώς τα φάρμακα που παίρνω παρουσιάζουν ήδη σοβαρές παρενέργειες: Μου προκαλούν έντονη υπνηλία σχεδόν όλη μέρα, καθώς και βαθιά κατάθλιψη. Παράλληλα, το νυχτερινό μου πρόβλημα όχι μόνο δεν υποχωρεί αλλά μάλλον χειροτερεύει. Αποφασίζω, όμως, να παίξω και αυτό το τελευταίο χαρτί -για να μη λέω πως δεν το έκανα...

Σάββατο, 11 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρευρίσκομαι σ' έναν πλούσιο χορό με πολλούς καλεσμένους, που διαρκεί μέρες. Διασκέδαση μάλλον ανούσια. Καταλήγω μόνη μου, κανείς δεν με σηκώνει να χορέψουμε, ούτε εγώ θέλω. Πιο πέρα, μερικές γυναίκες μαλώνουν για χάρη ενός γόη κι εγώ βρίσκομαι να παλεύω με μια χοντρή γυναίκα χωρίς να ξέρω το γιατί. Μπροστά στην εξώπορτα του σπιτιού κάποιοι εκτελούν ένα τελετουργικό μαύρης μαγείας. Αποφασίζω να φύγω από εκεί και βγαίνω στο δρόμο, αν και γνωρίζω ότι οι εχθροί μου θα στείλουν κάποιον ξωπίσω μου.

Το όνειρο γίνεται *διαυγές* και αρχίζω να πετώ απαλά πάνω από δρόμους, χωράφια και λόφους. Τώρα βρίσκομαι πάνω σ' ένα φτερωτό ζώο που με μεταφέρει στην πλάτη του. Ξάφνου, κάτω στο έδαφος εμφανίζονται διάφορα προϊστορικά τέρατα, τα οποία πηδούν ψηλά για να με φτάσουν. Τα απωθώ με το χέρι και λέω στο ζώο να πετά ψηλότερα. Εντέλει, ξεφεύγω από αυτό τον κίνδυνο.

Συνεχίζω να πετώ μόνη μου, χωρίς προσπάθεια, ωστόσο μερικά άτομα έρχονται και με εμποδίζουν. Καταφέρνουν να με παρασύρουν σε έναν κλειστό χώρο που θυμίζει μαγειρείο αλλά

εγώ τους ξεφεύγω και μπαίνω σ' ένα τραίνο, περνώντας μέσα από τα παράθυρα. Τότε παρουσιάζονται κάποιες κοπέλες που είχα δει στο χορό κι επιχειρούν να με σταματήσουν. Εγώ, όμως, τις πείθω να γίνουν σύμμαχοί μου και τις διδάσκω πώς να πετούν. Όλες μαζί καταλήγουμε σε μια ωραία παραλία με μαρμάρινη προβλήτα και ψηλούς κίονες. Τότε, εμφανίζεται ο γόης του χορού -ψηλός, λεπτός, μελαχροινός, με μαλλιά ως τους ώμους- και μας βλέπει. Εμείς κρυβόμαστε αλλά εκείνος μας ακολουθεί, μαζί με δικούς του συμμάχους. Μας σταματά και, δυστυχώς, αρχίζει να επηρεάζει τις γυναίκες.

Αποφασίζω να αναπτύξω αρνητική δύναμη, προκειμένου να αντιμετωπίσω τους εχθρούς μου. Αγγίζω τον άνδρα και αρχίζω να τον “σβήνω”, καίγοντας χωρίς φλόγα το κόμικ που περιγράφει τις περιπέτειές του. Οι σελίδες καίγονται μία-μία, οι εικόνες μαυρίζουν και χάνονται, κι έτσι χάνεται κι εκείνος. Ωστόσο, οι κοπέλες ανησυχούν μήπως δεν μπορέσω να ελέγξω τη δύναμή μου. Πράγματι, ίσα-ίσα που καταφέρνω να σταματήσω εγκαίρως, αφού έχει μαυρίσει και η τελευταία σελίδα, πριν καεί και το ροζ φόρεμα της κοπέλας που κρατάει το κόμικ. Την τελευταία στιγμή παίρνω το χέρι μου από το καμένο περιοδικό μα τώρα φυσά δυνατός αέρας, που επιταχύνει την αόρατη φλόγα. Πώς να τη σταματήσω; Ανοίγω τα χέρια σε διάσταση, προσεύχομαι, μα δεν γίνεται τίποτα. Προσηλώνομαι ήρεμα και αρχίζω να αιωρούμαι. Ο άνεμος κοπάζει, η φλόγα έχει σβήσει, χαμογελώ ικανοποιημένη. *Τότε, ξυπνώ. Έχω ξεχάσει πολλές λεπτομέρειες μα αισθάνομαι χαρά και ολοκλήρωση...*

Δευτέρα, 13 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εργάζομαι σ' ένα μεγάλο κατάστημα, ωστόσο δεν υπηρετώ· κυρίως λουφάρω, παρακολουθώ και πολεμώ το Σύστημα. Στην πραγματικότητα, το μαγαζί αποτελεί βάση επαναστατών. Όμως, μια κατάσκοπος των εχθρών με υποψιάζεται, με πλησιάζει κρατώντας μια λίστα και μου υποβάλλει ερωτήσεις:

“Ανήκεις στο ΚΕ.ΛΥ.3;”

“Ναι”, της απαντώ, παρόλο που δεν είμαι καθόλου σίγουρη.

“Μα εδώ είσαι γραμμένη στο ΚΕ.ΛΥ.2” μου κάνει.
“Πρόκειται για λάθος” δικαιολογούμαι.

Κάποια στιγμή με παίρνουν χαμπάρι και με κυνηγούν δυο γυναίκες, πράκτορες του Συστήματος, οι οποίες με προφταίνουν και με σταματούν. “Παραδίνομαι”, τους λέω και τις ακολουθώ, ωστόσο γρήγορα αντιλαμβάνομαι ότι οι δυο τους δεν είναι τίποτα ξουράφια. Έτσι, καταφέρνω να τις δέσω με χρυσαφένια αλυσίδα, δραπετεύω κι επιστρέφω στη βάση.

Μια προδότρια ανάμεσά μας προγραμματίζει μια ιπτάμενη βόμβα εναντίον μου. Τρέχω έξω, πετώ, μα η βόμβα με καταδιώκει· πάντα της ξεφεύγω ξυστά, την τελευταία στιγμή, ώσπου τα καύσιμα της βόμβας εξαντλούνται και δεν κινείται πια. Ηρεμώ για λίγα δευτερόλεπτα, μέχρι που εμφανίζεται μια άλλη γυναίκα και αρχίζει να κλωτσάει ανύποπτη τη βόμβα, η οποία θυμίζει οβάλ μπάλα. Της γνέφω να την παρατήσει κι εκείνη υπακούει. Αμέσως μετά όμως, ένα τσούρμο παιδιά βρίσκουν τη βόμβα και αρχίζουν να την κλωτσούν σαν τόπι, φέρνοντάς την διαρκώς προς το μέρος μου. Τα παρακαλάω να αφήσουν τη “μπάλα” μα δεν με ακούνε. Στο μεταξύ, αναρωτιέμαι: *Ακόμη να σκάσει αυτό το πράγμα;*

Εκείνη τη στιγμή, η βόμβα αρχίζει να αχνίζει ύποπτα. Τρέχω στο επάνω πάτωμα του μαγαζιού, ανεβαίνοντας μια εσωτερική σκάλα, πάνω στην ώρα. Τα παιδιά καταλαβαίνουν, παρατούν τη βόμβα και με ακολουθούν. Ο επάνω όροφος είναι ντισκοτέκ, παντελώς άδεια, με πράσινους τοίχους και τζαμαρίες, όπου ακούγεται δυνατά ένα υποβλητικό ρυθμικό τραγούδι με τίτλο “Tan for Satan”...

Παρασκευή, 24 Οκτωβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια οργανωμένη παραλία και παρακολουθώ (σαν σε σινεμά) μια παρέα γυμνόστηθων ξανθών γυναικών. Ξαφνικά, σε κάποιο σημείο η γη βουλιάζει και πολλά αυτοκίνητα παρασύρονται και συγκρούονται στη γούβα. Εκεί ανοίγει μια μεγάλη τρύπα κι ένα παχύρευστο μπεζ υγρό αναβλύζει επιθετικό. Διάφοροι επιστήμονες σπεύδουν να μελετήσουν το φαινόμενο, μα δεν βγάζουν

συμπέρασμα. Σε μια στιγμή, ενώ οι άνθρωποι εξακολουθούν να επισκέπτονται την εν λόγω παραλία ανύποπτοι, μια μεγάλη μπάλα πέφτει σ' έκείνο το σημείο και το τραντάζει. Αμέσως εφορμά μέσα από την τρύπα ένα γιγάντιο, κοκκινωπό, σκελετωμένο, ανθρωπόμορφο τέρας, το οποίο αρχίζει να κυνηγά τους λουόμενους γεμάτο οργή. Κλείνω τα μάτια με φρίκη.

Αργότερα η πλαζ λειτουργεί ξανά, σαν να μην έχει συμβεί τίποτα. Κάθομαι και παρακολουθώ μερικά αγόρια που παίζουν με αυτοκινητάκια. Ξαφνικά, μεγάλος αριθμός αμαξιών ξαναπέφτουν στην ίδια γούβα. Αμέσως ξαναξυπνά το τέρας, ορμά έξω και κυνηγά τους ανθρώπους. Ένα αγόρι τρέχει να κρυφτεί πίσω από κάτι βράχια, προσπερνώντας έναν πέτρινο τύμβο αφιερωμένο στα προηγούμενα θύματα του τέρατος.

Ωστόσο, το παιδί γρήγορα διαπιστώνει ότι στα βράχια καιροφυλακτεί ένα άλλο τέρας, ίδιο με το αρχικό, ενώ σε κάθε πιθανή κρυψώνα υπάρχουν όμοια γιγάντια σκελετωμένα τέρατα! Ολόκληρος ο κόσμος βρίθει από τρομακτικά τέρατα που φαίνεται να έχουν καταλάβει τον πλανήτη -χωρίς να το έχει αντιληφθεί κανείς ως τώρα. Καμία διέξοδος. Κλείνω τα μάτια. Φρίκη... *Πιθανή ερμηνεία: Ίσως μια αντανάκλαση της γήινης πραγματικότητας;*

Δευτέρα, 27 Οκτωβρίου 2008

Φέτος έδιωξα τον Σάββα από φόβο μήπως το επιφώνημα “hell” του έχει γίνει συνήθεια και μου το κοπανάει ανά τρία δευτερόλεπτα, τώρα όμως, από την αρχή της σχολικής χρονιάς, μου το φωνάζει ο Ιάκωβος! Μου το πετάει στα καλά καθούμενα, χωρίς κανένα λόγο, έτσι ξαφνικά, σαν κουρδισμένος! Πριν δυο βδομάδες του επεσήμανα να μην το λέει επειδή “είναι βρισιά” χωρίς να του εξηγήσω τι ακριβώς σημαίνει η λέξη, όμως ο μικρός αρνήθηκε ότι λέει κάτι τέτοιο (“Εγώ κυρία; Ποτέ!”). Τουλάχιστον, συμφώνησε να μη το ξαναπεί. Ωστόσο, εξακολουθεί να μου το πετάει δύο ή τρεις φορές σε κάθε μάθημα!

Σήμερα ειδικά, το παράκανε: Μέτρησα πέντε φορές! Μάλλον του ξεφεύγει ασυναίσθητα, σα να μην καταλαβαίνει τι

ξεστομίζει. Δεν μπορώ πια να κάνω τίποτα γι' αυτό, απλά αφήνω το ***σημείον*** να συμβαίνει, φροντίζοντας να μην ταράζομαι πολύ.

Κατά τ' άλλα, φέτος μου έχουν μείνει μονάχα τέσσερις μαθητές: Τα παιδιά της Λουίζας, ο Ιάκωβος και μια ενήλικη που κάνει ιταλικά αλλά θα σταματήσει μετά από δυο μήνες.

Ισχνές αγελάδες, τα έσοδά μου ανέρχονται πια στα ~400 ευρώ το μήνα, ωστόσο οι οικονομικές μου υποχρεώσεις συνεχίζονται ακάθεκτες: Μόλις μου ξόφλησαν οι Μαρκάκηδες τα 1500 ευρώ που μου χρωστούσαν, ο Θανάσης μου ζήτησε νέα δανεικά, 700 ευρώ για την αγορά καινούργιας μοτοσυκλέτας. Του τα έδωσα...

Τρίτη, 18 Νοεμβρίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*:** Εδώ κι ενάμιση μήνα ακολουθώ τη συνταγή του γιατρού για διπλή δόση του αντιψυχωσικού φαρμάκου, ωστόσο εξακολουθώ να μη βλέπω καμία βελτίωση στα ψυχικά προβλήματά μου: Το ***εφιαλτικό μήνυμα*** διατηρεί την ίδια συχνότητα στον ύπνο μου, το ίδιο και τα "σημεία" στο ξύπνιο μου. Όσο για την ψυχική μου κατάσταση, έχει επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο: Με το ζόρι πια παίρνω τα πόδια μου και η κατάθλιψή μου γίνεται όλο και βαθύτερη. Παράλληλα, διαπιστώνω ότι το μυαλό μου δυσκολεύεται να λειτουργήσει: Το παραμικρό καθημερινό πρόβλημα μου φαίνεται βουνό, αδυνατώ να πάρω την παραμικρή πρωτοβουλία, ενώ οι ιδεοληψίες επιμένουν απρόσκοπτες.

Λογικό, κατά τη γνώμη μου: Δεν είναι δυνατόν ένα φάρμακο να μπορεί να ξεχωρίσει τις "σωστές" σκέψεις από τις "παράλογες", απλά τις αναχαιτίζει όλες! Απ' ότι βλέπω, κύρια δράση των ψυχοφαρμάκων είναι να διατηρούν τον "ασθενή" σε καταστολή, ώστε να μην ενοχλεί τους άλλους, τους "υγιείς".

Τέλος πάντων, σήμερα το πρωί πήγα να δω τον ψυχίατρο· όμως, όπως με πληροφόρησαν, έχει πάρει μετάθεση! Αναγκαστικά με παρέπεμψαν σε έναν άλλο γιατρό ο οποίος, αφού άκουσε εν συντομία το ιστορικό μου, απόρησε για τις διαγνώσεις των προηγούμενων γιατρών. Στη συνέχεια, με

ρώτησε για ποιό λόγο απευθύθηκα σε ψυχίατρο και όταν του εξήγησα για το *εφιαλτικό μήνυμα,* αποφάνθηκε αμέσως: "Αυτό δεν πρόκειται να φύγει ποτέ! Είναι ασυνείδητο, και το ασυνείδητο δεν το ελέγχει κανένας!" Μια κοφτή ειλικρινής απάντηση. Εντέλει, συμφωνήσαμε να μειώσω τη δόση του Geodon στο μισό, όπως ήταν πριν.

Τετάρτη, 26 Νοεμβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με μια Ινδιάνα πετάμε προς τον "Πλανήτη των Αρχηγών". Αισθάνομαι ευχάριστα τον αέρα καθώς πετώ, βιώνω τη χαρά της πτήσης. Κάποτε φθάνουμε σε μια όμορφη χώρα όπου ζουν Ινδιάνοι ντυμένοι με παραδοσιακά πολύχρωμα ρούχα. Τα σπίτια τους είναι γραφικά, βαμμένα με ωραία λαμπερά χρώματα. Έχω σεξουαλική επαφή μ' έναν αρρενωπό, μελαχροινό άνδρα. Οργασμός...

Πέμπτη, 27 Νοεμβρίου 2008

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα ρομπότ εισβάλλουν στη γη. Στην αρχή είναι μικρά και ακίνδυνα, γρήγορα όμως αυξάνονται σημαντικά σε μέγεθος, ώσπου γίνονται τερατώδη κι εξαπολύουν επικίνδυνες ηλεκτρικές εκκενώσεις. Στο εξής θα έρχοναι ανά τακτά χρονικά διαστήματα για να εισπράττουν χρήματα από τους γήινους. Όταν καταφθάνουν την πρώτη φορά, εγώ έχω πάει βόλτα και δεν έχω λεφτά. Εντέλει, τους δίνω ένα ζευγάρι γυαλιά αντί για φόρο, ενώ στο μυαλό μου αρχίζουν να μαίνονται επαναστατικές σκέψεις.

Τη δεύτερη φορά, το ρομπότ που με συναντά συνοδεύεται από ένα μέντιουμ που μπορεί να διαβάζει το νου, ερχόμενο σε επαφή με το πνεύμα Μπουναγούνα. Το μέντιουμ με εξετάζει και με βρίσκει επικίνδυνη επαναστάτρια. "Είσαι προδότρια", μου λέει και εξαφανίζεται στο χιόνι...

Εικόνες του Matrix: Η Λουίζα με πληροφορεί για τα νέα καμώματα της μικρής Βιργινίας: Το Σεπτέμβρη οι γονείς της έσκασαν 5000 ευρώ σε μια σχολή κομμωτικής για να φοιτήσει η παραστρατημένη κόρη τους. Ωστόσο, εδώ και κανένα μήνα η νεαρή δεν πατάει εκεί, οπότε πάνε χαμένα τα πέντε χιλιάρικα!

Τώρα πια δεν έχει σχέσεις με την Αλβανίδα φίλη της που την παρέσερνε, ωστόσο εξακολουθούν οι ομηρικοί καβγάδες στο σπίτι: Στις προάλλες, ενώ όλοι έλειπαν, η Βιργινία βρήκε το κλειδί για το δωμάτιο της Ντίνας, της μεγαλύτερης αδελφής της, μπήκε μέσα, τα έκανε όλα λίμπα, πέταξε όλα τα ρούχα έξω και τα σκόρπισε στο πάτωμα, έφερε τρία ποτήρια από την κουζίνα, τα έσπασε και τα πάτησε κάτω θρύψαλα! Μόλις γύρισαν σπίτι οι γονείς και η αδελφή, έγινε άλλος ένας καυγάς τρικούβερτος: Κάδρα και σταχτοδοχεία πετούσαν στον αέρα και -ακόμη μια φορά- οι γείτονες κάλεσαν την αστυνομία...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος - "Τα πάντα ήταν διαφορετικά, πριν αλλάξουν όλα!": Διαπιστώνω ότι από το 2006 και μετά, έχει αυξηθεί σημαντικά ο αριθμός των παραφρόνων. Κάποτε δεν άκουγα για περιπτώσεις ψυχοπάθειας, παρά σπάνια. Τώρα, σχεδόν όλοι οι φίλοι και γνωστοί μου έχουν να μου διηγηθούν για κάποια περίπτωση που γνωρίζουν.

Παραδείγματα: α] Τα τρία ψυχασθενή ξαδέλφια της Φιλιώς (βλ. 15 Ιουνίου 2008), β] Οι δυο φιλενάδες της Ελισάβετ, οι οποίες διακατέχονται από έμμονες ιδέες ότι κάποιοι τις παρακολουθούν και δίνουν αναφορά για τις κινήσεις τους σε ένα μυστηριώδες "κέντρο". Η μία, μάλιστα, ακούει φωνές, συνήθως μέσα στο πλήθος, να την βρίζουν χυδαία. Και οι δυο κοπέλες παίρνουν ψυχοφάρμακα για παρανοϊκή σχιζοφρένεια. γ] Ένας γνωστός της Λουίζας, 28 χρονών, ακούει φωνές "από πάνω", οι οποίες τον ωθούν να κάνει ζημιές και να σκοτώσει. Αυτό συμβαίνει από τότε που ήταν μικρός μα όσο πάει χειροτερεύει. "Δεν υπάρχει Θεός, υπάρχει κάτι "από πάνω" που μου δίνει εντολές και ό,τι μου λέει αυτός θα κάνω!" ισχυρίζεται. Πρόσφατα περίμενε τη μητέρα του μ' ένα μαχαίρι και της το έβαλε στο λαιμό -πάλι κάλα που δεν τη σκότωσε. Ο αδελφός του είναι αυτός που ως πρόσφατα δεν επέτρεπε να μπει ο σχιζοφρενής σε ψυχιατρείο επειδή αδυνατεί να παραδεχθεί το πρόβλημα. Ο τρελός, από τη μεριά του, δεν παραδέχεται με τίποτα ότι είναι τρελός: "Εσείς είστε τρελοί, που δεν ακούτε τις φωνές!" φωνάζει. Αρνείται να πάρει ψυχοφάρμακα και του τα

βάζει η μητέρα του κρυφά στο φαγητό του. Μια φορά τον πήγε η μητέρα του σε μια καφετέρια και ο τύπος φρικάρισε: “Με εκνευρίζουν έτσι όπως γελάνε όλοι, δεν τους αντέχω! Επίτηδες το κάνουν για να μου σπάσουν τα νεύρα! Κι εκείνος εκεί πολύ με κοιτάζει! Θα πάω να τον πνίξω!” Η μητέρα του πλήρωσε βιαστικά και τον πήρε από εκεί άρον-άρον. Εντέλει, πρόσφατα τον μάζεψε η αστυνομία τον τύπο, μετά από ενέργειες της μητέρας. Όταν τον οδήγησαν στο ψυχιατρείο, ο τύπος έκανε την πάπια: “Εγώ, φωνές; Δεν ακούω φωνές!” έλεγε. *Οι τρελοί δεν είναι ηλίθιοι.* δ) Η περίπτωση της 14χρονης Βιργινίας.

Ξεκινώντας από το έτος 2000, οι δυνάμεις του Κακού γίνονται όλο και πιο ισχυρές πάνω στη γη, ενώ το Matrix δυναμώνει, “σφίγγει” και διευρύνεται δραματικά -κυρίως χάρη στην αλματώδη ανάπτυξη της τεχνολογίας.

Οι λεγόμενοι “αλαφροΐσκιωτοι” έχουν την ατυχία να μην κοιμούνται τόσο βαθιά όσο “οι πολλοί”· αντίθετα, βλέπουν τι υπάρχει πίσω από το προσωπείο του κόσμου, φρίττουν, υποφέρουν, τρελαίνονται. Ορισμένοι, όπως εγώ, παρατηρούν αφύσικες αλλοιώσεις στην πραγματικότητά τους – φαινόμενα υπαρκτά και χειροπιαστά, για όποιον έχει την απαιτούμενη παρατηρητικότητα. Ωστόσο, οι μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων δεν τα βλέπουν, αλλά κι αν τα δουν δεν τα συνειδητοποιούν...

Σε γενικές γραμμές, οι "ψυχασθενείς" είναι άνθρωποι ευαίσθητοι, ικανοί να διαισθάνονται και να καταλαβαίνουν πως κάτι άλλο κρύβεται πίσω από το προσωπείο της πραγματικότητας. Αυτά που αντιλαμβάνονται μονάχα θετικά δεν είναι. Ο ανθρώπινος ψυχισμός δεν αντέχει την αλήθεια του κόσμου – γι' αυτό, αν τυχόν την αντικρύσει, καταλήγει στην ψυχοπάθεια.

Πιστεύω πως οι ψυχασθενείς *όντως* ακούνε τις φωνές που λένε ότι ακούνε, είτε κατευθείαν στο κεφάλι τους είτε μέσα από άλλα ανύποπτα “πιόνια” του Matrix που δεν έχουν συνείδηση τι ξεστομίζουν. Οι φωνές αυτές αποτελούν υποβολές από τον Αόρατο Κόσμο και παροδηγούν τους δέκτες, έτσι ώστε να δρουν μ' έναν αλλοπρόσαλλο τρόπο ή να διακατέχονται από αλλόκοτες ιδέες. Το περίεργο είναι πως σχεδόν όλοι οι

σχιζοφρενείς έχουν τις ίδιες "παράλογες" ιδέες: Δέχονται φωνητικές εντολές “από πάνω”, παρακολουθούνται, “κάτι” διαβάζει τις σκέψεις τους και τους “καταδιώκει”, όλοι είναι εναντίον τους. Παράλληλα, αφύσικες συγκυρίες και πολλαπλοί συντονισμοί του Πλέγματος αποτρελαίνουν το θύμα, προξενώντας του κατάθλιψη, παρανοϊκές ιδέες, μανία καταδίωξης, ψυχαναγκαστική διαταραχή, σχιζοφρένεια, ακόμη και τάσεις αυτοκτονίας.

Με δυο λόγια, ψυχασθενείς καταλήγουν όσοι αρχίζουν να αντιλαμβάνονται τη δράση του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος, τους απίστευτους συντονισμούς του, τις εντολές “από ψηλά” – και γι' αυτό αργά ή γρήγορα καταλήγουν στόχος ορατών και αόρατων δυνάμεων. Δυστυχώς, ελάχιστοι απ' αυτούς μόνο έχουν τις γνώσεις ή τη δύναμη για να πολεμήσουν.

Δεν είναι μονάχα οι ψυχασθενείς που δέχονται υποβολές από “πάνω”. Όλα τα ανθρώπινα πιόνια του Πλέγματος δέχονται ασταμάτητα εντολές και υποβολές, ωστόσο οι “λογικοί” δεν ακούνε φωνές. Οι πολλοί λαμβάνουν “άνωθεν” σκέψεις, ιδέες και εμπνεύσεις, που όμως θεωρούν δικές τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων ζουν όλη τους τη ζωή μέσα σε μια μακάρια αποχαύνωση, χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι το περιβάλλον που τους κυκλώνει είναι εντελώς αφύσικο. Είναι τυχεροί όλοι αυτοί, επειδή δεν βλέπουν, δεν ακούνε, δεν καταλαβαίνουν σε τι κόσμο βρίσκονται. Παράδειγμα: Την εποχή που ο Τάκης έβαζε μουσικές στο διαπασών δώδεκα ώρες την ημέρα κάθε μέρα, κανένας δεν τον άκουγε! Μονάχα εγώ άκουγα και τρελλαινόμουν...

Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν ιδέα πού βρίσκονται ή τι συμβαίνει γύρω τους, δεν βλέπουν τίποτα πέρα από τη μύτη τους -και αυτό τους σώζει! “Η άγνοια είναι μακαριότητα”, εφόσον καθιστά τον άνθρωπο ικανό να αντέχει την καθημερινή πραγματικότητα ή, ακόμη, να την απολαμβάνει...

Τρίτη, 16 Δεκεμβρίου 2008

Απόψε η τράπεζα Eurobank βραβεύει με ειδικό έπαινο όλους τους πρώτους επιτυχόντες στις Ανώτατες Σχολές, σε

εκδήλωση που λαμβάνει χώρα στο ξενοδοχείο Intercontinental. Εκτός από τον έπαινο, κάθε βραβευμένος φοιτητής παίρνει και χρηματικό έπαθλο 1000 ευρώ.

Όταν έρχεται η σειρά της αδελφής μου να εμφανιστεί στο κοινό και να επιδείξει τον έπαινο, κρατάει τον μικρό Χάρη στην αγκαλιά της και κλέβει την παράσταση, εφόσον είναι η μόνη που εμφανίζεται με μωρό στην αγκαλιά.

“Συγχαρητήρια στη μαμά!” φωνάζουν μερικοί.

“Γιαγιά!” διορθώνει ο πατέρας μου, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι.

Ακολουθεί οικογενειακό δείπνο στα “Τρία Κυκλάμινα”, όπου η Αλίκη μας κερνάει όλους. Καλό φαγητό, ευχάριστη απαλή μουσική, χαρωπές συζητήσεις -πολύ πιο θετική εμπειρία απ' ότι περίμενα. Καιρό είχα να ευχαριστηθώ τόσο...

Δευτέρα, 22 Δεκεμβρίου 2008

Από τις αρχές Νοεμβρίου, δεν ξέρω πώς, αποφάσισα να δώσω στη μητέρα μου να διαβάσει τα ημερολόγιά μου μέχρι το έτος 2006. Λοιπόν, δεν καταλαβαίνει τίποτα απ' όσα γράφω εκεί μέσα, αγνοεί παντελώς τις ιδέες που αναπτύσσω, περιφρονεί ολότελα τις μεταφυσικές εμπειρίες που περιγράφω, δεν δίνει καμία σημασία στα τραυματικά συμβάντα που διηγούμαι! Θεωρεί ότι τα κείμενά μου “είναι όλο παραπονάκι”, ότι δεν έχω περάσει καμία δυσκολία στη ζωή μου και ότι κακώς γκρινιάζω! Το μόνο που την προβληματίζει στα βιβλία μου, είναι τα σημεία όπου κατηγορώ την κόμισσα Αλίκη και τους Μαρκάκηδες! Απαιτεί, μάλιστα, να σβήσω όλα τα σχετικά κείμενα ή να σχίσω τις σελίδες όπου αναφέρω γεγονότα καθόλου κολακευτικά για την αδελφούλα μου και τα κακομαθημένα της -σχεδόν οι μισές σελίδες των ημερολογίων! Όμως, εκεί που έχασε πάσαν ιδέα, ήταν όταν έφθασε στην Υπέρτατη Τελετουργία: Φωνές, διαμαρτυρίες, “σχίσ' τα, πέταξέ τα” κλπ.

Με την επιμονή της κατάφερε να με πείσει να κάνω ορισμένες διορθώσεις και σβησίματα, ευτυχώς όχι πολλά. Πάλι καλά που σταμάτησα να την υπακούω πριν καταστρέψω εντελώς τα βιβλία που αποτελούν το ***“Απόλυτο Κακό”***. Σαφώς,

το όλο εγχείρημα ήταν ένα τεράστιο λάθος εκ μέρους μου. Όμως, από τότε που άρχισα να παίρνω ψυχοφάρμακα δεν είμαι ο εαυτός μου. Δεν ξέρω αν θα είμαι ποτέ...

Παρασκευή, 26 Δεκεμβρίου 2008

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου*****:** Σήμερα το πρωί αποφασίζω να κόψω οριστικά τα ψυχοφάρμακα, δεδομένου ότι δεν βλέπω καμία βελτίωση στο νυχτερινό μου πρόβλημα, ούτε στην ψυχολογική μου κατάσταση -μάλλον το αντίθετο.

Το απόγευμα έρχεται η μητέρα μου και με πληροφορεί ότι η Νιόβη, η φιλενάδα του Νάσου, θα τραγουδήσει απόψε σ' ένα κλαμπ στους Αμπελοκήπους, μαζί με το μουσικό συγκρότημα "Fair Play", που αποτελείται από φίλους του ανηψιού μου. Επιμένει να πάμε κι εμείς να τη δούμε μα εγώ δεν έχω όρεξη επειδή δεν αισθάνομαι τόσο καλά. Εντέλει, εξαιτίας έντονης οικογενειακής πίεσης, δέχομαι.

Μόλις φθάνουμε, διαπιστώνω ότι τα πόδια μου έχουν αρχίσει να τρέμουν έντονα και ανεξέλεγκτα – εξαιρετικά δυσάρεστη κι επώδυνη παρενέργεια της στέρησης των φαρμάκων. Νιώθω απαίσια μα αρνούμαι να γυρίσω πίσω· επιβάλλομαι στον εαυτό μου όσο μπορώ, κάνω υπεράνθρωπη υπομονή επί τρεις ώρες, προσπαθώ ακόμη και να διασκεδάσω, μέχρι να ξεκινήσει το τραγούδι η Νιόβη με το δημοφιλές άσμα "Zombi". Οι οργανοπαίκτες παίζουν πολύ καλά, η τραγουδίστρια διαθέτει άνετη παρουσία και ξέρει να τραγουδά -αν και δεν έχει καμιά ξεχωριστή φωνή. Πάντως, βγάζει όλο το πρόγραμμα ικανοποιητικά. Όσο για μένα, όλη αυτή την ώρα εξακολουθώ να υποφέρω μα αντιστέκομαι και μένω μέχρι το τέλος. Λεπτομέρεια: Απο τα 12 τραγούδια που είπε η Νιόβη, το ένα ήταν το "Στην κόλαση μαζί σου" -που το αφιέρωσε, μάλιστα, στο Νάσο. Δεν το θεωρώ *σημείον* επειδή άκουσα τη λέξη "heaven" σε άλλα τραγούδια, ωστόσο απορώ: Από τόσα εκατομμύρια άσματα του ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου, αυτό ειδικά βρήκαν να διαλέξουν;

Συνολικά, δεν ήταν άσχημη εμπειρία. Αναρωτιέμαι, όμως, για τη ***σύμπτωση:*** Έπρεπε αυτή η σπάνια έξοδος σε κλαμπ μαζί με τη μαμά, το Θανάση και την παρέα του, να τύχει ειδικά σήμερα, που έμελλε ν' αντιμετωπίσω τα συμπτώματα στέρησης από τα ψυχοφάρμακα;

Σάββατο, 27 Δεκεμβρίου 2008

Η νύχτα που πέρασε ήταν εξαιρετικά δύσκολη: Δεν κατάφερα να κλείσω μάτι, καθώς τα πόδια μου έτρεμαν αστα-μάτητα, βασανιστικά, όλες εκείνες τις ατέλειωτες σκοτεινές ώρες. *Τι σκατά μου δίνανε να παίρνω;*

Το ίδιο βάσανο συνεχίζεται και όλη την ημέρα σήμερα, χωρίς σημάδια υποχώρησης, τόσο που αρχίζω να φοβάμαι: Πόσες μέρες διαρκούν άραγε τα συμπτώματα στέρησης; Πώς θα αντέξω; Το απόγευμα, κατόπιν προτροπής της μητέρας μου, παίρνω λίγο σιρόπι Atarax και παραδόξως νιώθω καλύτερα. Τελικά, το τρέμουλο θα υποχωρήσει σημαντικά ώσπου θα σταματήσει εντελώς, χάρη στο Atarax που παίρνω τρεις φορές την ημέρα επί τρεις μέρες.

Μια βδομάδα αργότερα θα κόψω και τα αντικατα-θλιπτικά, ευτυχώς χωρίς να μου παρουσιαστεί καμία δυσάρεστη παρενέργεια. Εννοείται ότι δεν σκοπεύω να ξαναβάλω στο στόμα μου ψυχοφάρμακα: Κάνουν τον άνθρωπο υπάκουο, παθητικό, ανεγκέφαλο, δηλαδή “φυσιολογικό”. Τα θεωρώ εξίσου βλαβερά με τη θρησκεία...

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2008

Έρχεται η μαμά κάτω στο σπίτι μου νωρίς το πρωί, κατά τις 8:00· χτυπά να της ανοίξω αμέσως, μα δεν έχω προλάβει να κρύψω τον έβδομο τόμο των ημερολογίων μου στο ντουλάπι. Η μητέρα μου τον βλέπει μα δεν δίνει σημασία· εκείνη την ώρα άλλο την ενδιαφέρει: “Θέλω να μου δώσεις 50 ευρώ τώρα, γιατί τα χρειάζεται ο Νάσος!” (δανεικά κι αγύριστα, όπως πάντα). Δεν πρόκειται να ξεκολλήσει αν δεν τα πάρει. Της τα δίνω για να την ξεφορτωθώ, ενώ εκείνη κοιτάζει το βιβλίο μου με στραβό μάτι.

Καθώς η μαμά αποχωρεί, εγώ ασυναίσθητα ψελίζω “Αει στο διάολο”, επειδή με έπιασε στα πράσα. Αμέσως εκείνη μού πετάει με βλοσυρό ύφος: “Βλαστημάς; Του χρόνου νά 'χουμε πεθάνει για να μη βλαστημάς!”, ενώ απομακρύνεται γυρτή και σκυφτή, κρατώντας σφιχτά το πενηντάρικο...

Κατάρρευση

Δευτέρα, 12 Ιανουαρίου 2009

Σαν υπνωτισμένη έχω ξεκινήσει την αναζήτηση πρωινής εργασίας, δεδομένου ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα δεν μου πήγαν καθόλου καλά φέτος, ούτε βλέπω τάση για ανάκαμψη. Κακά τα ψέματα. Ό,τι κατεβαίνει δεν ξανανεβαίνει.

Έτσι, σήμερα το πρωί πήγα και αγόρασα την εφημερίδα "Ευκαιρία", διάβασα τις Μικρές Αγγελίες (για πρώτη φορά μετά από 22 χρόνια!) κι έστειλα αμέσως δυο βιογραφικά σε δυο επιχειρήσεις που ζητούν γραμματέα. Το μεσημέρι κιόλας, μου τηλεφώνησαν από την εταιρεία Adanarco, στην Κάτω Γλυφάδα, και κανονίσαμε ραντεβού για αύριο. Ένιωσα ικανοποίηση που η "μπογιά" μου περνάει ακόμα...

Τρίτη, 13 Ιανουαρίου 2009

Μόλις φθάνω στην Adanarco, το πρώτο πράγμα που παρατηρώ είναι ότι δυο από τις τέσσερις υπαλλήλους είναι έγγυοι. *Και οι δύο ταυτόχρονα βρήκαν να γκαστρωθούν;* αναρωτιέμαι. Τέλος πάντων, η υπεύθυνη με υποδέχεται εγκάρδια και μου δίνει αμέσως ένα ερωτηματολόγιο τριών σελίδων. Όπως σύντομα διαπιστώνω, πρόκειται για ψυχομετρικό τεστ που εξετάζει την ψυχολογία αλλά και τη νοημοσύνη του υποψηφίου, ενώ υπάρχουν και δυο επιπλέον κείμενα για μετάφραση από και προς τα αγγλικά. Μου παίρνει πάνω από μια ώρα να τα συμπληρώσω όλα.

Πριν καν τελειώσω την επιστολή στα αγγλικά, καταφθάνει μια διευθύντρια, με διακόπτει και με καλεί στο γραφείο της, σε άλλον όροφο. Φαίνεται θετική απέναντί μου, ωστόσο επιμένει πολύ να της εξηγήσω ορισμένες απαντήσεις μου στο ψυχομετρικό τεστ, εκφράζει κάποιες αμφιβολίες σχετικά με το πώς αντιμετωπίζω το θέμα του φόβου απέναντι στα αίματα (!), και τελικά μου πασάρει άλλες τρεις σελίδες με τεστ νοημοσύνης για να το λύσω εκεί, επί τόπου. Δυσκολεύομαι σε μερικές

ερωτήσεις, εκείνη όμως με βοηθάει. Στη συνέχεια, με οδηγεί ξανά στον επάνω όροφο, στο γραφείο του προσωπάρχη. Μου παίρνει κι αυτός μια σύντομη συνέντευξη και τελικά αποχωρώ μετά από δυο ολόκληρες ώρες εξέτασης, αφού μου έχει δημιουργηθεί η εντύπωση ότι θα με προσλάβουν. Ένας λόγος φαντάζομαι πως είναι η μεγάλη μου ηλικία: με μένα δεν θα φοβούνται μήπως μείνω έγγυος καμιά ώρα και τους αφήσω σύξυλους να πληρώνουν γαμησιάτικα...

Μόλις φθάνω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι μόλις πήρε τηλέφωνο κάποιος που έχει διαβάσει τη δική μου αγγελία για παράδοση ιδιαιτέρων μαθημάτων αγγλικής γλώσσας. Χωρίς να πάρω ανάσα, του τηλεφωνώ αμέσως. Αποδεικνύεται αρκετά καλή περίπτωση, θέλει να προετοιμάσω το γιο του για να δώσει πανελλαδικές εξετάσεις για αγγλική φιλολογία, μένει μάλιστα εδώ κοντά. Εγώ, όμως, δεν ξέρω τι παθαίνω: Βρίσκομαι σε σύγχυση, μου φαίνεται ιδιαίτερα πολύπλοκο να αναλάβω κάτι τέτοιο και αρνούμαι τη δουλειά!

Πραγματικά, αδυνατώ να πω τι μου συνέβη: Μάλλον με μπάφιασαν δυο ώρες σκληρής ανάκρισης στην Adanarco, μου φούσκωσαν και τα μυαλά ότι θα με καλέσουν, τέλος πάντων εκείνη την ώρα δεν σκεφτόμουν καθαρά. *Μα κι αυτός ο πελάτης, τώρα βρήκε να τηλεφωνήσει; Αν μιλούσα μαζί του μια μέρα πριν ή μετά, η αντίδρασή μου θα ήταν πιο σωστή. Ίσως, όμως, η επίδραση του Geodon στο μυαλό μου να μην έχει περάσει ακόμη...*

“Πρόσεξε, θεία! Πρέπει να είναι όλοι τρελοί εκεί μέσα!” είναι η γνώμη του ανηψιού μου του Γιάννη για την Adanarco όταν, το ίδιο απόγευμα, του διηγούμαι την όλη φάση εκεί μέσα...

Πέμπτη, 15 Ιανουαρίου 2009

Σήμερα το πρωί με κάλεσαν ξανά για συνέντευξη, αυτή τη φορά σε μεγάλο δικηγορικό γραφείο στην Κάτω Γλυφάδα. Το αφεντικό μου φάνηκε θετικός, φιλικός και νορμάλ τύπος: Μου ζήτησε απλά να διαβάσω δυνατά ένα κείμενο στα γερμανικά και να το μεταφράσω προφορικά στα ελληνικά.

“Εντάξει, ξέρετε γερμανικά”, μου είπε πριν καν τελειώσω. Μου εξήγησε ότι η δουλειά είναι τετράωρη, έδειξε ενδιαφέρον για την περίπτωσή μου και απόρησε: “Με τόσα προσόντα και δεν μπορείτε να βρείτε δουλειά;”

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιανουάριος 2009):*** Εδώ και πέντε μήνες περίπου, δεν είμαι καλά. Δεν έχω διάθεση για τίποτα. Έχω χάσει όλα μου τα ενδιαφέροντα, δεν παίζω πια ούτε *Existence*. Μια μόνιμη λύπη μου βαραίνει την καρδιά. Είμαι έτσι από τις αρχές Οκτώβρη, δηλαδή από τότε που τα Geodon άρχισαν να επενεργούν πάνω μου. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι συνεχώς τόσο έντονη κατάθλιψη και δεν ξέρω πού θα σταματήσει αυτό.

Τα χάπια τα έχω κόψει εδώ κι ένα μήνα, έχω ξεφορτωθεί εκείνη την ανυπόφορη υπνηλία που με καταρράκωνε σχεδόν όλη μέρα, ωστόσο η ψυχική μου διάθεση εξακολουθεί να είναι χάλια. “Η ζωή είναι αγώνας”, λένε, κι εγώ δεν θέλω ούτε μπορώ πλέον να πολεμάω. Ακόμη και το μυαλό μου, συνεχίζει να υπολειτουργεί: Νιώθω ανήμπορη μπροστά στο παραμικρό πρόβλημα. Ο νους μου είναι διαρκώς σκοτισμένος κι όλα μου φαίνονται βουνό. Θα συνέλθω ποτέ, άραγε;

Το γεγονός ότι τα ιδιαίτερα μαθήματα δεν πήγαν καλά φέτος (έχω μονάχα τρεις μαθητές), με αποθαρρύνει ακόμη περισσότερο. Τώρα έχω καταντήσει να ψάχνω για πρωινή δουλειά σε γραφεία, ουσιαστικά χωρίς ελπίδα. Η Adanarco δεν με κάλεσε, ούτε το δικηγορικό γραφείο. Έχω ήδη στείλει δεκάδες βιογραφικά σε διάφορες εταιρείες μα δεν μ' έχει ειδοποιήσει κανένας άλλος, ούτε για συνέντευξη. Είναι αναμενόμενο, βέβαια: Ποιός θα προσλάβει μια 46χρονη απόφοιτη λυκείου, που έχει 10 χρόνια να εργαστεί σε επιχείρηση, σε μια θέση που διεκδικούν 25άρες με πτυχία ΑΕΙ;

Όσο για το ***εφιαλτικό μήνυμα***, τώρα πια έρχεται στα όνειρά μου σχεδόν κάθε βράδι. Η μεταφυσική μου πορεία έχει πάρει μια τελείως αφύσικη τροπή, που κάποτε αδυνατούσα να φανταστώ και τώρα απεχθάνομαι. Είναι, πάντως, απίστευτο το πώς μου έχει φέρει τα πράγματα η μοίρα! Αυτή τη στιγμή, δεν

υπάρχει γνωστό ανθρώπινο πρόβλημα που να μη το έχω:
* Οικονομική στενότητα
* Επαγγελματικό τέλμα
* Παντελής ερωτική ανυπαρξία
* Γεροντοκορισμός, ατεκνία
* Κοινωνική απομόνωση και εσχάτη προδοσία από “φίλες”
* Οι γονείς μου έχουν πια παραγεράσει
Επιπλέον αφύσικα προβλήματα:
* Χρόνιος ηχητικός πόλεμος (εδώ και τρία χρόνια είναι σε ύφεση)
* “Σημεία της κόλασης” παντού γύρω μου (τελευταία το φαινόμενο βρίσκεται σε ύφεση)
* Διαταραχή εφιαλτών, με το σταθερό μήνυμα “κόλαση” ή “hell” να εμφανίζεται σχεδόν κάθε νύχτα στα όνειρά μου
? Το μόνο που λείπει τώρα, είναι ένα πολύ σοβαρό και απίθανο πρόβλημα σωματικής υγείας. Κάτι μου λέει πως είναι μονάχα θέμα χρόνο να έλθει κι αυτό. Τα χειρότερα έπονται...

Αυτό που συμβαίνει σε μένα είναι κάτι απίθανα σπάνιο: Η γενικευμένη κακοτυχία και η ολοσχερής αποτυχία σε όλους τους τομείς της ζωής είναι φαινόμενα μοναδικά και ανεξήγητα -όσο ανίκανη ή ηλίθια κι αν υποθέσουμε ότι είμαι! Πολύ πιο συνηθισμένο είναι να γίνει κάποιος πλούσιος και διάσημος παρά απόλυτα αποτυχημένος όπως εγώ. Όσο για το εφιαλτικό μήνυμα που στοιχειώνει τις νύχτες μου εδώ και δυόμισι χρόνια τώρα, αμφιβάλλω αν το αντιμετωπίζει άλλος άνθρωπος σε ολόκληρη την υφήλιο...

Γιατί όλα αυτά; Από τότε που γεννήθηκα, κάθε στιγμή της ζωής μου προκαθορίζεται και περιορίζεται από μια πανίσχυρη, αόρατη, εξωτερική, αρνητική δύναμη. Ελέγχει τα γεγονότα που μου συμβαίνουν, ελέγχει όσους με πλησιάζουν, ελέγχει ακόμη και τις σκέψεις μου. Άλλωστε, όταν δεν λειτουργεί η μοίρα σωστά, τότε δεν λειτουργεί ούτε το μυαλό σωστά: “Μωραίνει ο Θεός αυτόν απωλέσει”. Ο “θεός αυτού του κόσμου” με μισεί. Πάντα με μισούσε, για λόγους που ο ίδιος ξέρει...

Ίαν Φλέμινγκ: “Μία φορά είναι τυχαία
Δύο φορές είναι σύμπτωση

Τρεις φορές είναι εχθρική πράξη”.
1.000.000.003 φορές;

Ευχή Θανάτου: Θα 'πρεπε να έχω πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, πριν το έτος 2000, προτού τα αφύσικα αδιέξοδα της ζωής μου με οδηγήσουν στην Υπέρτατη Τελετουργία και σε όλα όσα ακολούθησαν. Ουσιαστικά, ο δρόμος μου έχει τελειώσει από εκείνη την εποχή. Ό,τι έχει συμβεί από τότε, είναι λάθος. Τίποτα από αυτά δεν έχω επιλέξει πραγματικά· τα τελευταία οκτώ χρόνια, το μόνο που κάνω είναι να αντιδρώ στα γεγονότα.

Το πιο ιδανικό θα ήταν να είχα πεθάνει το Σεπτέμβρη του 1969, πριν πάω σχολείο, πριν εγκαταλείψω για πάντα τη νιρβάνα της νηπιακής ηλικίας, πριν την υποχρεωτική ανάμιξή μου στο υποMatrix του σχολείου. Καλή εποχή για να "φύγω" ήταν επίσης ο Σεπτέμβρης του 1975, πριν πάω γυμνάσιο και αρχίσω να μεγαλώνω, ή ο Σεπτέμβρης του 1977, πριν φοιτήσω στην καταραμένη τρίτη γυμνασίου -τότε που η ζωή μου πήρε απότομα και οριστικά την ζοφερή πορεία που έχει ακόμη. Δυστυχώς, όμως, είμαι ακόμη εδώ και συνεχίζω, χωρίς καν να τολμώ πια να κάνω προβλέψεις για το μέλλον...

Πέμπτη, 5 Φεβρουαρίου 2009

Είναι βράδι κι έχω βγει βόλτα με το ποδήλατο κατά μήκος της λεωφόρου Βουλιαγμένης. Φθάνοντας περίπου στο τέλος της πορείας μου, κοντά στον Άγιο Νικόλαο, μέσα σε ένα κατάστημα ηλεκτρικών ειδών παρατηρώ μια μεγάλη τηλεόραση η οποία, εκείνη τη στιγμή ακριβώς, δείχνει ένα σπίρτο που ανάβει και γρήγορα η φλόγα του καλύπτει όλο το μαύρο φόντο της οθόνης!

Δεν είναι η πρώτη φορά που λαβαίνω ένα τέτοιο ***σημείον***. Εδώ και λίγο καιρό, μόλις ρίχνω τη ματιά μου σε μια τηλεόραση ή μόλις την ανάβω, πέφτω πάνω σε σκηνές φωτιάς, πυρκαγιάς, έκρηξης και τα παρόμοια. Κάθε φορά προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι οι εν λόγω συμπτώσεις δεν σημαίνουν τίποτα...

Τρίτη, 10 Φεβρουαρίου 2009

Διαυγές Όνειρο: Κάποιος υπόσχεται να με πάει σ' ένα

πάρτυ για να με γνωρίσει σε κόσμο. Ντύνομαι, στολίζομαι, αυτός όμως με ξεχνά. Ξεκινώ να τον βρω πετώντας, αν και δεν γνωρίζω πού βρίσκεται. Πίθηκοι, σκυλιά, άλογα, χήνες πηδούν ψηλά για να με σταματήσουν καθώς πετάω μα δεν μπορούν να με φθάσουν.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές και συνεχίζω να πετώ χαλαρά, χωρίς προσπάθεια. Συλλογίζομαι ότι θέλω να βρεθώ απέναντι, στο χορταριασμένο πεζοδρόμιο· αφήνομαι και κατευθύνομαι προς τα κει αβίαστα. Ύστερα, βλέπω μια μαρμάρινη πλατεία, όπου υπάρχουν δυο κολλητές πισίνες: Η μία είναι γεμάτη νερό, η άλλη γεμάτη πάγους. Ένας όμορφος νεαρός, με ξανθά μαλλιά μακριά ως τους ώμους, προσέχει και τις δυο. Πετώ μέχρι εκεί, βουτάω στην ωραία πισίνα και απολαμβάνω το δροσερό νερό γύρω μου...

Νωρίς το πρωί πήγα μαζί με το Γιάννη κι έκανα αίτηση για δουλειά στο ξενοδοχείο “Blue Rose” στη Βουλιαγμένη -για πολλοστή χρονιά. Δέχονται αιτήσεις για εργασία μόνον από άτομα που δεν έχουν ξεπεράσει τα 45 τους χρόνια. Είμαι στο όριο, λέει ο ανηψιός μου, ο οποίος έχει μιλήσει για μένα στον προϊστάμενό του. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που βλέπω το κοσμοπολίτικο, πολυτελές περιβάλλον του “Blue Rose”. Δεν με προσέλαβαν την εποχή που ήμουν νέα και ωραία, θα με προσλάβουν τώρα;

Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου 2009

Μυστήριον 1ον: Η αδελφή μου κατορθώνει και περνάει τα μαθήματα του πανεπιστημίου, σχεδόν όλα με άριστα 10! Ωραία και μπράβο της, απλά εγώ αναρωτιέμαι: Ανέκαθεν η Αλίκη ήταν μια μέτρια μαθήτρια, προβιβαζόταν με 8 στο Δημοτικό και με 15-16 στο Γυμνάσιο. Όσο για το Λύκειο, δεν πήγε στο Γενικό αλλά στο Τεχνικό επειδή προτιμούσε το χαβαλέ από τη μελέτη και πριν τελειώσει τη δευτέρα λυκείου εγκατέλειψε το σχολείο λόγω σφοδρού έρωτος. Πώς, λοιπόν, μια μαθήτρια που ήταν μέτρια μέχρι τα 16 της, προκύπτει άριστη στα 40 της; Για την ακρίβεια, μέχρι πριν πέντε χρόνια δεν διάβαζε ούτε περιοδικά! Πώς κατορθώνει τώρα και μελετάει

όλα αυτά τα ογκώδη και δυσνόητα βιβλία;
"Δεν καταλαβαίνω τίποτα, δεν μπορώ να τα μάθω!" παραπονιόταν η Αλίκη στη θεία Τασία, που μας τηλεφώνησε στις προάλλες.
"Όλο έτσι λες μα τελικά παίρνεις άριστα!" της απάντησε η θεία.

Μυστήριον 2ον: Η φιλενάδα μου η Περσεφόνη (130 κιλά – 1,55 μ. ύψος) διδάσκει σε φροντιστήριο αγγλικών, σε τάξεις με καμιά δεκαπενταριά εφήβους, το παίζει δασκάλα ολκής και τα πηγαίνει πολύ καλά, λέει. Δεν αμφιβάλλω ότι διαθέτει επαρκείς γνώσεις και διδακτική ικανότητα, ωστόσο γνωρίζω πολύ καλά τη νοοτροπία των νέων: Σε βάζουν ολόκληρο κάτω από το μικροσκόπιο ψάχνοντας για το παραμικρό ψεγάδι, και όταν το βρουν σε χλευάζουν όλοι μαζί, μέρα-νύχτα. Πώς, λοιπόν, η Περσεφόνη δεν αντιμετωπίζει κανένα πρόβλημα κοροϊδίας στην τάξη, με αυτές τις διαστάσεις που έχει; Είναι δυνατόν οι μαθητές της να μην ασχολούνται καθόλου με το εξωπραγματικό πάχος της; Πώς είναι δυνατόν, να καταφέρνει η Περσεφόνη να στέκεται μέσα σε μια τάξη γεμάτη θερμόαιμους, κακομαθημένους εφήβους; Πιθανότητα α: Για κάποιο περίεργο λόγο (πχ επενέργεια μαγείας), οι άλλοι δεν συνειδητοποιούν τον όγκο της. Πιθανότητα β: Ίσως η Πέρσα να μην διδάσκει σε φροντιστήριο· ίσως να της αναθέτουν μόνο να διορθώνει γραπτά, όπως υποψιάζεται και η μητέρα μου. Ποιός λογικός ιδιοκτήτης φροντιστηρίου θα διακινδύνευε να την προσλάμβανε, άλλωστε;

"Το Απόλυτο Κακό", η μοναδική αυτοβιογραφία μου, μάλλον δεν θα πάρει ποτέ το Νόμπελ Λογοτεχνίας (αν και θα το άξιζε). Ωστόσο, η συγγραφή του με βοηθά να βάζω σε τάξη τις σκέψεις μου και να ξεδιαλύνω το υποσυνείδητό μου, ενώ παράλληλα μου χαρίζει μια υπέροχη αίσθηση επίτευξης. Αυτοί οι λόγοι καθιστούν το έργο μου ανεκτίμητο.

Ξαφνική ιδέα: Το "Απόλυτο Κακό" είναι, πιθανόν, η μεγαλύτερη αυτοβιογραφία του κόσμου! Ως τώρα υπολογίζω ότι αποτελείται από ~465.500 λέξεις! Ίσως, κάποτε, να μπει στα ρεκόρ Γκίνες γι' αυτό το λόγο! Άλλες περιπτώσεις πολύχρονων ημερολογίων, που ανακάλυψα στο Internet:

α) Κάποιος κύριος Sheilds πέθανε σε ηλικία 87 ετών. Ως τα 54 χρόνια του κρατούσε ημερολόγιο ανά 5 λεπτά (!) *Ή ήταν ψυχωτικός ή του συνέβαιναν διαρκώς πολύ απίθανα πράγματα...*
β) Ο συνταγματάρχης Έρνεστ Λόφτους (Ζιμπάμπουε) τηρούσε το διαρκέστερο καθημερινό ημερολόγιο: Ξεκίνησε στις 4 Μαΐου 1896, σε ηλικία 12 ετών, και συνέχισε για 91 χρόνια, μέχρι τον θάνατό του στις 7 Ιουλίου 1987, σε ηλικία 100 ετών και 178 ημερών.

Κυριακή, 15 Φεβρουαρίου 2009

Μετά από δυο μήνες που μου έκανε τη δύσκολη, σήμερα η Λένα με κάλεσε στο σπίτι της – αφού πήρα και ξαναπήρα εγώ τηλέφωνο· εκείνη δεν μου τηλεφωνεί ποτέ.

Καθήσαμε ακριβώς μπροστά στην τηλεόραση, όχι στο σαλόνι όπως της πρότεινα, επειδή είχε πλύνει το χαλί, λέει. Κάποια στιγμή, χωρίς κανέναν ενδοιασμό, μου αποκάλυψε ότι ο γιος της θα ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με άλλη καθηγήτρια. Κατά τ' άλλα, δεν είχαμε να πούμε και πολλά. Μετά δυνάμωσε και τη φωνή της τηλεόρασης, οπότε η πενιχρή επικοινωνία μας δυσχέρανε ακόμη περισσότερο. Σηκώθηκα κι έφυγα πιο νωρίς από άλλες φορές.

... Θα της ξανατηλεφωνήσω ένα μήνα αργότερα, θα το σηκώσει ο άνδρας της και θα μου πει, ως συνήθως, ότι “η Λένα δεν είναι εδώ”. Λοιπόν, μου τη δίνουν όλες αυτές οι "φιλίες" που είναι και δεν είναι. Έχω βαρεθεί να αναρωτιέμαι: “Να τηλεφωνήσω στην τάδε για να βρεθούμε ή όχι;” ... “Η δείνα με θέλει για παρέα ή όχι;” ... “Κι αν ναι, τι έχουμε να πούμε;”
Άσε καλύτερα. Να λείπει το βύσσινο...

Δευτέρα, 16 Φεβρουαρίου 2009

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Μόλις σήμερα έμαθα πως όταν ο μπαμπάς μου ήταν έφηβος, επί πέντε χρόνια, σχεδόν κάθε νύχτα, ονειρευόταν το Σατανά -αλλά δεν έδινε σημασία! Κάποια στιγμή, το όνειρο έφυγε από μόνο του. Το δικό μου επαναλαμβανόμενο όνειρο θα φύγει ποτέ, ή θα μείνει για πάντα; Και πώς σχετίζονται ο δικός μου εφιάλτης με του πατέρα μου;

Υπολογίζω ότι το δικό μου νυχτερινό πρόβλημα οφείλεται στο μίσος του "Θεού" για μένα, εξαιτίας της κριτικής μου σκέψης και των μεταφυσικών μου αναζητήσεων. Ο πατέρας μου, όμως, γιατί άραγε έβλεπε εκείνο τον εφιάλτη, σε όλη τη διάρκεια της εφηβείας του; Δεν ήταν παρά ένα χωριατόπαιδο!

Υποψιάζομαι ότι το πρόβλημά μου είναι γενετικό-συστημικό, οπότε θα μου παρουσιαζόταν όποιο δρόμο κι αν έπαιρνα στη ζωή μου. Ωστόσο, χάρη στη μεταφυσική μου εκπαίδευση έχω τη δυνατότητα να το αντιμετωπίζω κάπως· αν ήμουν μια απλή γυναικούλα και αντιμετώπιζα τέτοιες καταστάσεις, πιθανότατα θα είχα ήδη τρελαθεί τελείως...

Όσο για το ***εφιαλτικό μήνυμα***, που στοιχειώνει τις νύχτες μου εδώ και δυόμισι χρόνια τώρα, αμφιβάλλω αν το αντιμετωπίζει άλλος άνθρωπος σε ολόκληρη την υφήλιο! Το χειρότερο, όμως, είναι ότι έρχεται όλο και συχνότερα στον ύπνο μου, τόσο που φοβάμαι μήπως αρχίσει να μου έρχεται σε κάθε όνειρο! Δεν μπορώ να διακινδυνεύσω μια τέτοια εξέλιξη, ούτε θέλω να περνούν τα χρόνια, η κατάσταση να επιδεινώνεται κι εγώ να λέω ότι δεν πήρα τα δραστικά μέτρα που έπρεπε όταν έπρεπε. Έχω αποφασίσει, λοιπόν, να επισκεφθώ μερικά μέντιουμ ακόμη. Θα κόψω κίνηση, θα πάρω τιμές και θα αποφασίσω...

* * * *

Τρίτη, 17 Φεβρουαρίου 2009

Ψυχική Εμπειρία: Νωρίς το πρωί, ενώ βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι, για μια στιγμή νιώθω σα να βυθίζομαι σ' ένα σκοτεινό τούνελ. Καθώς "πέφτω", η μαύρη σήραγγα καμπυλώνει ξαφνικά και τότε βλέπω μπροστά μου, στο βάθος, μια σφαίρα φωτιάς. Ξυπνώ αμέσως, ταραγμένη. *Ειδικά σήμερα έπρεπε να συμβεί αυτό, που έχω αποφασίσει να κλείσω ραντεβού με τον Ανάργυρο -πασίγνωστο μέντιουμ;* ۩

... "Να δούμε αν μπορεί να γίνει τίποτα", μου είπε όταν του εξήγησα τα προβλήματά μου και τις υποψίες μου για μαγεία στο τηλέφωνο. "Δεν μπορεί πάντα να γίνει κάτι· αλλιώς η γη θα ήταν παράδεισος!" -να κι ένα θετικό ***σημείον***...;

Κατά τις 11:00 το πρωί έφθασα στο γραφείο του στην Αθήνα, όπου του έδωσα 60 ευρώ και του μίλησα για τη γενικότερη κακοτυχία στη ζωή μου, καθώς και για το νυχτερινό μου πρόβλημα. Με ρώτησε αν έχω πάει σε ψυχίατρο και του απάντησα ότι έπαιρνα φάρμακα για κατάθλιψη αλλά τώρα τα έχω κόψει.

Στη συνέχεια, μου ζήτησε να ακουμπήσω τα χέρια πάνω στο τραπέζι, με προετοίμασε ότι θα αυτοϋπνωτιστεί και ύστερα άρχισε να προφητεύει με φωνή περίεργη, μάλλον προσποιητή: Υγεία, μακροζωία, πάνω από 86 χρόνια. Δεν προβλέπει να βρω νέα δουλειά, ωστόσο τα οικονομικά μου θα βελτιωθούν ανέλπιστα σε δυο χρόνια. Προβλέπει σύζυγο και γάμο σε ένα χρόνο περίπου, μ' έναν άνδρα ο οποίος θα με καλύπτει ψυχικά και ερωτικά (εδώ κρατήθηκα να μη βάλω τα γέλια). Τα προβλήματά μου οφείλονται κατά 50% σε μαγεία και 50% σε οργανικά αίτια. Μου έχουν κάνει μάγια δυο φορές: μία πολύ παλιά και άλλη μία πιο πρόσφατα. Δεν μπορεί να δει ποιός τα έχει κάνει, είναι μάγια καλυμμένα, από επαγγελματία.

Μετά την αφύπνιση, το μέντιουμ με συμβούλεψε ότι πρέπει να λύσω τα μάγια και ταυτόχρονα να απευθυνθώ σε ψυχίατρο. Αν τα κάνω αυτά, θα έχω σημαντική βελτίωση στη ζωή μου και το εφιαλτικό μήνυμα θα φύγει σιγά-σιγά. Ύστερα ζήτησε να διαβάσει τις παλάμες μου. Η χειρομαντία έδειξε επιπλέον ότι είμαι ευαίσθητο, τρυφερό και διαισθητικό άτομο -παρόλο που μερικές φορές δείχνω το αντίθετο- γι' αυτό και με πιάνουν τα μάγια· έχω ταλαιπωρηθεί πολύ στη ζωή μου, όμως στο μέλλον θα υπάρξει βελτίωση και μεγάλα ταξίδια.

Για να μου λύσει τα μάγια, θέλει μια φωτογραφία και 900 ευρώ. Πολλά τα λεφτά, και ο τύπος δεν με έπεισε ιδιαίτερα...

Τετάρτη, 25 Φεβρουαρίου 2009

Επίσκεψη στο νέγρο Αφρικανό μέντιουμ Sam Kusba. Ο τύπος δεν μιλάει σχεδόν καθόλου ελληνικά και ο αδελφός του εκτελεί χρέη διερμηνέα. Αφού περίμενα αρκετή ώρα στο καθιστικό (χωρίς να καταλάβω γιατί), μου είπαν να βγάλω τα παπούτσια μου και ο μάγος με δέχθηκε στο σκοτεινό γραφείο

του. Μου είπε να απλώσω το χέρι μου πάνω σ' ένα λευκό χαρτί, ζωγράφισε ο ίδιος το περίγραμμα μ' ένα στυλό, ύστερα μάζεψα το χέρι μου κι εκείνος έριξε πάνω στο χαρτί κάτι μικρά κοχύλια. Κατόπιν μέτρησε μερικά κομποσχοίνια με χάντρες και διέγνωσε σε σπαστά Ελληνικά: "Βλέπω τύχη και μακροζωία αλλά κι ένα μεγάλο πρόβλημα: Έχεις μάγια! Με αυτά τα μάγια, χάνεις όλη την τύχη". Χωρίς να αναφέρω το παραμικρό για το νυχτερινό μου πρόβλημα και τις δικές μου υποψίες για μαγεία, ρώτησα τι μπορεί να γίνει και πόσο στοιχίζει το λύσιμο. "Για ν' απαντήσω σ' αυτό, πρέπει να δω πρώτα τι είδους μαγεία είναι", μου απάντησε.

Στη συνέχεια, πήγα μαζί με τον αδελφό του σ' ένα κοντινό σούπερ μάρκετ, όπου αγόρασα τα υλικά που μου ζήτησε: Ένα μεγάλο γυάλινο δοχείο κι ένα πακέτο βαμβάκι. Μόλις φθάσαμε στο ταμείο και πλήρωσα, ο νέγρος με ρώτησε: "Έχεις πέντε ευρώ;"

"Γιατί;" ξαφνιάστηκα μα έδωσα αμέσως το χαρτονόμισμα.

Επέστρεψα μόνη μου στον Kusba, επειδή ο αδελφός του πετάχτηκε στην τράπεζα, όπως μου είπε. Δεν άργησε όμως να επιστρέψει και τότε ο μάγος ξεκίνησε μια παράξενη διαδικασία: Έστρωσε κάτω στο πάτωμα μαύρα πανιά και πάνω τους τοποθέτησε μια μπλε λεκάνη με νερό. Έκοψε το βαμβάκι σε κομμάτια, τα έριξε στο νερό και μου είπε να βγάλω τις κάλτσες μου και να βάλω τα πόδια μου μέσα στη λεκάνη. Ύστερα έπλυνα πόδια και χέρια με το βρεγμένο βαμβάκι.

Σε μια στιγμή, ο μάγος πήρε ένα άλλο κομμάτι βαμβάκι (ή πανί; δεν είμαι σίγουρη), το μούσκεψε στα γρήγορα (πού, αλήθεια;) και με αυτό έβρεξε το σβέρκο μου. Απόρησα γι' αυτή τη χειρονομία του: Πού βρήκε το θάρρος να κάνει κάτι τέτοιο; Και γιατί δεν μου είπε να το κάνω μόνη μου; Ωστόσο δεν διέκρινα πονηρή διάθεση, οπότε δεν διαμαρτυρήθηκα. Έπειτα, στρίμωξε όλα τα μουσκεμένα κομμάτια βαμβάκι μέσα στο γυάλινο δοχείο, το απογέμισε νερό, το σφράγισε, το τύλιξε γύρω-γύρω με σκουρόχρωμη μονωτική ταινία και μου το έδωσε να το πάρω σπίτι μου. "Παρασκευή ή Σάββατο πρωί δες αν το νερό έχει αλλάξει χρώμα και πάρε με τηλέφωνο", ήταν οι

τελευταίες οδηγίες του. Πριν φύγω, μου ζήτησε ονοματεπώνυμο, όνομα μητέρας και ημερομηνία γέννησης. Παραξενεύτηκα αλλά του τα έδωσα, μαζί με 50 ευρώ για την επίσκεψη.

Σάββατο, 28 Φεβρουαρίου 2009

Νωρίς το πρωί, ξετύλιξα εν μέρει το γυάλινο δοχείο και διαπίστωσα με έκπληξη ότι το νερό είχε γίνει μαύρο, σκούρο βυσσινί σε μερικά σημεία. Τηλεφώνησα αμέσως στο μάγο, μίλησα με το διερμηνέα αδελφό και του εξήγησα ότι το νερό έχει αλλάξει χρώμα.

"Τα μάγια είναι, κυρία", αποφάνθηκε αμέσως εκείνος.

"Θα σας φέρω το μπουκάλι κατά τις 12:00 το μεσημέρι".

"Πιό νωρίς δεν μπορείς;"

"Όχι, δεν μπορώ. Θα προσπαθήσω να είμαι εκεί κατά τις 12:00", κατέληξα ήρεμα.

"Αν δεν είσαι εδώ ως τις 12:00, να μην έλθεις!" μου πέταξε αυθάδικα.

"Καλά, θα φροντίσω να φθάσω εγκαίρως".

Αφού με άφησαν να περιμένω στο καθιστικό για κανένα τέταρτο (πάλι δεν κατάλαβα το λόγο), τελικά μου επέτρεψαν να περάσω στο ιδιαίτερο δωμάτιο του μάγου. Χωρίς καν να κοιτάξει το δοχείο, ο Kusba με διαβεβαίωσε ότι:

"Τώρα το βλέπω ότι έχεις μάγια· σου τα έχει κάνει κάποιος που γνωρίζεις και κατά βάθος ξέρεις ποιός είναι. Αν τα αφήσεις, τα μάγια θα χειροτερέψουν και η ζωή σου θα είναι άνω-κάτω".

"Και πόσο στοιχίζει το λύσιμο;" ζήτησα να μάθω.

"Θα κοστίσει 1200 ευρώ επειδή τα υλικά δεν υπάρχουν στην Ελλάδα και θα μας τα στείλουν από την Αφρική!"

Η τιμή μου φάνηκε υπέρογκη, απόρησα τι είδους υλικά ήταν εκείνα που δεν υπάρχουν εδώ, μα δεν ρώτησα. Τους είπα μόνο ότι "θα το σκεφθώ και θ' απαντήσω σύντομα", πράγμα που μάλλον τους δυσαρέστησε. "Ο Sam σε διαβάζει κάθε μέρα, προσεύχεται συνεχώς για σένα", δήλωσε τότε ο διερμηνέας με αυστηρό ύφος. "Αυτό πρέπει να πεταχτεί στη θάλασσα", είπε ο μάγος αμέσως μετά, εννοώντας το δοχείο με τα μπαμπάκια. Βλέποντας, όμως, τον προβληματισμό μου, προθυμοποιήθηκε

να με απαλλάξει από την αγγαρεία: "Θα το πετάξω εγώ στη θάλασσα!" με διαβεβαίωσε.

Απόρησα για την εξυπηρετικότητά του μα του άφησα το δοχείο. *Πού να ξέρω εγώ, πώς θα το χρησιμοποιήσει;* αναρωτήθηκαν αμέσως μετά αλλά γρήγορα ξεπέρασα την καχυποψία μου ότι ο μάγος θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει το υλικό αυτό εναντίον μου. *Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο, άλλωστε;*

Μόλις βγήκα από εκεί μέσα, σαν υπνωτισμένη ξεκίνησα για τα Πατήσια, με σκοπό να επισκεφθώ έναν άλλο μάγο, τον Φρίξο, ο οποίος έχει ένα μαγαζί με κεριά, αρώματα και άλλα μαγικά σύνεργα κάπου στην Πλατεία Φωκίωνος Νέγρη. Δεν θυμόμουν την ακριβή διεύθυνση, δεν κατάφερα να βρω το κατάστημα, περπάτησα όμως στους γύρω δρόμους και βρήκα το οίκημα όπου κάποτε στεγαζόταν ο "Ιανός". Κοίταξα τη βαριά ξύλινη πόρτα κι ένα πικρό κύμα νοσταλγίας με συνεπήρε, για εκείνα τα χρόνια της αθωότητας που έχουν φύγει για πάντα. Απ' όσο γνωρίζω, τώρα ο "Ιανός" έχει αλλάξει όνομα, ο Αλέξανδρος σπανίως εμφανίζεται, διδάσκουν κυρίως κάποιοι μαθητές του και δεν έχω ιδέα πού βρίσκεται το νέο τους κτήριο...

Τετάρτη, 4 Μαρτίου, 2009

Επίσκεψη στον γνωστό μάγο και χαρτομάντη Φρίξο. Εκ πρώτης όψεως μου φαίνεται τύπος φιλικός, πρόσχαρος και αρκετά νεώτερος από τους άλλους. Ο χώρος είναι μάλλον θετικός, γεμάτος κεριά, αρώματα και διάφορα άλλα υλικά για λευκή μαγεία. Συζητάμε για το πρόβλημά μου, λέει ότι θα ρίξουμε τα χαρτιά για να δούμε αν έχω μάγια, κι αν έχω θα μου πει τι ακριβώς να κάνω για να λυθούν.

Απ' ό,τι κατάλαβα, πάντως, ο ίδιος αποφεύγει να αναλαμβάνει μαγικές εργασίες· συνήθως προμηθεύει τα υλικά στον ενδιαφερόμενο και του δίνει οδηγίες "για να εκτελέσει ο ίδιος τα μάγια, ώστε να πιάσουν περισσότερο", σύμφωνα με τα δικά του λόγια.

Σύντομα διαπιστώνω ότι ο Φρίξος χρησιμοποιεί την μικρή αρκάνα της Ταρώ. Πρώτα απλώνει ένα χρυσαφένιο πανί πάνω στο τραπέζι και σκορπάει πάνω του λίγη ζάχαρη, "για να

γλυκαθούν οι μοίρες", όπως λέει. Κόβω την τράπουλα, ρίχνει αυτός τα χαρτιά σε σχήμα σταυρού και αρχίζει να διαβάζει:
* Παλιός, ανεκπλήρωτος έρωτας. *Σωστό...*
* Εκείνο που χρειάζομαι, είναι κάποιος να με πάρει από το χέρι για ν' αράξω, να ηρεμήσω. *Μάλλον δεν έχει άδικο...*
* Κάποτε είχα όνειρα, όμως όλα σταμάτησαν. *Πράγματι...*
* Προσοχή σε μια άσπονδη φίλη, γύρω στα 35, μελαχροινή. Δεν είναι ειλικρινής, να την αποφεύγω. *Η Πέρσα; Μα και η Φιλιώ είναι 35άρα...*
* "Πρέπει να είσαι άτομο με πολλή υπομονή". *Όντως...*

Κατόπιν ο χαρτομάντης συνεχίζει μ' ένα δεύτερο ρίξιμο, τους 12 οίκους, και διαπιστώνει ότι:
* Ξαναβγαίνει ακριβώς ο ίδιος συνδυασμός χαρτιών που σημαίνει χαμένα όνειρα. "Καταπληκτικό", απορεί.
"Γιατί συμβαίνει αυτό;" ρωτάω.
"Η αιτία βρίσκεται σε οικογενειακές πιέσεις", μου απαντά.
Να είναι, άραγε, έτσι;
* Προβλήματα υγείας στην οικογένεια. *Όντως: Η σπονδυλική στήλη της μητέρας μου όσο πάει στραβώνει, ενώ ο πατέρας εδώ κι ένα μήνα έχει διαγνωστεί με ΧΑΠ και χρησιμοποιεί συσκευή οξυγόνου 15 ώρες την ημέρα.*
* Επηρεάζομαι πολύ από μια γυναίκα του οικογενειακού μου περιβάλλοντος. *Προφανώς, αυτή είναι η μαμά...*
* Κρύβω ένα μυστικό που με απασχολεί. Σχετικά με αυτό, να μην επηρεαστώ από το ανωτέρω πρόσωπο. *Κρύβω μυστικά, όχι μυστικό...*
* Στο σπίτι μου νιώθω ασφάλεια αλλά θέλω και να φύγω. *Σωστό και αυτό...*
* Αντιμετωπίζω ένα δίλημμα. Να αποφασίσω με την καρδιά, όχι με το μυαλό. *Όντως: σε ποιόν μάγο να απευθυνθώ; στον Kusba ή στον Φρίξο;*
* Δεν μου έχουν κάνει μάγια. Κανένα από τα δυο ριξίματα δεν αποκάλυψε κάτι τέτοιο. *Προς έκπληξή μου...*
* Επίκειται μια στεναχώρια, κάτι που θα χάσω. Μετά όμως θα φτιάξουν τα πράγματα. *Άντε να δούμε...*

Ο Φρίξος μου πήρε μόλις 30 ευρώ για τα χαρτιά, ενώ οι άλλοι επαγγελματίες παίρνουν 50-60 ευρώ. Το λύσιμο μαγείας θα στοίχιζε μόνο όσο τα υλικά, δηλαδή γύρω στα 100-150 ευρώ. Πολύ πιο ειλικρινής και ανθρώπινος από τους άλλους που είδα, χωρίς διάθεση εκμετάλλευσης. Επιπλέον, ανακάλυψε πολύ περισσότερα πράγματα για τη ζωή μου απ' ότι τα άλλα μέντιουμ, έστω κι αν δεν βρήκε μάγια. Ωστόσο, ο Sam Kusba μου φαίνεται πιο ισχυρός...

Τρίτη, 17 Μαρτίου 2009

Εκτίμηση της κατάστασης: Η μεταφυσική μου πορεία δεν έχει σταματήσει, όπως ηττοπαθώς νόμιζα. Παρά τη φοβερή ψυχική ταλαιπωρία μου τα τελευταία τρία χρόνια, η εσωτερική αναζήτηση εξακολουθεί να προχωρά. Για την ακρίβεια, έχω αποκτήσει γνώσεις αξιοζήλευτες: *Ξέρω ποιός είναι στ' αλήθεια ο "Θεός αυτού του κόσμου" και ποιό είναι το "θεϊκό σχέδιο".* Πολλοί μύστες και φιλόσοφοι έχουν διδάξει ότι η ζωή είναι πόνος (πχ ο Βούδας) αλλά κανείς τους δεν έχει εξηγήσει το γιατί. *Εγώ γνωρίζω αυτό το γιατί.* Έχω, λοιπόν, προχωρήσει πολύ στη μεταφυσική – μόνο που τα πράγματα δεν είναι καθόλου ειδυλλιακά, όπως τα φανταζόμουν κάποτε. Τα χρόνια της αθωότητας ανήκουν στο παρελθόν...

Σχετικά με την ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Μετά από τόσα χρόνια, συνειδητοποιώ ότι όσο την εκτελούσα δεν είχα κανένα ψυχικό πρόβλημα: Ούτε "σημεία", ούτε εφιάλτες -αντίθετα, είχα αρκετές θετικές επιβεβαιώσεις! Μόλις την παράτησα για να πάρω τον "ίσιο δρόμο" του Χριστιανισμού (εκκλησιασμοί, προσευχές, εξομολογήσεις και δε συμμαζεύεται), ήλθαν και με πλάκωσαν προβλήματα που πριν δεν μπορούσα καν να φανταστώ ότι υπάρχουν!

Πέρα από το όποιο πρακτικό αποτέλεσμα της Υπέρτατης Τελετουργίας (αν υποθέσουμε ότι υπήρξε κάτι τέτοιο), η ουσία είναι ότι η εν λόγω τελετή γεννήθηκε σαν αυθόρμητη αντίδραση του ψυχισμού μου ενάντια στις πανίσχυρες, εξαιρετικά αρνητικές επιρροές που δεχόμουν και δέχομαι συστηματικά, ιδίως από 2001 και μετά, τόσο στο φυσικό όσο και στο αστρικό

πεδίο. Η Υπέρτατη Τελετουργία ήταν μια ιδιαίτερη τεχνική ψυχικής αυτοάμυνας, η απόλυτη ψυχική προστασία μου ενάντια σε κάθε ορατή και αόρατη απειλή. Όσο έμενα πιστή σ' αυτήν:

* Με προστάτευε από την ηττοπάθεια και την κατάθλιψη. Όσο καιρό εκτελούσα την Τελετουργία, αισθανόμουν υπέροχα, ενεργοποιημένη και ολοκληρωμένη.

* Μου έδινε κατεύθυνση κι έναν ιερό σκοπό στη ζωή. Ένιωθα εστιασμένη και συγκροτημένη.

* Δεν συνέκρινα τον εαυτό μου με τους άλλους. Με κρατούσε μακριά από αδιέξοδους προβληματισμούς του τύπου: “Γιατί όλοι οι άλλοι να τα έχουν όλα κι εγώ τίποτα;”

* Εξουδετέρωνε αποτελεσματικά κάθε είδους απειλητικά μηνύματα του Πλέγματος που ήταν να μου έλθουν (“κόλαση”) λόγω μαγείας ή υποβολών μακράς αποστάσεως. Άλλωστε, τότε δεν ένιωθα τρόμο για τίποτα· *εγώ ήμουν ο τρόμος*...

* Αισθανόμουν ισχυρή και αυτάρκης. Εκείνη την εποχή δεν θα καταδεχόμουν ποτέ να απευθυνθώ σε καφετζούδες, μέντιουμ, μάγους, για κανένα λόγο!

Δυστυχώς, όμως, έκανα την φοβερή ανοησία να εμπιστευθώ το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα το οποίο, μέσω απατηλών θετικών *σημείων,* με παρέσυρε στην ολέθρια παγίδα του Χριστιανισμού, φέρνοντας, έτσι, τον απόλυτο τρόμο στη ζωή μου. Δεν ήταν, λοιπόν, καθόλου σοφό εκ μέρους μου να εγκαταλείψω κάτι που με έκανε να αισθάνομαι τόσο υπέροχα. Η κατάργηση της Υπέρτατης Τελετουργίας αποδεικνύεται πως είναι το μεγαλύτερο σφάλμα της ζωής μου. Και δεν μπορώ πια να γυρίσω πίσω...

Ενδιαφέρουσες πληροφορίες που βρήκα στο Διαδίκτυο: Τα *εγρηγορότα* είναι άυλες οντότητες που τρέφονται με ψυχές και αρέσκονται σε θυσίες αίματος. Δρουν εξουσιαστικά στους ανθρώπους, σε αντίθεση με τις ομαδικές ψυχές που δρουν συναισθηματικά. Η Βίβλος, ιδίως η Πεντάτευχος, αποτελεί εγχειρίδιο δημιουργίας ενός εγρηγορότος: Ο Μωυσής δημιουργεί ή ενδυναμώνει τον ήδη υπάρχοντα "θεό" Γιαχβέ...

Κρόνια Ιερατεία: Γιαχβέ και Κρόνος, εξωγήινοι “θεοί” που διαφεντεύουν την ανθρωπότητα και ενίοτε θαυματουργούν με

τη βοήθεια της υπερεξελιγμένης τεχνολογίας τους. Ο Χριστιανισμός είναι ένα κρόνιο/γιαχβεϊκό ιερατείο.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Είναι γεγονός ότι από τότε που επισκέφθηκα τον Kusba αισθάνομαι καλύτερα: Η διάθεσή μου έχει βελτιωθεί -άρα η επίρρεια των ψυχοφαρμάκων έχει περάσει- ενώ ο φόβος των *σημείων* έχει υποχωρήσει σημαντικά. Απολαμβάνω πιο αβίαστα τις συναναστροφές και κυκλοφορώ πιο ελεύθερα, χωρίς να τρέμω μήπως δω ή ακούσω πουθενά τη λέξη που απεχθάνομαι. Άλλωστε, συχνά διαπιστώνω ότι το αρνητικό *σημείον* ("κόλαση") σχεδόν εξουδετερώνεται από το θετικό αντίθετό του ("παράδεισος").

Έχω ξαναρχίσει, μάλιστα, να παρακολουθώ λίγη τηλεόραση (η αγαπημένη μου σειρά είναι "Ο Λάκης ο Γλυκούλης"), ενώ τα μεσημέρια διαβάζω περιοδικά και βιβλία, όπως: "Κώδικας Ντα Βίντσι", "Στο Ντιβάνι", "Όταν έκλαψε ο Νίτσε", "Η θεραπεία του Σοπενάουερ" (και τα τρία του Ίρβιν Γιάλομ), "Ο θείος Πέτρος και η θεωρία του Γκόλντμπαχ". Ακόμη, έχω ξαναρχίσει να παίζω *Existence*, κι έχω δημιουργήσει δυο νέες τράπουλες για φέτος.

Τώρα μένει να αντιμετωπίσω αποτελεσματικά το ***εφιαλτικό μήνυμα***, το οποίο επιμένει πεισματικά παρά την ψυχολογική βελτίωσή μου. Πάντως, δεν με τρομάζει τόσο όσο άλλοτε, εφόσον ξέρω ότι αποτελεί προϊόν υποβολής από αόρατες αρνητικές οντότητες. *Φαίνεται πως κάποιους τους έχω ενοχλήσει πολύ...*

... Στο μεταξύ, έχει ήδη λήξει η διορία των δυο εβδομάδων που είχα δώσει στον εαυτό μου για να αποφασίσω τελικά σε ποιόν μάγο θα απευθυνθώ:

Ο Ανάργυρος δεν με έπεισε.

Ο Φρίξος μου φάνηκε συμπαθητικός αλλά μάλλον δεν πολυασχολείται με μάγια, απλώς πουλάει υλικά.

Ο Sam Kusba πρέπει να είναι ο πιο ισχυρός, δεν ξέρω όμως αν μπορώ να του έχω εμπιστοσύνη.

Η ουσία είναι ότι
μετά από δυο εβδομάδες αμφιταλάντευσης,
δεν είμαι ακόμα σίγουρη
σχετικά με το τι πρέπει να κάνω.
Κατά βάθος, δεν θέλω να απευθυνθώ σε κανέναν,
δεν θέλω να μπαίνω σε τέτοιες πόρτες...

Ωστόσο, έχω ήδη δοκιμάσει κάθε άλλη πιθανή λύση
στο αλλόκοτο νυχτερινό μου πρόβλημα:
ψυχοφάρμακα, τεχνικές ψυχικής αυτοάμυνας,
έλεγχος ονείρων, λυσίματα μαγείας.

Τίποτε από αυτά δεν έφερε αποτέλεσμα.
Τώρα, το μόνο που μου μένει είναι
να απευθυνθώ σε επαγγελματία μάγο.
Και ο Θεός (;) βοηθός...